

Này Anh! Tôi Không Phải Là Osin

Contents

Này Anh! Tôi Không Phải Là Osin	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	30
14. Chương 14	34
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	55
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	63
28. Chương 28	66
29. Chương 29	70
30. Chương 30	73
31. Chương 31	76
32. Chương 32	81
33. Chương 33	84
34. Chương 34	87
35. Chương 35	90
36. Chương 36	93
37. Chương 37	96
38. Chương 38 - End	99

Này Anh! Tôi Không Phải Là Osin

Giới thiệu

casting: + Nó - Filbert Amelia Alissa: một đứa con gái luôn hồn nhiên, chưa biết yêu lần nào. Là đạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-anh-toi-khong-phai-la-osin>

1. Chương 1

- Alissa, Laura, Andrew, xuống hết đây - bố nó đứng ở dưới gọi vọng lên.

Trong giọng nói có pha chút tức giận. Cả ba anh chị em cùng đi xuống, mà lạ là lúc nào cũng đi theo đúng thứ tự từ thấp lên trên - Alissa, Laura, Andrew. Cả ba đứng xếp hàng trước mặt ông Steven. Bố nó chấp hai tay sau lưng, đi đi lại lại trước mặt cả ba.

- Đứa nào?

- Đứa nào gì hả bố? - Laura hỏi.

- Còn định giả ngơ, đứa nào chọc tức dì giúp việc để dì ấy phải bỏ đi? - ông Steven quát.

Cả ba giật mình im thín thít. Nó rón rén giơ tay lên. Ông Steven trừng mắt nhìn cô con gái út quý hóa.

- Lại là con à? Hừ, đây là lần thứ mấy rồi? - ông Steven đẩy gọng kính lên.

Nó im lặng, đứng co ro cạnh Laura.

- Là lần thứ mấy? - ông Steven lại quát lên.

Nó giật mình.

- Dạ..... là..... lần thứ 10..... - nó rụt rè đáp.

- Hừ, lần thứ 10, lần này là lần thứ 10 con đuổi người làm. Đến bao giờ con mới hết quậy phá đây hả - bố nó gắt lên.

Nó lại im lặng.

- Ta sẽ cho con ra ngoài sống tự lập một thời gian, để con bớt quậy phá, Laura và Andrew sẽ đi cùng - các con chuẩn bị hành lý đi, hôm nay ta sẽ đưa các con đi luôn.

Nghe đến hai chữ

"tự lập

" trong lòng nó như mở cờ. Quay xuống chỗ hai anh chị, cả hai dường như cũng vui như nó.

- Bố sẽ mua cho các con một ngôi nhà, tháng đầu bố sẽ chu cấp tiền, tháng sau các con tự kiếm sống mà nuôi bản thân - bố nó vẫn cái giọng đều đều đó lên tiếng.

Vừa mới có một chút niềm vui nhen nhói bây giờ lại bị ba từ

”tự kiểm soát

” làm dập tắt. Gì chứ, bố nó định làm vậy thật sao. Tiền nhiếp ảnh gia của nó cũng chỉ đủ để ăn chơi hằng tháng, bây giờ bảo nó tự kiểm soát, làm sao nó làm cho được. Chỉ kịp nghĩ có thể, nó vội vàng phản đối.

- Không được, con làm sao có thể tự kiểm soát được chứ. Bố tha cho con lần này đi mà, con hứa lần sau con sẽ không tái phạm nữa, nha bố.

Laura và Andrew thấy tình hình không được khả quan cho lắm, vội vàng kéo nó lại.

- Em im đi, bây giờ được bố tha cho là tốt lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa. Định để bố cấm ra ngoài một tháng à - Laura nói khẽ vào tai nó.

- Nhưng mà.....

- Không nhưng nhĩ gì nữa, mau lên sắp xếp đồ đạc đi, nhìn bố có vẻ tức giận lắm rồi đấy - Andrew cầu nhẹ ra hiệu cho nó.

Nghe lời Andrew nó ngoan ngoãn đi lên phòng, trong lòng vẫn không khỏi ảm ức.

+++++

Ngồi trong xe đi đến nhà mới, nó liên tục lẩm bẩm **** rửa.

- Em ngồi yên một lúc hộ anh được không? - Andrew cuối cùng không chịu được phải lên tiếng.

- Nhưng mà em tức lắm - nó vớ cái áo lót trong túi ném vào mặt Andrew.

Anh tóm lấy cái thứ nó vừa ném ình. Nhướn mày lên kinh ngạc.

- Wow, đúng là em gái anh lớn thật rồi. Mới lớp 12 mà vẫn còn như cái TV màn hình phẳng mà bây giờ đã thế này rồi cơ à.

Nó hần học giằng lấy cái áo từ tay Andrew bỏ vào túi. Chợt nhận ra bị bỏ quên cái headphone ở nhà, nó vội bảo tài xế quay lại một lát. Nó lục tung cả nhà lên mà vẫn không thấy cái headphone đâu. Nó định bỏ đi mua cái khác. Lúc ra phòng khách nó thấy có người trong bếp. Hóa ra là dì giúp việc, chắc bố nó thuê lại.

- Dì, dì thấy cái headphone của tôi đâu không?

- À, tôi thấy nó trong phòng ông chủ á.

- Ừm, cảm ơn.

Nó bước về phía phòng ông Steven. Nó nghe có một âm thanh lạ phát ra từ bên trong. Đầu tiên là tiếng rên ư ử, tiếp theo nó nghe có tiếng đàn bà. Mở hé cửa, một cảnh tượng đậm chất

”Sock

” hiện ra trước mắt. Không ngờ, bố nó đuổi ba anh em nó đi là để ở nhà hú hí với một con đàn bà khác. Với tính cách của nó tất nhiên nó sẽ đẩy cửa xông vào.

- Hai người..... hai người đang làm gì vậy? - nó hét lên.

Nhìn thấy nó, bố nó vội vã mặc quần áo.

- Con..... con sao con về đây?

- Con không về chắc đã bị bố qua mặt rồi. Bố đuổi bọn con đi để hú hí với một mụ đàn bà.

- Hồn xược - bố nó giang tay tát nó một cái đau điếng.

Nó ôm bên má bị bố nó tát.

- Bố..... - giọng nó nghẹn lại.

- Nhân tiện đây, bố cũng nói luôn. Đây là cô Elena, từ bây giờ cô ấy sẽ là thư kí của bố cũng là mẹ kế của các con. Con bảo Laura từ bây giờ sẽ có thư kí mới, nó không phải đến công ty nữa.....

- Bây giờ chúng ta phải làm gì đây? - Laura kêu gào.

- Khổ quá, tiền không, việc làm cũng không, thế kiếm đâu ra tiền mà ăn với tiêu. Tao đã bảo mày rồi, ngay từ đầu bố bảo làm thư kí thì đừng có vào làm - Andrew nói, chỉ mặt Laura.

- Thôi, cho em xin. Bây giờ quan trọng là phải đuổi được con mẹ mụ kia ra khỏi nhà kia - nó đi đi lại lại. Rồi chợt nghĩ ra cái gì đó, nó reo lên.

- A, nghĩ ra rồi. Chị Laura, chị hay đi đánh ghen đúng không. Bây giờ chị gọi bạn bè chị đến nhà đập chết con mụ đấy đi.

- Mày bị điên à, bố đánh tao chết, mày chịu trận một mình chưa đủ hay sao mà lôi cả tao vào. Thôi thôi thôi, không được đâu - Laura xua xua tay.

- Thế bây giờ..... làm thế nào bây giờ. Chẳng nhẽ tự kiếm việc làm thêm - nó khoanh tay ngồi phịch xuống cái ghế sa lông.

- Thôi, trong vòng một tháng, khẩn trương kiếm việc làm thêm, ông già chỉ chu cấp tiền một tháng thôi đấy. Anh sẽ đi hỏi bạn bè xem có thể vay được vốn mở công ty không, còn bây giờ bỏ qua việc con mụ kia đi, đi ngủ, mai bàn tiếp - Andrew ra lệnh rồi đi lên phòng.

++++++

Sáng hôm sau, nó đi ra đường để thay đổi không khí. Đi mãi đi mãi mà vẫn không biết đi đâu, cuối cùng nhận ra là bị lạc đường lúc nào không biết. Nó vò đầu bứt tai, mấy hôm nay nó lơ đãng quá, lúc nào cũng nghĩ đi đâu đâu. Chợt nhớ ra nó có cầm hồ sơ theo. Thôi thì đã lạc rồi, tiện thể đi xin việc luôn cũng được. Đi được một đoạn nữa, nó va phải một người, quay lại định xin lỗi thì chẳng thấy người đấy đâu. Thấy hình như, cái người nó vừa va phải có làm rơi cái gì đó. Hóa ra đó là một cái card visit kèm theo một tờ giấy. Mở ra, cái chữ đầu tiên đập vào mắt nó

"Tuyển Nhân Viên

". Nó chết đuối như vớ được cọc, lần theo chỉ dẫn trong tờ giấy nó tìm đến công ty đang tuyển nhân viên.

Nộp hồ sơ xong xuôi, nó nhớ ra tên công ty là Steven. Vội hỏi cô tiếp tân.

- À, cô cho tôi hỏi, giám đốc công ty tên gì ạ?

- Steven.

Nó hơi giật mình khi nghe đến cái tên Steven. Chẳng nhẽ bố nó mở công ty làm ăn riêng mà không cho 3 anh em nó biết? Chết rồi, thế thì không thể xin việc ở đây được. Nó vội vàng rút lại hồ sơ và ra đứng chờ thang máy. Trời đất, thang máy đang sửa chữa. Thế là nó lại phải cuốc thang bộ mà đi xuống.

..... Rầm.....

Sao hôm nay xui thế không biết, đụng phải người ta hai lần.

- Tôi xin lỗi, anh có làm sao không?

Nó quay sang nhìn cái người nó vừa đụng phải. Đây là một chàng trai cao ráo, tầm khoảng 26, 27 tuổi, anh chàng có một nước da trắng mịn, có thể nói là trắng hơn cả con gái, mái tóc màu hạt dẻ, nhưng ấn tượng với nó nhất vẫn là đôi mắt màu nâu trầm, ẩn chứa trong đó rất nhiều nỗi niềm. Quả thực anh chàng này rất đẹp trai.

- Này, cô không có mắt à. Ban nãy đụng phải tôi ngoài đường, tôi đã tha cho rồi, mà bây giờ vẫn thế, mắt cô để đi đâu hử. Có biết tôi đang bị thương không.

Đang ngẩn ngơ với những suy nghĩ mông lung thì bị tiếng của anh chàng kia cắt đứt. Gì chứ, dù sao cũng xin lỗi rồi mà. Người đầu mà khó chịu. Nhưng dù sao ban nãy đụng phải người ta ở ngoài đường, chưa kịp xin lỗi nên bây giờ phải cố nhịn một chút.

- Anh có làm sao không? Cho tôi xin lỗi.

- Sao chẳng cái gì, xin lỗi mà xong à.

Thật là hết nói nổi mà. Muốn tiền thì nói, việc gì mà phải vòng vo mất thời gian.

- Thế bây giờ anh muốn gì?

- Muốn cô đền tội chứ muốn gì.

- Tiền đúng không? - nó rút từ trong ví ra một cọc tiền và đưa cho anh chàng kia.

- Hơ, cô coi thường tôi quá rồi đấy. Tôi muốn cô đền tội chứ không phải đền tiền.

- Thế bây giờ anh muốn cái gì?

Anh chàng tiến sát về phía nó, như phản xạ nó đi giật lùi về phía sau. Cuối cùng nó bị anh chàng kia ép sát vào tường, một tay anh ta chống tường, tay kia thì đang phải bó bột nên không chống được.

- Anh đừng có làm cái gì quá đáng đấy, tôi kêu cứu bây giờ.

Anh chàng kia vẫn cúi sát mặt mình vào mặt nó. Nó nhắm chặt mắt, tay nắm thành nắm đấm. Đang định ột chưởng vào mặt tên kia thì hần lên tiếng.

- Cô..... đến làm ôsin cho tôi trong vòng 2 tháng.....

2. Chương 2

- Gì hả? làm ôsin sao? đừng có mơ.

- Đây, nên nhớ cô vừa đụng phải tôi đấy.

Nó bí quá không bật lại được câu gì. Vẫn cái giọng đấy hần lại lên tiếng.

- Nếu cô đồng ý, cô có thể ở lại nhà tôi, tôi sẽ trả lương hằng tháng cho cô.

- Có lương nữa hả?

- Đúng - trên môi hần nở một nụ cười.

- Tôi đồng ý.

- Tốt lắm, vậy bây giờ về nhà tôi - hần xoa đầu nó rồi kéo nó đi.

.....

Nhà hần ở khá xa trung tâm thành phố, ngôi nhà này không lớn. Nó ở sát bờ biển, không gian xung quanh rất im ắng. May mà nhà hần không lớn, cái nhà này mà to bằng cái nhà của bố nó, chắc lau dọn cả ngày cũng không hết mất. Bỗng nó cảm thấy hối hận khi đuổi việc mấy người làm.

- Nhà anh đây hả?

- Ừ. Sao? Có vấn đề gì à?

- À không, không có gì.

- Đừng có vội mừng. Nhiệm vụ của cô không chỉ có lau dọn thôi đâu, cô còn phải phục vụ tôi nữa đấy - vừa nói hần vừa nhấn nó xuống ghế rồi cởi áo ra.

Nó sợ hãi co rúm người lại. Cái gì thế này, hóa ra mình bị lừa sao. Không phải đến đây làm ôsin mà là làm..... Á trời ơi, đời con gái của mình đến đây là hết sao.

- Đừng có đụng vào người tôi - nó hét lên.

- Cô nghĩ gì mà tôi đụng vào người cô làm cái gì. Đi giặt áo cho tôi - hấn đưa cái áo ra trước mặt nó.

- Hả - nó dần dần mở mắt.

Trời đất, hấn đang cởi trần sao. Từ bé đến lớn, ngoài nhìn thấy Andrew cởi trần ở nhà ra thì nó chưa từng thấy một tên con trai nào cởi trần cả. Nhưng thấy rồi mới biết, không chỉ có Andrew mới đẹp mà còn nhiều người có một thân hình như siêu mẫu, điển hình là tên này.

- Cô nhìn cái gì vậy?

Hấn nói làm mặt nó vốn đã hồng, bây giờ lại chuyển sang màu đỏ hơn. Bất chợt khoe môi hấn nhếch lên một nụ cười nửa miệng vô cùng đều đặn.

- Hay là cô muốn.....

Hấn từ từ cúi xuống cổ nó. Tay hấn bật chợt đưa lên eo, từ từ kéo áo nó lên. Nó giặt mình khi tay hấn chạm vào dây áo lót mình. Gì đây.

"Tên..... BIẾN THÁIII

" - nó hét lên.

Vậy là hấn nhận ngay một chưởng vào bụng. Và tất nhiên thủ phạm gây ra việc này không ai khác ngoài nó. Nó đập cho hấn một phát nữa rồi đứng dậy.

- Ai da. Tôi không ngờ nội công của cô thâm hậu đến thế đấy. Thôi từ lần sau tôi không dám dây vào cô nữa - hấn ôm bụng méo mó nói.

- Thử đụng vào tôi lần nữa xem, tôi cho anh biết tay.

Nó ôm cái áo anh ta vừa thả ra mang đi giặt.

- Phòng của tôi ở đâu? - nó nói trong khi vẫn đang dẫm đạp lên đồng quần áo của hấn. Con trai gì mà rõ lắm quần áo.

- Cạnh phòng tôi.

- Ừm - nó lại giẫm đạp tiếp, mà lạ là nó đạp rất hăng như trút giận lên đồ của cái người mà mình ghét.

Điện thoại của nó khê rung. Là Andrew gọi. Nó bắt máy.

- Mà đang ở đâu đấy? Về nhà nhanh, có chuyện rồi.

- Vâng, em về ngay đây.

Nói rồi nó cúp máy rồi chạy ra ngoài để mặc hấn vẫn đang ngạc nhiên ngồi trên ghế không hiểu chuyện gì.

- Chuyện gì thế nhỉ?

Nó vào nhà. Cảnh tượng đầu tiên nó nhìn thấy là một đồng hỗn độn. Đã xảy ra chuyện gì vậy. Nghe thấy trên gác có tiếng của Andrew và Laura. Nó chạy lên xem.

- Có chuyện gì vậy?

- Con hồ li tinh đó, chị phải cho nó một trận - Laura đứng dậy đi vào phòng.

Lúc này nó mới để ý trong phòng của Laura có người. Nó bước theo sau Laura. Cái người trước mắt khiến nó vô cùng kinh ngạc. Đó chẳng phải là ả thư kí của bố sao.

- Có chuyện gì vậy? Em chẳng hiểu gì cả - nó quay sang hỏi Andrew trong khi Laura đang gào loạn lên bên trong.

- Bố bị con hồ li tinh đó dụ dỗ rồi. Ắ đó bảo bố cho phép đến phá nhà chúng ta, bảo phải cho chúng ta sống tự lập cho quen. Thật trơ trên mà - tay Andrew nắm thành nắm đấm, nó có thể cảm nhận được người anh đang run lên vì giận dữ.

Sao trong một ngày mà nhiều thứ lại đổ lên đầu nó thế này. Nó ngồi thụp xuống giữa đồng hỗn độn. Không thể thế được, bố nó không phải là người như vậy.

- Anh gặp bố chưa? - nó ngẩng khuôn mặt nước mắt đầm đìa lên hỏi Andrew.

- Hừ, bố à. Ông ta không còn là bố chúng ta nữa - Andrew lắc mạnh vai nó.

- Không được, em phải đi gặp bố - nó loạng choạng đứng dậy.

Chưa kịp bước đi nó đã bị đám vệ sĩ xung quanh ả kia bắt lại đánh. Đám vệ sĩ đó cứ đánh, Laura và Andrew thì bị đám vệ sĩ còn lại của bà ta bắt lại. Người nó đã tím bầm, máu từ mồm trào ra. Bà Elena tiến lại phía nó, ngồi xuống trước mặt nó.

- Mày còn dám làm càn một lần nữa thì cái khuôn mặt này sẽ thành cái gì thì mày biết rồi chứ. Bây giờ chúng mày nhanh chóng rút ra khỏi đây, và kí vào đây để cam kết rằng sẽ không bao giờ quay trở lại căn nhà này nữa - bà vừa nói vừa đưa một tờ giấy ra trước mặt nó.

Nó nhìn bà Elena với ánh mắt khinh bỉ, nhổ máu nó nói đứt quãng.

- Có chết..... tôi cũng không kí.

Bà Elena trừng mắt nhìn nó, bà ta nở một nụ cười độc ác.

- Được lắm. Để xem mày có không kí được không, đánh nó tiếp cho tao - rồi bà ra lệnh cho đám vệ sĩ đứng bên cạnh.

Theo mệnh lệnh của bà ta chúng lao vào đánh, đá nó tới tấp. Mặc kệ những lời ***** rủa, gào thét của Laura và Andrew. Vì quá kiệt sức nó ngất đi lúc nào không biết. Trong cơn mê man, nó nghe thấy giọng của một người con trai gọi nó.....

+++++

Nó nằm trên giường

bệnh truyền máu. Nó nằm viện 1 tuần rồi mà vẫn chưa khỏi. Xung quanh là một màu trắng toát. Từ ngày vào viện đến giờ, nó không nói lấy một câu. Laura mặc dù rất thương em gái nhưng vẫn không làm gì được. Trong suốt quãng thời gian nó nằm viện, hấn là người ở cạnh nó nhiều nhất. Không hiểu thế nào mà giám đốc một công ty lớn như hấn lại có thời gian đến thăm nó hằng ngày thế này được. Nó cũng chưa biết hấn chính là Steven, là giám đốc công ty mà mấy hôm trước nó có đi phỏng vấn.

- Anh không về nhà à? - nó bất chợt hỏi, không ngoảnh mặt lại.

Hấn có hơi bất ngờ, nhưng với kinh nghiệm trên thương trường bao năm nên hấn vẫn giữ được chút bình tĩnh.

- Cô khỏi rồi tôi về!!!

Lúc này nó mới quay sang. Hấn cảm thấy hơi khó chịu. Đây không phải là tính cách của nó, hấn thích nó như cái ngày đầu tiên va phải hấn hơn, luôn ương bướng ngang tàng.

- Sao tự nhiên anh tốt thế. Không phải là anh đang lợi dụng để tăng thêm thời gian làm ôsin cho anh đấy chứ - nó nhún mày, lúc này thì nó đã ngồi hấn dậy.

- Cô nằm xuống đi. Tay cô vẫn đang truyền kia kìa - hấn ấn nó nằm xuống.

Ai ngờ, nó không những không nằm xuống mà còn đứng phắt dậy giựt hết cả dây ra. Hấn thực sự ngạc nhiên. Không hiểu cô ta là trâu hay là bò nữa mà khỏe thế.

- Cô.....

- Cô gì mà cô. Nằm hoài mà không thấy ai đến thì nằm làm cái gì.

- Thế cô đang chờ ai à?

- Mấy hôm vừa rồi, anh thấy bố tôi đến không? - nó ngồi xuống trước mặt hấn, hỏi.

- Không - hần thản nhiên trả lời.

Nó đứng lên đạp đổ cái ghế bên cạnh hần. Hần bắt đầu thấy đứa con gái này có vẻ thú vị, hần thì vô cùng nhiều vệ tinh bay xung quanh, nhưng một cô bé thế này thì lần đầu tiên hần thấy.

Nó giận cá chém thớt, quay sang đạp ghế của hần rồi ngồi phịch xuống giường. Đường như vẫn chưa hết tức, nó vớ cái gối bên cạnh ném vào mặt hần. Đường đường là một công tử, chưa bị ai đánh bao giờ, vậy mà bây giờ lại bị một con bé vất mũi chưa sạch như nó ném gối vào mặt nên cũng đâm tức giận. Không chịu thua, hần ném trả cái gối vào mặt nó. Vì không phòng bị trước nên nó dính nguyên một em gối trên mặt. Vậy là cuộc chiến gối sinh sôi. Bao nhiêu chăn gối, được nó và hần huy động hết. Cuối cùng nó phải là người chịu thua, lại quay sang đấu võ mồm.

- Anh hành hạ người bệnh thế à?

- Cô gây sự trước.

- Nhưng anh là đàn ông con trai, phải nhường tí chứ.

Đấu gì thì đấu chứ riêng đấu võ mồm thì không ai có thể địch lại với nó.

Nó đứng lên vớ hết quần áo nhét vào túi.

- Cô đi đâu vậy?

- Đi về chứ đi đâu. Có bệnh tật gì đâu mà phải nằm viện - vừa nói nó vừa hùng hục nhét đồ vào trong túi.

Xong xuôi, nó hùng hổ vác túi đi về, không quên kéo theo hần để làm thủ tục xuất viện.

Ngồi trên xe, hần và nó vẫn không thôi cãi nhau. Tất nhiên, hần luôn luôn là người phải giơ tay đầu hàng. Thôi cãi nhau, nó nhìn ra ngoài cửa kính. Đường phố lúc nào cũng vậy, luôn đông đúc, tấp nập. Khác hẳn với tâm trạng của nó hiện giờ.

- Cô muốn đi đâu? - bắt chợt hần hỏi.

- Về nhà của bố tôi - nó trả lời, vẫn không quay sang.

Hần đánh tay lái về phía nhà bố nó.

Một khung cảnh hoang tàn hiện ra trước mặt nó và hần. Sao khu biệt thự của bố nó đó đâu. Tại sao lại thành thế này. Nó chạy vào phòng bố nó - không có gì. Nó vội gọi điện cho bà Elena.

- Alo - một giọng nữ quý phái phát ra từ đầu dây bên kia.

- Nói cho tôi biết, bố tôi..... bố tôi đang ở đâu? - tay nó run lên từng đợt.

- Hừm, bố mày à.....

- Tôi xin bà đấy. Bà muốn làm gì tôi cũng được, muốn đánh, muốn **** gì cũng được, tôi sẽ ra khỏi nhà, sẽ không bao giờ đến trước mặt bà và bố nữa nhưng xin bà đừng làm gì ông ấy - nó van nài.

- Mày nói là phải làm đấy.

3. Chương 3

- Tôi biết phải sống sao cho phải mà - nó nói rồi cúp máy, giọng nó nghẹn lại.

Một vòng tay quàng qua vai nó. Nó ngẩng khuôn mặt đang ngân ngấn nước lên nhìn hần. Hần kéo nó vào lòng, nói nhỏ vào tai nó.

- Khóc được thì cứ khóc đi, đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa. Con gái các cô kì lắm.

Nó quay sang ôm chặt hắn, vùi mặt vào ngực hắn mà khóc. Không hiểu vì sao hắn lại cảm thấy thỉnh thích nó, mặc dù chỉ là mới gặp nhau 2 tuần thôi.

Đón lấy cốc cà phê nóng từ tay hắn, kéo cái chăn bông lại trùm kín đầu, người nó run lên từng đợt. Vì ban nãy đứng ôm nhau quá lâu nên tuyết rơi lúc nào cũng không biết, và kết quả là bây giờ nó đã bị cảm. Nó cảm thấy hơi oan ức, sao hắn cũng đứng dưới tuyết cùng nó mà không sao nhỉ. Chẳng nhẽ nó chịu hết sao.

- Hắc xì - nó lại run lên cầm cập, hai răng đập vào nhau như gõ mõ.

- Haizz! Nhiều khi tôi đẹp trai quá cũng khổ - hắn lên tiếng với giọng mỉa mai.

- Ý anh là gì - nó khó nhọc nhướn mày hỏi.

- Cô đúng là đồ heo ngốc. Thì tại vì tôi đẹp trai quá nên cô cứ muốn ôm tôi mãi cho nên mới bị thế này chứ sao. Còn oan ức gì nữa - hắn như đọc được suy nghĩ của nó, nói một tràng dài, còn dám gọi nó là heo.

- Cái gì hả, anh bảo ai là heo ngốc? Có muốn chết thì bảo tôi - nó đứng lên hét to rồi lại gặp người xuống ho sặc sụa.

Hắn vì phòng bị trước nên chạy cách xa nó bao nhiêu, thấy nó ho nên cứ đứng đó cười. Nhưng có vẻ cơn ho này kéo dài hơn hắn tưởng. Hắn tiến gần lại nó, nhẹ vỗ lưng cho nó.

- Cô sao vậy? Cảm rồi - hắn đưa tay lên sờ trán nó.

Trong vô thức, nó đẩy nhẹ tay hắn ra. Hắn quay lưng lại, kéo tay hắn lên lưng.

- Anh làm cái gì vậy? - nó giằng tay mình ra khỏi tay hắn.

- Leo lên lưng để tôi đưa lên lầu - hắn chỉ chỉ vào lưng.

- Không cần mà - nó nhúu mày rồi ngả người ra ghế.

Hắn nhìn nó. Bất chợt hắn bế xốc nó lên bước thẳng lên phòng.

- Anh làm cái gì vậy? - nó khó nhọc đập vào ngực hắn.

- Không phải cô đang sốt sao. Ôm thế này tôi sẽ tăng thời hạn làm ôsin lên đấy.

Nó thôi không đánh hắn nữa. Gục mặt vào ngực hắn, nó ngủ ngoan ngoan như một con mèo vậy. Đặt nó xuống giường, hắn kéo chăn đắp cho nó. Nó khẽ nhúu mày lại. Hắn cũng nhúu mày nhìn nó, rồi khẽ đưa tay lên kéo lông mày. Hắn khẽ mỉm cười mãn nguyện. Thực ra hắn luôn cảm thấy dễ chịu khi ở cạnh nó, cũng không biết là cảm giác gì. Bất giác hắn nhẹ nhàng cúi xuống đặt lên trán nó một nụ hôn.

4. Chương 4

Tỉnh dậy, loạng choạng với tay sang lấy cái đồng hồ mà với mãi vẫn không thấy cái đồng hồ đâu. Vẫn cố với và kết quả là.....

..... Rầm.....

Người bay xuống đất. Lúc này thì nó đã tỉnh ngủ hẳn, ôm lấy cái hông đang đau ê ẩm vì cú ngã ban nãy, nó mở mắt chợt nhận ra đây không phải là phòng mình. Chắc hôm qua nó bị sốt nên tên kia đưa nó vào đây. Đúng lúc ấy cánh cửa phòng bật mở, hắn bước vào trên tay là một bát cháo. Nó ngạc nhiên nhìn hắn.

- Cô làm gì dưới đất vậy? - hắn đặt bát cháo xuống rồi nhìn nó.

- À, tôi... vừa bị ngã.... - mặt nó đỏ ửng nhưng vẫn thật thà trả lời.

Hắn phì cười rồi tiến đến đỡ nó lên giường. Lại dút cháo cho nó khiến nó không khỏi ngạc nhiên. Tên này hôm nay bị gì vậy? Bình thường hắn đâu có tốt thế này.

- Này, anh có bị làm sao không đấy hả? - nó sờ trán hắn.

- Sao là sao? - hấn hỏi ngược lại nó.
 - Sao trắng cái gì? Có phải anh muốn nhờ tôi chuyện gì đúng không. Sao tự dưng anh tốt với tôi vậy!?
 - Hừ, cô tự dút lấy mà ăn - hấn hùng hổ đẩy bát cháo cho nó rồi bước ra ngoài.
- Nó trề môi lẩm bẩm:
- "Xì, ăn thì ăn
- ". Hấn như chợt nhớ ra điều gì đó, quay lại.
- À, ngày mai cô có rảnh không?
 - Có, lúc nào tôi chả rảnh - nó vừa ăn vừa nói.
 - Vậy đi chơi với tôi - hấn nói mà mặt mũi đồ lộng.
 - Sao lại thế? Tôi với anh ghét nhau còn chưa hết mà anh còn rủ tôi đi chơi hả. Chắc là muốn trả đũa tôi chứ gì, tôi không đi.
- Hấn hết cách với nó, vò đầu bứt tai một lúc lâu hấn dút khoát.
- Cô bắt buộc phải đi. Ngày mai đúng 4h15 cô có mặt ở công viên cho tôi, cô mà không đến thì đừng trách tôi - hấn đi ra ngoài đóng cửa cái rầm.

Hừ, bực mình mà, đã bảo 4h15 đến mà không thấy đâu. Con nhỏ này, cô chết với tôi. Hấn vừa cắn răng co ro trong chiếc áo khoác vừa lôi từ trong túi ra cái điện thoại.

- Alo, gọi gì mà gọi lắm thế - đầu dây bên kia vang lên tiếng của nó.
 - Cô đang ở đâu đấy hả, có mau đến không, có biết trễ giờ hẹn rồi không.
 - Có mà anh đến sớm thì có, anh nhìn đồng hồ mà xem.
- Theo lời nó, hấn nhìn xuống đồng hồ trên tay, đúng là hấn đến sớm thật.
- Tôi không cần biết, 5 phút nữa mà cô không có mặt ở đây thì tôi sẽ tăng thời hạn làm ôsin lên 3 tháng - hấn dập máy để mặc nó vẫn đang ú ớ định nói.
- Đúng 5 phút sau, nó đã có mặt trước công viên. Nó thở dốc định bụng sẽ ***** cho hấn một trận, ai ngờ lại bị hấn kéo thẳng vào trong.
- Nay, đến đây làm gì? - nó hỏi trong khi vẫn bị hấn lôi đi.
 - Nhà ma.
 - Hả.....

.

.

.

.

...AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Nó hét lên khi đang đi bị một cánh tay đồ chạm vào gáy, lại bị một vật gì đó cù cù ở chân. Lúc này nó đã leo lên tận đầu hấn rồi. Và thế là hấn bắt đắc dĩ phải công nó.

- Anh không thể đi nhanh một chút sao? Tự dưng lôi tôi vào đây làm gì không biết nữa - nó nằm trên người hấn vẫn không khỏi run.
- Cô đừng có cần nhần nữa được không. Bình thường cô không sợ trời, không sợ đất, vậy mà lại đi sợ mấy con ma giả này, thật hết nói nổi với cô.

- ## 5. Chương 5

Hừ, tên này thật đúng là không biết phép tắc gì cả. Dù gì thì bác tài xế cũng hơn hẳn phải đến chục tuổi mà hắn dám ăn nói thế. Nó nhúu mày tỏ vẻ bất đồng. Đúng là không thể ưa nổi tên này mà. Nó ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ. Bao giờ mới có thể trở lại cuộc sống bình thường???

- Anh Steven!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vào nhà, nó lên giường định đánh một giấc, nhưng nằm mãi vẫn không ngủ được. Nó vẫn băn khoăn về cô gái ban nãy, cô ấy là ai? Có phải là bạn gái hắn không? Nếu là bạn gái hắn thì mình phải biết từ lâu rồi chứ? Sao bây giờ cô ấy mới xuất hiện? Nó hết quay sang bên này lại lật sang bên khác. Cuối cùng nó ngồi dậy, lấy áo khoác và xuống biển đi dạo. Nó nhìn thấy hắn và cô gái ban nãy, có lẽ nó có duyên với hai người này. Liếc hai người kia một lần nữa rồi bước đi, nó ngồi cách xa đôi trai gái kia, nhưng cũng đủ để nghe thấy tiếng của hai người họ.

- Em nhớ anh - cô gái kia vòng tay qua ôm tay hần.

Nó nghe loáng thoáng hẳn nói cô gái kia tên Amy.

- Muộn rồi.

Hắn mặc kệ Amy vẫn đang ngồi đó mà đi vào nhà. Nó nhìn Amy, bất chợt bắt gặp ánh mắt của cô đang nhìn mình, nó vội lảng sang bên khác. Amy mỉm cười nhìn nó rồi bước lại chỗ nó ngồi.

11

Nó mỉm cười chào lại.

- Ủ, bạn là bạn gái tên đó hả?

- Không hẳn là vậy. Mình chỉ là một người thừa - Amy cúi mặt xuống nghịch nghịch ngón tay.

Khi ở gần mới nhìn thấy hết được Amy. Cô rất xinh, mái tóc dài bồng bênh, cách ăn mặc rất phong cách, lại thêm giọng nói trầm ấm, nhưng điều đó cũng đủ để trở thành một người con gái hoàn hảo trong tất cả những tên con trai. Vậy mà tên kia..... Haizz! Đúng là đồ chảnh. Mỡ dăng đến miệng mèo mà còn chê.

- Mình sẽ giúp cậu.

Không hiểu thế nào mà lúc đó nó lại có thể nói ra câu như vậy.

- Không được đâu. Steven, anh ấy chưa bao giờ nghe ai cả, ngoài chủ tịch.

- Có vẻ như cậu rất thích hắn? - nó nhú mày hỏi.

- Ủm, có thể người khác cho là tớ đùa giỡn, nhưng tớ thích anh ấy là thật.

Nó khẽ thở dài.

- Haizz! Tớ thật không hiểu nổi cậu, hắn ta thì có gì mà cậu thích chứ. Một tên chảnh chọe, vô nhân đạo, mà còn hay bức hiếp người khác nữa chứ.

Nghe nó nói xong một tràng những tính xấu của hắn, Amy bật cười thành tiếng.

- Có vẻ như cậu không thích anh Steven lắm nhỉ.

- Không phải là không thích mà là cực kì ghét. Nhưng vì cậu thì tôi sẽ giúp.

- Vậy..... cậu giúp tôi lấy lại được tình cảm từ Steven nhé.

6. Chương 6

- Ủm, tôi sẽ giúp cậu.

Tuy nói là giúp nhưng trong lòng nó lại đau thất lại. Là cảm giác gì?

- Alissa, sao giờ này mà vẫn chưa có đồ ăn sáng hả? - hắn lật tung chăn nó lên hét vào tai nó.

- Thì anh tự làm đi, sao cứ phải gọi tôi hoài à, mệt quá - nó lại trùm chăn lên đắp kín.

Hắn lắc đầu ngán ngẩm rồi đi ra ngoài, xuống nhà làm đồ ăn sáng. Sau khi biết chắc là hắn đã đi khỏi phòng, nó mới dám ngồi dậy. Trên khuôn mặt nó lúc này lẫn lộn những cảm xúc khác nhau, vui buồn lẫn lộn. Sự lựa chọn của nó..... là đúng hay sai.....

Vào bếp, hắn thấy có dáng người thân thuộc. Những kỉ niệm của 1 năm trước lại ùa về.

.

.

.

- Amy, em đang làm gì vậy?

- Em làm đồ ăn cho anh - Amy quay sang cười với hắn.

- Vợ anh đang đang quá à - hắn vòng tay từ đằng sau ôm cô.

- Xì, ai đồng ý là vợ anh chứ - cô véo mũi hắn.

- Em dám không đồng ý không?

Hắn đẩy cô ngồi xuống cái ghế bên cạnh, đặt lên môi cô một nụ hôn.....

Người con gái trước mặt hắn vẫn đang mãi mê. Cô vẫn như ngày nào, vẫn xinh đẹp và đảm đang như vậy, nhưng trái tim kia thì đã thay đổi. Hắn bước đến bàn ăn rót nước.

- A, anh dậy rồi à. Em đang làm đồ ăn sáng cho anh - Amy mỉm cười nhìn hắn.

- Không cần đâu, hôm nay anh không ăn sáng.

Nói rồi, hắn khoác áo và ra xe. Bỗng nghe tiếng Amy từ trong nhà phát ra, không phải là lại dứt tay chứ. Hắn chạy vội vào nhà. Quả đúng như hắn nghĩ, Amy bị dao cửa một vết khá sâu. Hắn đưa tay cô lên ngậm để cầm máu. Amy nhìn hắn ngạc nhiên, rồi từ ngạc nhiên chuyển sang trầm ám. Em biết anh vẫn yêu em!

Bên ngoài cánh cửa bếp, nó nhìn đôi trai gái bên trong tự cảm thấy vui. Mà không phải là vui, có thể là cảm giác ghen tức, không phải, là cảm giác buồn. Nó vô đầu bứt tai, lúc này nó không còn biết làm gì nữa.

++++++

- Hôm nay anh không đi làm hả? - nó vừa uống nước vừa hỏi hắn đang đọc báo ngoài ghế sa lông.

- Hôm nay Amy bị ốm nên tôi ở nhà, cô đi chợ, tí nữa về nấu cơm - hắn vật lộn gỡ tờ báo trong khi nói.

Tên này, càng ngày càng quá quắt, không tôn trọng người khác gì cả. Nếu không phải vì Amy thì tôi đã đánh chết anh ngay tại đây rồi. Nó nói thầm rồi đi lên lầu. Mặc quần áo, nó xuống nhà.

- Cô đi đâu đấy? - hắn ngẩng lên nhìn nó.

- Đi làm - nó không thèm nhìn hắn, nói trong khi buộc dây giày.

- Cô làm ở đây rồi còn làm gì nữa?

- Đây, chứ anh tưởng tôi nhàn rồi lắm hả.

- Cô làm gì?

- Làm gì kệ tôi, anh quan tâm làm gì.

Buộc xong dây giày, nó đứng lên đi ra ngoài, đóng cửa cái Rầm. Hắn nhún vai tỏ vẻ không hiểu gì.

Tên điên, tên khùng, tên đầu đất, tên..... Đang định nói tiếp, nó nhìn xuống dây giày lại bị tuột.

- Sao đến đây cũng muốn chọc tức tao luôn hả!!!! - nó đành phải cúi xuống buộc lại dây giày.

Một bóng đen che khuất ánh sáng của nó, nó ngẩng lên. Một khuôn mặt điển trai đập vào mắt.

- Lâu rồi không gặp em, Alissa!

7. Chương 7

- Anh Joe, sao anh lại ở đây - nó nhảy căng lên.

Joe là bạn thân của Andrew, nên nó cũng thân với Joe. Hồi nhỏ, bọn bạn hay trêu nó và Joe là thanh mai trúc mã, nó cũng không biết thanh mai trúc mã là cái gì nên hồi đó chỉ biết cười cùng. Đến bây giờ nó cũng chẳng quan tâm đến chuyện đấy lắm. Joe với nó thân nhau từ nhỏ nên nó hiểu rõ tính Joe. Anh là con người đa cảm, nhưng không bao giờ để lộ cảm xúc cho người ngoài thấy, bên ngoài là một vỏ bọc hoàn hảo.

- Anh mới về nước. Biết em đang làm ở đây nên anh ghé qua.

- Anh gặp anh Andrew chưa? Em đưa anh đi - nó khoác tay Joe kéo đi.

- Andrew, anh Joe đến đây.

Sau khi bị bà Elena phá tan tành ngôi nhà cũ. Ba anh chị em nó chung tiền mua một căn biệt thự nhỏ ở gần tòa soạn chỗ nó làm. Vì tiền lương của ba anh chị em cũng khá khẩm nên không phải lo về việc ăn mặc. Andrew nghe tiếng của nó, đang ăn tí nữa thì nghẹn, vội chạy ra.

- Mày đi đâu mấy ngày hôm nay mà không..... - chưa nói hết câu, anh nhìn thấy Joe ở đằng sau nó.

- Hi, chào, lâu không gặp mày - Joe giơ tay chào Andrew.

Andrew bất ngờ quá, thiếu điều mắt bị lộn tròn. Rồi anh lấy lại được bình tĩnh, lao đến quàng vai bá cổ thằng bạn thân.

- Thằng này, trông mày khác quá, cũng 4 năm rồi còn gì. Dạo này làm ăn thế nào..... - Andrew vẫn lái nhai rồi kéo tuốt thằng bạn thân vào bàn.

Joe vẫn phải cố gượng cười vì thằng bạn lăm điều này.

- Laura, Alissa, đi mua đồ ăn về đây. Hôm nay chúng ta phải mở tiệc ăn mừng đón bạn mới chứ.

- À thôi không cần đâu. Tao về bây giờ mà - Joe cố gắng từ chối.

- Sao lại về, mày phải ở đây ăn cùng bọn tao cho vui, lâu rồi không gặp lại mày mà..... - Andrew vẫn luôn mồm.

Nó cười, đúng là bó tay với ông anh. Quay sang Laura, nó thấy Laura có vẻ hơi buồn. Một lúc sau, Laura đặt đĩa xuống, khẽ thở dài rồi tháo tạp dề ra.

- Chị đi đâu vậy? - nó hỏi.

- Chị đi ra chợ xem có gì không, mày ở nhà tí nữa chuẩn bị đồ ăn.

Thấy tình hình Laura có vẻ không ổn, nó vội đi theo sau.

Laura đi một vòng các khu chợ, chả có gì để mua vì đi chợ muộn quá nên đóng hết cửa. Cô đánh quay ra siêu thị, nói là đi chợ nhưng nhìn cô không tập trung gì cho lắm. Bước chân cô vẫn cứ bước trong siêu thị, không biết nên dừng chân ở đâu. Một bóng người đi ngang qua, đập vào vai cô. Laura quay lại, bắt gặp một gương mặt quen thuộc, là David, bạn trai cũ của cô. Nó đứng từ xa có thể cảm nhận rõ tay Laura đang run.

- Ô mô, chạm phải người ta còn không xin lỗi, lại còn đứng nhìn trân trân thế nữa chứ - cô bạn gái đứng bên cạnh David lên tiếng.

Laura liếc cô gái đó rồi đi thẳng. Bỗng bàn tay cô bị một bàn tay ai đó bóp chặt. Cô ngoảnh lại, là tay David. Những đường gân trong mắt David vẫn đỏ, có thể thấy Laura đang khó nhọc rút tay mình ra khỏi bàn tay của David.

- Anh nghĩ anh đang làm gì vậy? - Laura cất giọng nói lạnh như băng, mắt hơi rơm rớm.

- Mau xin lỗi cô ấy đi - David hất mặt về phía cô gái bên cạnh.

Laura nhìn sang bên cô gái đó. Cô ta không xinh bằng cô, tại sao David có thể đối xử với cô như vậy chứ.

- Mau bỏ tay tôi ra - Laura trợn trừng mắt nhìn David - anh biết tôi là ai chứ, tôi là con gái chủ tịch Steven, anh làm gì tôi thì anh phải biết hậu quả rồi đấy.

- Ha, cô nghĩ cô vẫn là đứa con gái trong mắt ông ta sao. Bây giờ ông ta chỉ cần tiền và gái, vậy thôi - bàn tay David siết mạnh hơn.

- Anh dám..... - Laura gằn giọng.

..... C H Á T.....

Một cái tát như trời giáng vào mặt David. Không phải là từ tay Laura, vì dù có căm ghét anh đến cỡ nào cô cũng không thể tát anh, vì cô yêu anh. Như vậy, cái tát chỉ có thể là từ tay nó.

- Con ranh này - David chuyển hướng sang nó.

Anh túm tóc nó giật ngược về phía sau. Nó vẫn không có một biểu hiện gì gọi là sợ hãi, mà ngược lại nó cười khẩy rồi nói bằng một giọng lạnh đậm.

- Đừng nghĩ tôi là con gái mà coi thường, một đứa con gái với huy chương vàng karate và 4 năm học pencasilas, không đáng để anh coi thường đâu.

Dứt lời, nó lật ngược lại tình thế, vật David xuống sàn rồi đạp lia lịa lên người anh ta.

- Cái này là dành cho những gì anh đã đối xử với chị tôi. Cái này là dành cho những gì cậu đã nói ban nãy về bố tôi. Cái này là dành cho..... - nó vừa nói vừa đạp anh ta như để xả cơn tức.

Sau một hồi, khi người David bầm tím, nó mới tha cho anh ta.

- Đừng bao giờ động đến gia đình tôi.

Nó nói đúng một câu như vậy rồi bị công an khu vực tóm đi vì tội gây mất trật tự nơi công cộng.

+++++

Ngồi trong đồn công an, nó và David vẫn không yên, đấu nhau bằng ánh mắt. Chỉ khi bị ông cảnh sát nhắc trật tự thì cả hai mới thôi. Một lúc sau, thấy Laura chạy đến, dẫn theo cả Joe và Andrew xin cho nó về.

Trên đường về, nó vẫn không thôi lẩm bẩm **** rửa, bị Andrew gõ áy cái vào đầu.

- Chị xin lỗi, chị tại chị mà.....

- Chị em hoạn nạn có nhau. Sao em có thể để chị cam chịu thế được. Sao phải xoắn, mà xoắn là phải duỗi - nó nói vừa nói vừa cười để không khí bớt căng thẳng.

Có thể nhờ có nó mà bao năm qua sống cùng bố trong ngôi nhà đó mà Andrew và Laura mới không bị trầm cảm vì cái tính nghiêm khắc của ông Steven. Laura lau nước mắt, cũng cười nói nhiều hơn lúc ban sáng. Nó nhìn xuống đồng hồ. Hả, trời đất ơi, đã 4h chiều rồi, nó phải về đi chợ mau không tên điên kia lại lẩm mồm. Mà nhắc đến tên điên đó là lại nổi máu điên mà.

- Thôi xin lỗi mọi người. Mọi người cứ đi ăn đi, đến giờ em phải đi làm rồi.

- O kìa..... - Andrew chưa kịp nói gì thì nó đã chạy vèo đi mất - haizz, con bé này, mà thôi Joe, mày đi ăn cùng bọn tao cho vui - Andrew vỗ vỗ vai Joe.

- À thôi, tao hôm nay cũng có việc rồi, để khi khác nha - dứt lời anh cũng chạy đi theo sau Alissa.

- O kìa, lại được cả mày nữa - Joe chạy đi rồi, Andrew vẫn còn í ới đằng sau.

Chạy đến chỗ Alissa, Joe dừng lại.

- O, sao anh không đi ăn cùng mọi người?

- Anh muốn đi theo em hơn - Joe cười.

- Em bây giờ phải đi chợ rồi về nấu cơm cho tên điên kia nữa.

- Em làm giúp việc hả? - Joe nhướn mày hỏi.

Nghe Joe hỏi thế, nó vội bịt miệng lại vì biết là mình lỡ lời.

- Sao đang làm nhiếp ảnh lại chuyển sang làm cái nghề này?

- Thì em vẫn đang làm nhiếp ảnh đó chứ. Chẳng qua cái nghề này là em bị ép buộc thôi - nó vừa đi vừa nói.

- Ủm, thôi em muốn làm gì tùy em, anh không nói nữa. Mà bây giờ anh phải về công ty rồi, khi khác gặp lại em vậy.

- Anh vẫn thế, lúc nào cũng công việc. Thôi anh đi đi.

Joe đi thì điện thoại trong túi nó khê rung. Là hấn gọi, nhìn đồng hồ thì đã 4h15, chết rồi, nó nhắc máy.

- Alo, hôm nay cô không phải đi chợ đâu, tôi đưa Amy đi dự tiệc, cô ăn một mình đi - hấn nói đúng một câu như vậy rồi cúp máy.

Nó thở dài, lại có điện thoại từ Joe.

- Aliss à, em giúp anh một chuyện nhé!

- Chuyện gì thế anh?

- Tối nay anh có bữa tiệc với đối tác, họ lại muốn anh dẫn bạn gái đi. Mà anh thì kiếm đâu ra, nên em giúp anh nhé.

- Nhưng mà.....

- Vậy nhé, tí nữa anh sẽ cho người mang đồ sang cho em. Tối anh sẽ qua đón em.

Nói rồi, Joe cúp máy. Nó lại thở dài, hôm nay quả là một ngày bận rộn.....

8. Chương 8

Nó về nhà, nằm vật lên ghế sa lông, bật TV, giờ này là giờ thời sự, chả có gì để xem, nó bật các kênh khác nhau và chả dừng cố định ở một kênh nào cả. Mà khoan, Joe bảo sẽ gửi đồ đến ình, mà là đồ gì? sao Joe biết địa chỉ này mà gửi đến? Đúng lúc đó có tiếng gọi cửa. Chạy ra mở cửa đập vào mắt là một hộp quà to tướng, đằng sau là người chuyển phát nhanh.

- Xin hỏi cô có phải là cô Alissa??

- Vâng, tôi là Alissa, anh là người chuyển phát nhanh?

- Vâng, cậu Joe gửi cho cô cái này, mời cô kí vào đây.

- Rồi, cảm ơn anh - nó đóng cửa rồi đi vào nhà.

Mở cái hộp to tướng ấy ra, bên trong là một chiếc váy màu hồng tím với một đôi guốc cùng tông màu với cái váy. Chắc cái váy này phải đắt lắm. Nó đã từng mặc rất nhiều đồ hiệu đáng ra cả tỷ bạc trên người nhưng với hoàn cảnh của nó như bây giờ không đáng để mặc cái váy này. Nhưng đã nhận lời với người ta rồi chẳng nhẽ hủy, thế thì mất lịch sự. Thôi thì đành đến chỗ đó vậy. Nghĩ rồi nó đứng dậy và đi chuẩn bị đồ đạc.

.

.

7h30.

You raise me up, so I can stand on mountains..... You raise me up, to walk on.....

Nó nhắc máy, bên kia một giọng nam trầm ấm vang lên.

- Alo, em xuống nhà đi, anh đang đợi dưới nhà - là Joe

- Vâng.

Nó chỉnh lại quần áo rồi chạy xuống nhà. Khóa cửa cẩn thận, nó nhẹ nhàng tiến đến xe của Joe. Joe nhìn nó ngẩn người trong giây lát. Hôm nay nó trang điểm nhẹ nhưng vẫn nổi bật được khuôn mặt trắng hồng. Sau một hồi ngơ ngẩn, anh cũng lấy lại được bình tĩnh mở cửa xe cho nó. Nó vào xe, cảm thấy hơi khó chịu với cái váy đang mặc. Joe nhìn nó bật cười thành tiếng.

- Sao? Nhìn em kì lắm sao mà cười?

- Không có gì. Chỉ là tự nhiên thấy buồn cười thôi - Joe lại cười.

Anh tra chìa khóa rồi phóng xe đi.

Dừng lại trước một tòa nhà sang trọng, anh chạy xuống mở cửa cho nó. Nó bước ra, ngược mắt nhìn khung cảnh diễn ra trước mặt, trang hoàng và lộng lẫy, trong đời nó đã từng tham gia không biết bao nhiêu bữa tiệc, nhưng một bữa tiệc quy mô thế này thì đây là lần đầu tiên. Khoác tay Joe đi vào trong đại sảnh đón

khách, vì là một tiểu thư từ khi còn nhỏ nên nó biết cách ăn nói sao cho giống là một dân quý tộc, nhưng cái kiểu chào hỏi khách sáo này làm nó thấy khó chịu.

Nó xin phép vào trong trước. Nhìn bên ngoài đã thấy hoành tráng, ai ngờ vào trong nó càng cảm nhận như mình đang đứng trước một đồng cỏ mênh mông. Không ngờ Joe lại bỏ tiền ra thuê một nơi như thế này để tổ chức tiệc tùng. Nó biết Joe là người rất hào phóng, nhưng chỉ không thể tưởng tượng nổi cái hào phóng của anh lại đến mức này thôi. Mà thôi không nghĩ ngợi nhiều nữa, cái chính nó muốn đến đây là để ăn, bụng nó đang sôi lên ục ục biểu tình. Bước đến bàn ăn gần nhất, nó lấy dũa gấp, vì đây là tiệc buffet nên không thiếu món gì, nó nhìn đã thấy thèm.

Bên ngoài cửa, một đôi trai gái khoác tay nhau bước vào đại sảnh.

- Anh Steven, rất vui được gặp lại anh. Hôm nay còn đưa cả bà xã đến sao - Joe cố tình dùng giọng nói đều.

- Ồ, vậy bà xã anh đâu nhỉ - hần cũng nói đều lại Joe.

- Cô ấy đang ở trong kia tiếp khách, tí nữa tôi sẽ đưa cô ấy ra để tiếp đón anh - Joe xòe tay ra bắt tay hần.

- Vậy thôi, anh cứ ở đây tiếp khách, tôi vào trong kia, tí nữa đến giờ chúng ta sẽ kí hợp đồng - hần nói rồi dẫn Amy vào trong.

Trong lúc cuộc chào hỏi ngoài đại sảnh diễn ra thì ở trong phòng nó đã nó căng. Nó đi loăng quăng tham quan. Phải công nhận, Joe lúc nào cũng chu đáo. Một bóng người quét ngang qua nó, đập vào vai, khiến nó hơi mất thăng bằng. Quay lại, bắt gặp ánh mắt của người kia. Cả hai đều không khỏi ngỡ ngàng. Rồi tự ngỡ ngàng chuyển sang mất tự nhiên, nó cúi mặt xuống, xin lỗi hần rồi bước đi thẳng. Ánh mắt màu ngọc bích của Amy đã chứng kiến tất cả sự việc. Ánh mắt đó bỗng sắc lên.

Alissa, cô vẫn nhớ lời hứa với tôi chứ..... cô chỉ có thể giúp tôi.....

.

.

.

Nó chạy ra vườn ngồi. Vì tất cả đang ngồi trong phòng để xem cái màn kí hợp đồng nên không ai ở ngoài vườn. Một mình nó ở ngoài này, không gian yên tĩnh nên nó cảm thấy dễ chịu.

Nó bắt đầu nghĩ ngợi vì những gì diễn ra ban nãy. Sao hần lại có mặt ở đây. Chẳng nhẽ bữa tiệc hần nói qua điện thoại lúc chiều là chỗ này sao. Haizz! Biết thế mình chả thèm nhận lời Joe, tự nhiên gặp thẳng cha điên đó ở đây, mất cả hứng. Nó lắc đầu. Joe nhẹ nhàng bước đến sau nó định bịt mắt nó.

- Ê anh Joe, em biết là anh đấy - nó quay người lại.

- Sao biết là anh? Em vẫn thế nhỉ, lúc nào cũng bắt thóp được anh - Joe chán nản ngồi xuống cạnh nó - mà sao không vào kia, ngồi ngoài này làm gì?

- Ngoài đó toàn bạn bè anh, em vào làm gì? - nó thở dài.

- Thôi, đi ra đó cùng anh, anh giới thiệu em - chưa kịp để nó từ chối hay đồng ý anh đã kéo tuột nó vào trong.

Kéo nó lên trên bục, Joe đập đập mic.

- E hèm! Nhân ngày hôm nay tôi cũng xin giới thiệu một người. - anh kéo nó vào đứng sát cạnh mình - Đây là Alissa, và cũng là bạn gái của tôi.

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay rầm rập. Nó tròn mắt quay sang nhìn Joe, anh mỉm cười nhìn nó. Bên dưới, ở một góc trong gian phòng, hần đang nhìn nó, hần cũng vô cùng ngạc nhiên, hần nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt gần như muốn bật máu. Bên cạnh, Amy nhếch môi, một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên môi cô, ánh mắt sắc lạnh ban nãy lại ánh lên.

Alissa, cô đã không để tôi thất vọng..... Coi như tôi nợ cô một lời cảm ơn.....

9. Chương 9

Nó vùng vằng đi ra ngoài. Joe cứ chạy theo sau nó năn nỉ xin nó tha lỗi.

- Em làm sao vậy? Anh đã xin lỗi rồi mà. Mà chuyện đó thì có gì to tát đâu mà em phải cáu thế???
- Hừ, chuyện đấy mà không to tát à. Anh có biết em ngượng thế nào không - nó nói vẫn không quay mặt lại.
- Thôi mà Aliss, cho anh xin lỗi nha, nha!!!! - Joe vòng qua đằng trước mặt nó, chấp hai tay lạy.
- Không!!!! - nó nói dứt khoát rồi hùng hổ đi trước.
- Này! Em mà không tha cho anh thì em sẽ phải hối hận đấy!!!
- Anh làm gì em???

Joe cúi xuống, đặt lên môi nó một nụ hôn.

Dời môi, Joe cười tươi.

- Thế nào? Bây giờ thì được rồi chứ?
- Anh..... - nó đưa tay lên môi rồi trợn trừng mắt nhìn Joe - **TRẢ LẠI FIRST KISS CỦA EM ĐÂYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY!!**

Nó và anh cứ đánh nhau trên đường đi về nhà. Ở một góc trên phố, bóng một chiếc BMW vẫn đậu ở đó chứng kiến tất cả mọi việc. Tay hắn nắm chặt, móng tay lại một lần nữa đâm vào da thịt, giống như nó vừa đâm một mũi kim vào tim hắn.

.
. .
.

Anh đã quá nhát phải không Aliss.....

Tại sao em không ngồi yên.....

Tại sao em không phải là em như trước đây.....

Có phải anh đã quá vội vàng?

Hay..... Phải chăng anh đã quá ích kỉ???

.
. .
.

- Anh thích Aliss? - Amy ngồi bên cạnh bỗng lên tiếng hỏi.
- Em không cần biết - hắn ngả đầu ra sau ghế.
- Anh không dấu nổi mắt em đâu - Amy quay sang nói với hắn.
- Em biết từ lúc nào - hắn ngồi thẳng dậy nhú mày hỏi Amy.
- Không có gì có thể dấu nổi em đâu - Amy mỉm cười nhưng nụ cười đó vụt tắt, thay vào đó là một cái nhếch mép - nhưng mà.... em sẽ không cho cô ta cơ hội đâu.... ngay từ đầu anh đã không có quyền lựa chọn.....

Hắn chỉ biết nghe và ngạc nhiên. Hắn không thể ngờ một cô gái hiền lành như Amy lại có thể nói ra những lời lẽ như vậy. Mỗi hắn xuất hiện một nụ cười nhạt. Lẽ nào ngay từ đầu, tất cả là do hắn sai.

++++++

Nó không cho Joe đeo hần đến tận nhà, vì nó muốn đi bộ một mình trước khi vào nhà. Lang thang một mình trên bãi biển, không biết bước chân đang đi đến đâu. Bây giờ nó lại thấy thú vị khi có nhà sát bờ biển, biết vậy trước kia cũng chuyển đến đây cho rồi. Đang nghĩ vợ vẫn, nó bị ánh đèn của một chiếc BMW chiếu thẳng vào mắt. Nó nheo mắt đồng thời đưa tay lên che ánh đèn. Nó cố gắng nhìn xem ai là chủ nhân của cái xe này.

“Bíp... bíp...”

Tiếng còi xe ô tô vang lên.

- Này! Đồ heo ngổ!!! Mau về mở cửa cho tôi để tôi dắt xe vào – hần thò đầu ra cửa sổ hét to.

Nó lơ mờ nhận ra giọng nói của hần.

- À..... ờ..... - nói ậm ừ rồi chạy vào mở cửa.

Hần lái xe và gala rồi chạy xuống mở cửa cho Amy. Đóng cửa xong, nó quay ra, thấy hần đang đỡ Amy xuống nó định lên tiếng hỏi thăm Amy thì hần đã lên tiếng trước.

- Amy uống nhiều rượu quá, cô vào pha cho cô ấy một cốc nước cam giúp tôi!

Nó lại ậm ừ rồi chạy nhanh vào nhà. Vô thức trên khóe mắt có gì đó nóng hổi lặn xuống má. Nước mắt!?! Aliss, mày đang khóc vì cái gì cơ chứ, đừng mà! đừng rơi nữa, tao xin mày đấy! đừng khóc nữa. Nó cố gắng ngăn không cho những dòng nước mắt kia lặn. Hần bước vào bếp, đứng tựa vào cửa.

- Cô không thể nhanh hơn được hả?

Nghe thấy giọng nói của hần, nó vội vàng đưa tay lên lau nước mắt.

- Hay là cô nhớ tên giám đốc kia quá nên không tập trung được?!? – hần nói giọng như đang ghen.

Nó sững người khi nghe hần nói vậy.

- Anh nói vậy là có ý gì? – nó quay người lại nhúu mày hỏi.

Hần khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt như không có tội.

- Điều đó, cô mới phải là người hiểu rõ nhất chứ sao lại hỏi tôi. Có vẻ như cô chỉ có thể đến thế là cùng. Cặp với đại gia, nhận tiền, chấm hết. Tay giám đốc đó có vẻ là rất chiều cô – vẻ mặt hần tuy không biểu hiện gì nhưng ánh mắt hần thì đang rất mong chờ một lời giải thích từ nó.

Nó nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt, khóe mắt lại bắt đầu rơm rớm nước mắt.

- Tôi nói cho anh biết, chúng tôi không có quan hệ gì cả.

Hai từ “chúng tôi” lại một lần nữa khiến tim hần thất lại. Khóe môi hần lại xuất hiện một nụ cười nhạt.

- Cô tưởng mắt tôi bị mù chắc mà không nhìn thấy cô và tên đó hú hí với nhau? – có vẻ như cơn ghen đã khiến hần không kiềm chế nổi bản thân nữa.

.... C H Á T....

Một cái tát từ tay nó giáng xuống mặt hần.

- Anh không được nói Joe như vậy và anh cũng không có quyền gì tham gia vào đời sống riêng tư của tôi cả – nó hét lên – kể từ bây giờ, hợp đồng giữa tôi và anh coi như chấm dứt – nó nói dứt khoát rồi khoác áo đi thẳng ra cửa.

.
. .
.

Anh luôn làm những gì anh muốn.....

Không bao giờ để tâm đến người khác.....

Em thật ngu ngốc..... Thật ngốc.....

Lần này..... hãy làm nốt những gì anh muốn.....

.
.
.

- Aish~!

Hắn đập cái bát xuống nền nhà, hắn đập phá tất cả những gì có thể phá. Ngồi thụp xuống.

- Anh thực sự..... đã quá mệt mỏi rồi Aliss ạ!!!

Đằng sau cánh cửa bếp, vẫn là ánh mắt ngọc bích ấy, vẫn cái ánh mắt sắc lạnh ấy, lại một lần nữa tham vọng. Lại là một nụ cười nửa miệng trên môi.

Trò chơi mới chỉ bắt đầu mà thôi..... Aliss, cô sẽ phải là người thua cuộc..... Nhất định là thế.....

10. Chương 10

Nó đi đến bar. Ngồi nhìn mọi người nhảy, nó uống rượu, nhưng không nhiều, nó không có cái quan niệm, cứ khi nào nào buồn là phải uống thật nhiều rượu để quên. Chỉ là vài chén rượu nhỏ, không mạnh.

- Cô đang buồn? – anh chàng vừa làm cocktail bên trong quầy vừa hỏi nó.

Nó hơi bất ngờ khi có một chàng trai chủ động làm quen. Nhưng ngay lập tức lại chuyển về tâm trạng như ban đầu.

- Có thể nói là vậy? – lại là một nụ cười nhạt, nhưng lần này là ở trên môi nó.

Nó xoay xoay ly rượu. Anh chàng kia đặt một ly cocktail màu đỏ trước mặt nó. Nó ngạc nhiên hết nhìn anh chàng kia rồi lại nhìn xuống ly cocktail.

- Nếu cô buồn thì uống cái này đi, cô là người đầu tiên được thử thí nghiệm mới của tôi đây – anh chàng khoanh hai tay nhìn nó.

Nó nhướn mày, không hiểu anh chàng kia có ý gì mà lại nhiệt tình đến thế. Nó nhấp một ngụm, cảm thấy đắng đắng ở đầu lưỡi rồi dần dần ngọt hơn. Bỗng dưng cảm thấy thú vị với loại cocktail này.

- Tên loại cocktail này là.....? - nó hỏi anh chàng vừa pha cho nó ly cocktail này.

Anh chàng kia mỉm cười nhìn nó.

- Start Love, bắt đầu một tình yêu luôn có sự cay đắng nhưng lại luôn rất ngọt ngào, cô thấy cái tên này đúng chứ? – anh chàng kia cầm ly cocktail đỏ trên tay xoay xoay.

Nó mỉm cười, đúng, bắt đầu một tình yêu luôn có cả sự cay đắng và ngọt ngào.

- Rất đúng – xòe tay ra trước mặt chàng trai kia – em là Alissa, rất vui được làm quen với anh.

Anh chàng kia cũng bắt tay lại và mỉm cười.

- Còn anh là Ray, rất vui được gặp em.

Màn chào hỏi kết thúc, nó lại rơi vào tâm trạng như ban đầu.

- Nhìn em giống như đang thất tình? – Ray cố tình bắt chuyện.

Nó cười nhạt.

- Có thể coi là như vậy.

Sàn nhảy bắt đầu thưa hơn rồi dần dần không còn một ai, tiếng nhạc thập thình ban này bây giờ được thay bằng bài You raise me up. Tâm trạng nó ngày một nặng nề hơn khi nghe bài này.

- Em ko biết đâu. Con trai..... yếu đuối hơn con gái rất nhiều. Họ không phân biệt được tình cảm của mình ngay được – Ray nói, ánh mắt nhìn xa xăm về một nơi nào đó – chỉ có khi có một người con gái kéo họ dậy.... thì họ mới có thể là chính mình.... mới có thể đứng trên đỉnh núi mà công khai người con gái mình yêu, vì vậy,đng vội vàng kết tội anh ta khi chưa biết anh ta đối với mình là như thế nào.

.
. .
. .
. .
. .

When I am down and, oh my soul, so weary (Khi anh nản lòng và tâm hồn anh rã rời)

When troubles e and my heart burdened be (Khi khó khăn ập đến và trái tim nặng trĩu)

Then, I am still and wait here in the silence (Khi đó, anh bất động và chờ đợi trong im lặng)

Until you e and sit awhile with me (Cho tới khi em đến và ngồi với anh)

You raise me up, so I can stand on mountains (Em nâng đỡ anh, vì vậy mà anh có thể đứng trên những đỉnh núi)

You raise me up, to walk on stormy seas (Em nâng đỡ anh, để anh có thể đi trên biển, giữa trời giông bão)

I am strong, when I am on your shoulders (Anh mạnh mẽ khi anh được dựa vào vai em)

.
. .
. .
. .
. .

Giai điệu bài You raise me up vẫn đều đều vang lên kéo cả nó và Ray vào im lặng. Start Love, có thật là như Ray nói không?

+++++

- Cũng khá muộn rồi, để anh đưa em về - Ray đứng dậy chuẩn bị đồ đạc đi về

- Không cần đâu, em tự đi được

- Ngoài đường bây giờ nhiều thành phần nguy hiểm lắm, con gái đi một mình vào ban đêm không sợ sao?

- Chứ đi cùng một tên con trai lạ hoắc lạ hươ thì không nguy hiểm chắc – nó bật cười – em đùa vậy thôi chứ ai làm gì được em.

- Em học võ à??? – Ray hỏi với ánh mắt thán phục.

- Hì, vâng.

- Nhưng mà dù sao anh cũng muốn biết nhà em, có gì lần sau đến rủ em đi chơi – Ray kiếm cớ đưa nó về nhà.

- Thế cũng được.

Nói rồi, Ray kéo tay nó ra xe. Vứt cho nó cái mũ bảo hiểm, nó loạng choạng bắt lấy.

- Đội cái đó vào, em mà có chuyện gì là anh không chịu trách nhiệm đâu – Ray cười.

- Vậy còn anh?

- Anh không cần – lại một nụ cười xuất hiện trên môi Ray làm mặt nó đỏ bừng. Phải công nhận Ray rất đẹp trai, thảo nào bar lắm con gái đến vậy.

Lên xe, vì lí do “anh lái xe rất nhanh” của Ray mà nó bị ép phải ôm anh. Nhưng phải công nhận Ray lái xe kinh thật, đã nhanh thì chớ lại còn đánh võng làm mặt nó tái mét cả lại.

- Anh lái chậm thôi – ngồi đằng trước Ray có thể cảm nhận người nó đang run lên bần bật.

- Anh không quen đi chậm nên em thông cảm – anh cố tình chọc tức nó – nhà em ở đâu?

- Nhà em ở gần bãi biển – trong vô thức nó buột miệng nói, chợt nhận ra mình bị hố.

Nơi đó đâu còn là nhà của mình nữa chứ, nhưng lỡ nói rồi bây giờ mà nói lại thì ngại chết. Thôi thì đâm lao phải theo lao. Đằng nào thì mình vẫn còn một đồng đồ đạc ở đấy chưa mang về.

Nó chỉ đường cho Ray. Ray hơi ngạc nhiên sao đường nó chỉ giống địa chỉ nhà thằng bạn đến vậy. Hay chỉ là tình cờ nhà nó cũng ở đó. Nhưng không, dừng xe trước một căn biệt thự nhỏ. Anh ngạc nhiên, không còn tin nổi vào mắt mình. Vợ vàng hỏi lại nó.

- Đây là nhà em hả?

Đúng lúc đó, tiếng cửa hắt vang lên chặn không cho nó nói.

- Này! Cô đi đâu mà giờ này mới về hả? Có biết tôi chờ bao lâu rồi không?

Hắn nhận ra, đằng sau nó còn có người.

- Ê! Ai kia?

Nó lại một lần nữa chưa kịp trả lời thì đã bị Ray cắt ngang.

- Steven! Tao Ray này – Ray reo lên rồi lao đến ôm chầm lấy thằng bạn thân.

Nó nhìn hai người trước mặt nói chuyện như quen biết nhau từ trước rồi, tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

You raise me up...

Nhạc chuông điện thoại nó vang lên, là Joe gọi. Nó vội bắt máy, sao giờ này rồi mà Joe còn gọi làm gì?

- Anh Joe ạ?

Hai từ “anh Joe” làm hắn sững người, ánh mắt hắn lộ rõ vẻ khó chịu.

- Aliss hả, em mau về nhà đi, Laura tự tử!!!

- Vâng, em đến ngay đây!

Như sét đánh ngang tai, nó giật lấy chìa khóa xe từ tay Ray. Không nói không rằng, nó phóng thẳng đi bỏ lại Ray vẫn đang ú ớ đằng sau.

- Vào nhà đi – hắn hần học nói làm Ray giật bắn mình với ánh mắt như tóe ra lửa của hắn.

++++++

Nó phóng xe như điên. Sao Laura phải làm vậy chứ? Chẳng nhẽ là vì cái tên lần trước gặp ở siêu thị sao? Dừng lại trước căn biệt thự, nó xuống xe.

Đúng lúc đó, một tay bác sĩ trẻ từ trong nhà bước ra. Nó vội vàng chạy lại, hỏi.

- Chị Laura sao rồi?

- Vì được cấp cứu kịp thời nên không sao cả.

Nó thở phào nhẹ nhõm rồi cảm ơn bác sĩ. Tiễn bác sĩ kia xong, nó bước vào phòng Laura. Cô đang nằm đó, sắc mặt tái nhợt. Nó ngồi xuống cái ghế cạnh giường, nắm lấy tay Laura. Một bàn tay đập vào vai nó, ngẩng lên, là Andrew.

- Đã qua cơn nguy hiểm rồi, em đừng lo nữa – Andrew an ủi nó.

- Như vậy mà anh bảo em không lo được sao – giọng nó nghẹn lại – mà anh có biết tại sao chị ấy phải làm vậy không?

- Anh có cho người đi điều tra, hình như chiều nay, Laura có gặp.... – Andrew ngập ngừng.

- David. Đúng không?

- Ủ, ừm – Andrew gật đầu.

Mặt nó trở nên trầm ngâm hơn bao giờ hết.

- Thằng đó, em phải cho nó một trận – đột nhiên nó đứng dậy.

- Đừng, anh đã cử người đi xử rồi, không có gì nghiêm trọng đâu – Andrew vội vàng ngăn nó lại.

Nó ngồi phịch xuống ghế, ngửa đầu ra sau.

- Thôi, cũng muộn rồi. Em về đi. Laura để anh trông cho.

Nó gật đầu, cầm chìa khóa xe đứng lên đi về. Đúng lúc đó, nhạc chuông túi nó vang lên.

- Alo!!!

- Aliss hả! Xe của anh, em cứ giữ, anh có việc đột xuất nên phải về trước, mai đến bar trả anh sau cũng được. Thôi nhé!!!!

Có vẻ như Ray đang bận thật, thấy giọng có vẻ gấp gáp, khẩn trương. Thôi thì mượn xe người ta bây giờ phải giữ cẩn thận, chứ cái xe phân khối này, bao nhiêu tiền mà đền cho vừa. Nó nghĩ rồi tra chìa khóa, phóng xe về nhà.

.....

Bước vào nhà, nó nghe có tiếng gì đó nhỏ nhỏ bên trong, không rõ là tiếng gì. Bước vào nhà, đập vào mắt nó là cái cảnh mà nó chưa từng nghĩ đến. Hấn và Amy, đang trong tư thế “rất nguy hiểm”, mà lạ một điều là hấn lại có vẻ rất “hăng”. Hơi mất thăng bằng, nó loạng choạng đập vào cửa, nghe thấy tiếng động cả Amy và hấn đều quay sang nhìn.

- X.... xin lỗi.

Nó nói rồi chạy ra ngoài. Hấn bây giờ mới định nghĩa được chuyện gì đang xảy ra. Vì ban nãy uống quá nhiều rượu nên hấn không còn làm chủ được bản thân nữa. Vội vàng chạy theo nó.

- Aliss, không phải như cô nghĩ đâu. Hãy nghe tôi giải thích đã – hấn kéo tay nó lại.

Nó lúc này vì quá mất bình tĩnh mà bây giờ nước mắt đầm đìa.

- Cái đó rành rành trước mắt tôi anh còn muốn giải thích gì nữa?

- Anh.... Thực sự anh không muốn. Aliss.... anh yêu em, thực sự anh rất yêu em, nhưng.... Anh quá nhút nhát.... anh quá hèn nhát.... (ặc, đoạn này ta thấy nó hơi sên sến _ _ _ ”)

- Đủ rồi, anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao. Tôi không phải là con ngốc.

Nó nói rồi trào lên xe, phóng vụt đi.

.

.

.

Tại sao đến bây giờ anh vẫn như vậy....

Không lẽ em đã nghĩ sai về anh....

Em cũng muốn mình là đứa con gái giúp anh được đứng trên đỉnh núi mà nói thật lòng mình...

Nhưng... có lẽ em đã nhầm...

.
. .
Nó phóng như bay trên đường. Bỗng bên cạnh xuất hiện ba chiếc xe phân khối khác.

- Hey! Đua không? – một đứa con gái trong số đó lên tiếng hỏi.

Bình thường nó không hay dao du với mấy loại người như vậy, nhưng hôm nay lại thấy cảm ơn mấy người này vì giúp nó tìm ra một trò chơi mới. Ngay lập tức nó nhận lời luôn.

Vào vạch xuất phát, một tên con trai tóc vàng, đứng bên ngoài hô “bắt đầu”.

Nó bây giờ đang dẫn đầu, có vẻ như trò này khá hấp dẫn đối với nó. Nhưng sao..... càng cố gắng dẫn đầu thì nó lại càng nhớ về hắn.

Bọn đang sau cứ hò reo nhiệt liệt. Thực sự đây là lần đầu tiên mà bọn nó thấy có một đứa con gái như nó. Nhìn từ xa, ai nhìn cũng thấy giống đây là một cuộc đua đả hơn là đua xe. Một chiếc xe ô tô đang tiến đến chỗ chúng nó đang đua. Đèn pha của chiếc ô tô đó ngày một sáng, chúng nó vẫn lạng lách đánh võng..... Và.....

..... KÍT..... RẦM.....

11. Chương 11

- Alo! Đây có phải là số điện thoại của anh Steven đúng không ạ?

- Vâng, cho hỏi ai đấy ạ? Tôi là bạn gái anh ấy.

Đầu dây bên này vang lên tiếng của Amy. Vì hắn đang tắm nên Amy nghe điện thoại hộ hắn.

- À, có phải chị là người nhà của cô Alissa đúng không? Cô Aliss hiện đang nằm cấp cứu, mời người nhà đến để theo dõi tình hình.

- Có chuyện gì sao?

- Haizz! Giới trẻ bây giờ thật là..... cô ta đua xe, gặp tai nạn.

Tay bác sĩ nói ra những lời chê trách rồi cúp máy. Amy định chạy vào nói với Steven, nhưng chợt khựng lại. Chẳng phải nếu mình nói chuyện này với anh Steven thì cô ta lại càng nhận được tình cảm của anh ý sao. Không được, chuyện này..... nhất định mình phải giữ kín. Cùng lắm là ngày mai mình đến bệnh viện bảo cô ta Steven bận việc không đến được. Thế chẳng phải cô ta cũng sẽ từ bỏ ý định với Steven sao? Một mũi tên trúng cả 2 đích. Amy nghĩ, môi lại nhếch lên một nụ cười nửa miệng.

++++++

Joe đan hai tay lại với nhau, cúi mặt chờ trước cửa phòng cấp cứu. Lúc này, nhận được điện thoại của Amy, anh vội vàng chạy đến bệnh viện ngay. Mà sao Amy lại gọi ỳnh? Sao cô ta lại có số của mình? Không lẽ..... Joe dường như lơ mờ đoán ra mọi chuyện. Từ cái hôm kết thúc bữa tiệc đó, anh thấy thái độ của nó rất lạ. Chẳng lẽ..... nó và Steven có gì liên quan đến nhau? Đầu óc anh lại rối như tơ vò. Từ trước đến nay, anh luôn giữ được bình tĩnh trước mọi tình huống, nhưng có chuyện gì liên quan đến nó là anh lại không còn là anh nữa.

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, xe chở nó cũng được đưa ra ngoài. Khuôn mặt nó tái nhợt. Joe vội vàng chạy đến.

- Hiện tại đã qua cơn nguy hiểm nhưng bệnh nhân vẫn còn rất yếu, không nên gây áp lực nhiều .

- Vâng, tôi sẽ chú ý.

Các cô ý tá đưa nó vào phòng hồi sức. Joe thở nhẹ nhõm rồi đi làm thủ tục nhập viện cho nó.

++++++

Hắn bước từ phòng tắm ra, mái tóc ướt nhẹp, hắn lấy khăn lau lau. Nhìn Amy đang ngồi đó, chỉ mặc độc một chiếc váy ngủ trên người, bỗng dưng hắn cảm thấy khó chịu với kiểu ăn mặc khiêu gợi của Amy.

- Em khoác áo vào, trời lạnh đây – hắn nói bóng gió.
- Nhà có điều hòa mà, em còn đang thấy nóng đây – Amy cố tình nói lại hắn.

Hắn cũng không còn biết nói gì hơn.

- Hình như lúc này anh có điện thoại?
- À.... ừm.... người ta nhầm số thôi mà – Amy đáp ứng.

Nhận ra vẻ khác lạ của Amy, hắn vớ lấy cái điện thoại trên bàn, bấm cuộc gọi. Chẳng phải đây là số của bệnh viện sao? Hắn liếc Amy một cái sắc lẹm. Bất chợt Amy run nhẹ, cô không muốn hắn đi, không muốn hắn đến với nó. Hắn bấm gọi lại.

- Alo, đây có phải là số bệnh viện.... không?
- À vâng, anh là Steven phải không?
- Vâng, tôi là Steven. Lúc này các anh gọi tôi có chuyện gì không?
- O, thế cô gì bạn gái anh vẫn chưa nói cho anh sao?
- Dạ chắc cô ấy quên, mà có chuyện gì sao? – hắn nói kèm theo một cái liếc xẹt qua Amy.
- Cô Alissa đang bị tai nạn, nhưng cũng qua cơn nguy hiểm rồi, lúc này có một anh chàng đến làm thủ tục nhập viện cho cô ấy rồi.
- Vâng, cảm ơn bác sĩ – rồi hắn cúp máy.

Vội vàng mặc quần áo.

- Tại sao em không nói với anh?
- Em..... – Amy đáp ứng, mặt đỏ gay.

Hắn không đáp lại, vội chạy ra cửa. Bỗng một tiếng động mạnh từ trong nhà phát ra. Chạy vào, Amy đang nằm bất động trên sàn, trên tay là một lọ thuốc ngủ.

++++++

Không gian trong phòng yên tĩnh. Hắn bước vào, nó vẫn chưa tỉnh dậy. Nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nó, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, hắn đưa tay lên má nó. Tiếng nước từ tóc tách chảy xuống, nó đang phải truyền nước.

- Nếu tôi không nhầm thì cậu là tên chủ nhà mà Aliss hay nói đến? – đằng sau bỗng phát ra tiếng nói của Joe.

Hắn giật mình, lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng đặt tay nó xuống.

- Đúng vậy – hắn vẫn điềm tĩnh trả lời.

Joe tựa người vào tường, khoanh hai tay.

- Thật là khôi hài. Lại là một câu chuyện cổ tích khác nữa, nhưng lần này là về người làm và cậu chủ. Cậu thích Aliss? – Joe nói mỉa mai.
- Nếu đúng thì sao mà không thì sao? – hắn hỏi ngược lại Joe.

Bàn tay Joe nắm thành nắm đấm, có thể nghe rõ những tiếng lạo xạo phát ra từ lòng bàn tay.

- Cậu đã làm gì với Aliss? Vậy mà bây giờ còn dám nói là thích cô ấy sao? Cậu về quản lí lại vợ cậu đi. Xem cô ta đã làm gì với Aliss? Thuê người giả vờ đưa xe cùng Aliss, để cô ấy gặp tai nạn như vậy xong bây

giờ còn dám ngang nhiên vào đây nằm chung một bệnh viện với Aliss sao? Ai biết được trước lúc vào đây cô ta đã suy tính những gì?

Hắn tròn mắt nghe những lời nói của Joe. Hắn không còn tin vào tai mình nữa. Đứng bật dậy, túm áo Joe.

- Cậu vừa nói gì? Những gì cậu nói có phải là sự thật không?

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng mở tung. Amy đang đứng trước cửa, nước mắt đầm đìa.

- Không phải em. Anh đừng nghe lời anh ta, Steven, anh phải nghe em.

Joe giật mạnh tay hắn ra. Tiến đến chỗ Amy.

..... C H Á T.....

Một cái tát đau điếng từ tay Joe xuống khuôn mặt xinh xắn của Amy. Bên má bị Joe tát đỏ ửng. Có vẻ như cái tát đó khá mạnh, khiến Amy khụy xuống. Hắn chỉ biết tròn mắt chứng kiến tất cả mọi việc.

- Cô còn dám ở đây nói những lời xằng bậy đó sao? Cô nghĩ cô có thể qua mắt được tôi sao?

- Không..... không phải em..... không phải em..... không phải em..... - Amy liên tục lẩm bẩm câu nói đó, giọng nói nhỏ dần.

Không gian trong phòng yên tĩnh dần.....

++++++

Lúc này cả Amy và nó đều đang nằm trong phòng. Hắn ngồi trông Amy, cảm thấy mệt mỏi. Hắn nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài thay đổi không khí.

Trong phòng, đôi mắt thiên thần nhẹ nhàng mở ra. Đôi mắt đó bỗng ánh lên những tia sắc lạnh.

++++++

Cánh cửa phòng nó nhẹ nhàng được đẩy ra. Nó vẫn nằm đó, mắt khép nhẹ. Một bóng người nhẹ nhàng tiến đến bên giường nó nằm. Đặt tay lên ống thở, bàn tay đó nhẹ nhàng khóa van ống thở ấy lại..... Một nụ cười nhếch mép lại xuất hiện..... Lần này..... thiên thần..... thực sự đã biến thành ác quỷ.....

12. Chương 12

Hơi thở nó bỗng trở nên dồn dập hơn. Amy nhếch mép cười rồi nhẹ nhàng tiến ra cửa.....

Alissa..... xin lỗi..... nhưng Steven là tất cả đối với tôi.....

++++++

- Bác sĩ, bệnh nhân phòng 203 đột nhiên có chuyển biến khác lạ - một nữ y tá vội vàng chạy lại.

- Chuẩn bị đồ cho tôi.

Phòng 203? Chẳng phải là phòng nó sao? Hắn vội vàng chạy theo tay bác sĩ đó. Vào phòng, hắn thấy nó đang thở dốc.

- Mời cậu ra ngoài.

Hắn bị mấy tên bác sĩ đẩy ra ngoài. Đúng lúc đó, Joe chạy đến.

- Aliss sao rồi?

- Đang ở trong cấp cứu.

Joe ngồi thụp xuống cái ghế bên cạnh.

- Sao cậu lại để cô ấy một mình mà đi đâu hả? - hắn trừng mắt nhìn Joe.

Joe cúi gầm mặt, đan hai tay vào nhau. Một cô y tá bước ra. Cả Joe và hắn cùng chạy đến. Vì được cả hai chàng đẹp trai hỏi nên cô y tá đó có vẻ hơi lúng túng, mặt đỏ gay.

- Cô Aliss đã qua cơn nguy hiểm, mong hai anh bình tĩnh - cuối cùng cô y tá cũng xác định được mặt đất mà bay xuống.

Joe thở phào nhẹ nhõm, hần ngồi xuống bên cạnh Joe.

- Mục đích về nước lần này về nước của tôi là đưa Aliss đi cùng - bắt chợt Joe lên tiếng.

Hần ngạc nhiên quay sang nhìn Joe. Joe vẫn cất cái giọng đều đều lên tiếng.

- Cậu đừng ngạc nhiên, Aliss vốn dĩ không thuộc về nơi này. Cô ấy có giao ước với tôi.

- Giao ước? - hần hỏi.

- Đúng vậy. Từ khi còn bé, nhà tôi và nhà cô ấy đã có mối làm ăn thân thiết. Cho nên, ông Steven - bố của Aliss đã kí một hợp đồng hôn ước với bên gia đình nhà chúng tôi.

- Ý anh là.....? - dường như hần đã mập mờ hiểu ra vấn đề.

- Anh hiểu đúng rồi đấy. Cái hợp đồng đó có liên quan đến một mối làm ăn của tôi bên nước ngoài, và phải có chữ kí xác thực của Aliss thì hợp đồng đó mới thành công. Vì vậy.....

Chưa nói hết câu Joe đã bị hần cắt ngang bằng một cái dậm.

- Anh định lợi dụng Aliss sao? Cô ấy sẽ để yên cho anh làm vậy sao?

- Đồng ý hay không đợi đến lúc Aliss tỉnh dậy rồi biết - Joe ngồi dậy liếm môi.

- Tôi sẽ không để anh làm vậy đâu - hần bóp chặt tay rồi bước đi thẳng.

Ở phía sau, trên môi Joe nở một nụ cười mạn nguyện.

Phải..... tôi cũng sẽ không để tôi làm vậy đâu..... hãy trở lại là cậu đi Steven..... Cậu mới là người mà Aliss cần.....

Hần đi đến cầu thang bỗng dừng lại, ngồi thụp xuống. Bỗng nghe loáng thoáng có tiếng người phía cuối cầu thang, hần nổi máu tò mò, cố vểnh tai lên nghe.

- Sao đất thế, chỉ là khóa van ống thở thôi mà - là tiếng của Amy.

- Cô nghĩ dễ dàng lắm sao, tôi là y tá, vụ này mà để lộ ra ngoài là tôi mất việc chứ chẳng chơi - tiếng một cô gái khác.

- Thì thôi này..... tôi cũng không tính toán với cô làm gì, cầm đi - Amy đưa cho cô gái kia một xấp tiền.

Cô gái kia cầm xấp tiền trên tay, mặt hí hửng đi xuống cầu thang. Amy khẽ thở dài, đút hai tay vào túi áo đi lên. Bất chợt, hai mắt chạm nhau. Amy giật mình loạng choạng bám vào lan can cầu thang.

- A.... anh Steven..... - Amy run lên cầm cập.

- Thì ra.... chính cô là người đã bày ra trò này..... - mặt hần đanh lại.

- Em..... - Amy ấp úng nhưng ngay lập tức trở lại nguyên hình là một khuôn mặt ác quỷ - Phải..... chính em là người bày ra trò này đấy..... nhưng anh cũng biết em mà..... để đạt được thứ mình muốn..... bằng bất cứ giá nào em cũng phải lấy được.....

- Tôi không ngờ cô lại là người như vậy. Coi như suốt thời gian qua tôi đã nhìn nhầm cô

Hần nói rồi bước thẳng, bắt chợt Amy từ đằng sau ôm chầm lấy hần.

- Em.... xin lỗi.... chỉ vì em quá yêu anh thôi mà..... anh Steven.

Hần nở một nụ cười nhạt.

- Em chưa bao giờ yêu anh cả, em chỉ yêu mình em mà thôi - hần nói rồi tháo tay Amy ra.

Hần bỏ đi, để lại Amy đang khụy xuống.

++++++

Bước vào phòng nó, hần nhẹ nhàng ngồi xuống. Đã một tháng nay rồi nó vẫn chưa tỉnh dậy. Nắm lấy tay nó, hần gục đầu xuống. Bỗng cảm thấy ngón tay nó khẽ động dậy, hần ngồi thẳng dậy.

- Aliss, em tỉnh rồi hả? - hần hỏi.

Từ từ mở mắt. Nó nhìn xung quanh là một màu trắng xóa. Thấy đầu mình choáng váng, nó nhắm mắt lại.

- Em đang ở bệnh viện - hần dường như đoán được ý nghĩ của nó liền trả lời trước.

- Ừm - nó không nói gì thêm nữa.

Không gian lại chìm vào yên lặng.

- Em muốn chấm dứt hợp đồng làm ôsin - bất chợt nó nói làm hần hơi giật mình.

- Tại sao? - hần hỏi.

- Em sẽ đi ra nước ngoài cùng Joe, có một hợp đồng bên đó mà bố em chưa hoàn thành - nó quay sang nói với hần.

Hần khựng lại trước câu trả lời của nó. Chẳng nhẽ những lời Joe nói là đúng. Nó sẽ cưới Joe thật sao?

- Em..... phải cưới Joe? - hần hỏi.

- Hả? Cưới á? Anh bị điên à? Joe có hôn phu rồi - lúc này thì nó đã ngồi thẳng dậy.

- Ô! Thế là thế nào. Sao Joe bảo em với Joe có hôn ước?

Dứt lời, hần nhìn mặt nó đờ đờ sứt sứt.

- ĐỒ JOE ĐIÊN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

++++

- Đồ điên, ai có hôn ước với anh hả? - nó ném cái gối vào mặt Joe.

Joe co rúm người lại, cười cười nhìn nó.

- Anh tự hỏi em có phải là người bệnh không nữa?

Lại một lần nữa, nó ném cho Joe một cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Còn dám nói? - nó dơ nắm đấm lên dọa.

Cả Joe và hần đều bật cười nhìn nó. Hần đứng đó nhìn nó xử Joe này giờ mà bây giờ mới dám cười. Quả thực nghe xong lời chứng thực của nó, hần cảm thấy như trút đi một gánh nặng. Mãi để ý đến nó, hần quên mất chuyện của Amy.

Bước ra cửa, khẽ đóng cửa lại. Đi về phía phòng của Amy, hần mở cửa ra, không có ai. Chắc cô ấy xuất viện rồi. Đóng cửa lại, đút tay vào túi quần và bước lại về phòng nó. Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng nó mở ra, Joe bước ra. Mặt đối mặt, hần cười nhạt nhìn Joe.

+++

- Cảm ơn! - hần vừa mân mê cốc cà phê trên tay vừa nói.

- Vì chuyện gì? - Joe hỏi.

- Vì đã giúp tôi và Aliss.

- Tôi không giúp anh, tôi chỉ giúp Aliss. Con bé đã quá thiệt thòi khi mất mẹ từ nhỏ, người cha mà nó đã từng kính trọng nhất cũng bỏ nó mà đi theo mẹ đàn bà khác. Tôi không muốn con bé phải chịu thêm bất kỳ sự tổn thương nào nữa, vì vậy nếu cậu còn làm gì ảnh hưởng đến con bé thì tôi sẽ không nhân nhượng như lần này nữa đâu - Joe đứng dậy vỗ vỗ vào vai hần, mỉm cười rồi đi.

Hần cũng mỉm cười rồi đứng dậy.

Bước vào phòng nó, nó đang sắp xếp đồ đạc chuẩn bị xuất viện.

- Phải công nhận là em rất giống voi - hắn cười cười khoanh hai tay nhìn nó.
- Ý gì hả? - nó lườm hắn một cái sắc lẹm.
- Anh chưa thấy ai mà hồi phục nhanh như em đấy.
- Xì, em mà - nó lại tiếp tục gấp quần áo.

Hắn ngồi xuống trước mặt nó, nhẹ nhàng nâng cằm nó lên, đặt lên môi nó một nụ hôn.....

Nó ngồi đối diện với Amy. Hôm nay bỗng dưng nó cảm thấy căng thẳng, tuy người mời gặp mặt trước là Amy. Nó ngồi thẳng, hai tay để trên đùi. Thời gian trôi qua nhanh thật, mới vài ngày trước nó và Amy vẫn là bạn, mà bây giờ lại ngồi trước mặt nhau, trở thành tình địch. Quy cho cùng cũng từ hắn ra hết. Dòng suy nghĩ của nó bị cắt ngang bởi tiếng nói của Amy.

- Tôi gọi cô ra đây là có chuyện muốn nhờ - Amy nhấp một ngụm cà phê rồi nói.

Nó hơi bất ngờ nhưng cũng nhận lời.

- Tôi muốn cô rời xa anh Steven - đôi mắt Amy lại trở nên sắc lạnh - anh Steven chỉ là thương hại cô mà thôi, anh ấy đã nói là yêu tôi và muốn cưới tôi - Amy vắt hai chân lên nhau, khoanh tay và ngả người ra sau ghế.

Nó tròn mắt nhìn Amy. Hai tay để trên đùi bắt giác run mạnh. Nó thu hết bình tĩnh nói.

- Vậy cô nói điều đó với tôi làm gì?
- Tôi chỉ muốn để cho cô biết rằng, anh Steven không hề có tình cảm với cô, đừng mơ tưởng nữa. Tôi muốn cô ngay lập tức rời xa anh ấy. Tôi biết cô sắp đi ra nước ngoài, đó chẳng phải là cơ hội tốt để cô dứt khoát mọi chuyện sao?

Tim nó đập mạnh, mồ hôi tay túa ra nhiều hơn.

- Nếu không còn gì thì tôi đi đây - nó đứng lên rồi rảo bước nhanh ra khỏi quán cà phê.

Aliss, coi như là cô đã hứa với tôi rồi đấy. Steven, anh nghĩ anh có thể thắng được em sao..... Dù cho em có không nhận được tình cảm của anh..... thì em cũng không thể để ai có được tình cảm của anh cả.....

++++++

- Em không định nói cho Steven thật sao? - Joe hỏi trong khi xách hành lí lên máy bay.
- Ủm, chắc phải lâu lắm em mới về - nó quay lại ngắm nghía nơi nó sinh ra một lần nữa rồi rảo bước nhanh lên máy bay.
- Anh thật không hiểu nổi hai đứa chúng mày - Joe lắc đầu rồi đi theo nó.

Nó ngồi yên trên máy bay.

"Mời tất cả hành khách trên chuyến bay ổn định chỗ ngồi. Chúng tôi bắt đầu cất cánh

"

Giọng một cô tiếp viên vang lên. Nó thắt dây an toàn rồi đeo tai nghe. Thói quen của nó lúc nào cũng vậy, cứ ngồi đâu yên tĩnh là phải có tai nghe bên cạnh. Điện thoại trong túi khẽ rung..... là hắn. Nó nhìn cái điện thoại hồi lâu rồi tháo hết pin và sim ra. Chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, nó suy nghĩ mông lung.

Không lẽ..... nó sẽ mãi mãi..... không được chạm vào thứ gọi là yêu thương?

++++++

Hắn đi đi lại lại trong nhà. Sao nó không nghe máy? Mà nó đi đâu cả sáng không liên lạc được?

"Kính Koong

” tiếng chuông cửa làm đứt mạch suy nghĩ của hắn. Ra mở cửa, đập vào mắt là một khuôn mặt xinh xắn của Amy.

- Là em à?

- Sao thế? Bộ gặp em anh không vui sao?

- Không phải thế..... mà em đến có việc gì không?

- À, em muốn hỏi Alissa có chút việc thôi. Mà cô ấy không có ở nhà anh sao?

- Em muốn hỏi gì? - hắn nhíu mày không hiểu cái thái độ khác thường của Amy này là gì.

- À không có gì. Nếu không có Amy thì thôi, em ngồi chơi với anh cũng được - ánh mắt sắc lạnh của Amy bỗng lóe lên.

Hắn cảm nhận rõ thái độ khác lạ của Amy.

- Em đã làm gì Aliss phải không?

- Hahaha - Amy cười cay độc - em không làm gì cả, là anh làm mới đúng, hahahaha.

- Em điên rồi.

- Đúng, em điên, em điên rồi, hahaha.

Hắn vội vàng mặc áo lái xe đến sân bay.

.

.

Alissa, em là một con ngốc.....

Anh sẽ không để mất em một lần nữa đâu.....

Đợi anh..... chỉ một lát nữa thôi.....

.

.

13. Chương 13

Hắn chạy khắp sân bay tìm nó. Không có bóng dáng nó ở đâu cả. Hắn chỉ còn biết gọi..... gọi..... hắn gọi tên nó trong vô vọng.....

.

.

5 năm sau:

.

.

Máy bay mang biển số 502 đáp xuống mặt đất. Từng hành khách lần lượt xách vali xuống. Tháo cặp kính đen ra, nó nhẹ nhàng bước xuống máy bay. Mái tóc vàng bị gió thổi tấp vào mặt. Vén mây lộn tóc lên tai, nó xách vali ra cổng sân bay. Đã có xe chờ sẵn nó ở đó.

Nó bước lên xe, khuôn mặt lạnh băng, không chút cảm xúc.

- Giám đốc đi đâu ạ?

Người tài xế lên tiếng hỏi, giọng cung kính mặc dù nhìn ông ta phải hơn nó đến chục tuổi.

- Bác cho cháu đến công ty - mặc dù mặt đằng đằng sát khí như vậy nhưng nó vẫn lễ phép trả lời. Nó không muốn giống hần 5 năm về trước, có tiền mà ngạo mạn.

Bác tài xế đã làm lâu năm cho nó nên hiểu rõ tính nó. Nó không phải là người lạnh lùng, vô cảm mà chỉ là hoàn cảnh đưa đẩy nên nó bắt buộc phải như vậy. Thực ra thì bác cũng rất quý nó, nhưng bác cũng như bao nhân viên khác làm cùng nó, không dám nói ra. Đặt chân trước cổng công ty là đập vào mắt một hàng dài nhân viên. Nó nhắm mắt nhìn hàng dài ấy, cảm thấy khó chịu. Ánh mắt nó sắc lạnh bước đi ngang qua hàng dài nhân viên đó. Tất cả nhân viên đều lén liếc mắt nhìn theo dáng nó. Cứ nghĩ giám đốc là một người dễ tính, ai ngờ lại..... Cũng may là còn có cái ngoại hình xinh đẹp nếu không thì ế chết rồi. Mà cũng phải công nhận, giám đốc nhìn trẻ măng, vậy mà đã làm nên sự nghiệp lớn vậy rồi, ai cũng nhìn nó với ánh mắt nể phục. Chỉ trong 5 năm mà nó đã mở rộng địa bàn công ty sang các quốc gia khác nhau.

Bước vào phòng làm việc, nó đặt người xuống ghế. Đúng lúc đấy thì điện thoại đổ chuông. Đã 5 năm qua nó không hề thay đổi nhạc chuông bài You raise me up. Nhắc máy, giọng Joe từ đầu dây bên kia đã vang vọng.

- Bảo anh về trước mà sao giờ này mới về là sao hả?

- Hi. Em còn một số việc bên đó mà - nó thay đổi nét mặt ngay lập tức.

- Làm gì thì cũng phải biết giữ gìn sức khỏe đấy. Ồm lăn ra đây không ai chăm đâu - Joe gắt nhẹ.

- Anh không phải lo cho em. Còn chị em sao rồi, anh không ước hiếp chị ấy chứ?

Nó nói giọng đe dọa.

- Anh sao dám ăn hiếp Laura, sợ còn chẳng hết nữa là!!!!

Trong 5 năm qua đã có nhiều chuyện biến xảy ra. Joe cũng đã tỏ tình với nó, nhưng bị nó từ chối với lí do chỉ muốn làm anh em. Laura lại có tình cảm với anh nên anh đành bất lực tiến đến với Laura. Nhưng cưới Laura, sinh con xong anh cũng dần quên đi cái tình cảm nồng nức đối với nó, cũng chỉ coi nó như anh em thôi.

"Cốc..... cốc..... cốc

" tiếng gõ cửa kèm theo tiếng cửa của cô thư kí.

Nó hơi liếc về phía cửa rồi nói nhỏ vào điện thoại:

- Lát nữa em gọi lại sau - nó cúp máy, nét mặt trở lại sắc lạnh như ban đầu.

Cất giọng lạnh buốt người nó nói:

- Vào đi.

Nghe giọng nó, cô thư kí không dám bước chân vào văn phòng nữa. Cố gắng lê chân vào, cô đặt lên bàn nó một tập hồ sơ.

- Chuyện gì?

Nó nói mà vẫn không ngẩng lên, chỉ nhìn liếc qua tập hồ sơ trên bàn rồi lại tiếp tục lật lật tờ báo.

- Dạ thưa giám đốc đây là hợp đồng bên công ty C.F mới gửi sang!

Lúc này thì nó đã ngồi thẳng dậy nhìn cô thư kí khiến cô nói mà muốn rớt tim. Về mặt đằng đằng sát khí của nó chẳng khác nào muốn giết người cả.

- Công ty C.F sao? - nó hơi thất thần khi nghe đến công ty C.F nhưng rồi lại trở lại như ban đầu - họ còn nói gì nữa không?

- Họ bảo muốn mời giám đốc đi ăn để tiện thể bàn công việc luôn.

- Bao giờ?

- Ngày mai ạ!

- Được rồi, cô ra ngoài đi. Mai cô đi cùng tôi.

Cô thư kí giật mình khi nghe nó nói vậy. Bình thường ở công ty nhìn thấy mặt giám đốc không thôi đã dựng tóc gáy rồi, đằng này lại còn đi cùng, còn ngồi cạnh giám đốc nữa thì không biết còn thế nào. Nhưng mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh, cô lủi thủi đi ra ngoài, mặt buồn thiu.

Cô thư kí vừa ra, nó đã cầm điện thoại lên bấm số máy Joe.

- Xin lỗi, lúc này em có khách.

- Ừ không sao. Mà anh định mở tiệc mừng em về, tiện thể mừng con anh ra đời luôn - tiếng cười của Joe từ bên kia vọng vào tai khiến nó không tránh khỏi mà cười theo.

- Thế nào cũng được. Em nghe theo anh chị hết - nó cười.

- Vậy là em đồng ý rồi đấy. Tuần sau để anh sắp xếp lịch chuẩn bị. Thôi, em làm việc tiếp đi. Anh không làm phiền nữa - Joe nói rồi cúp máy.

Nó thở dài. Joe lúc nào cũng thích vẽ chuyện như vậy. Đặt điện thoại xuống, nó lật tờ báo sang trang bên cạnh. Đập vào mắt là hình ảnh của hân với tiêu đề

"Thiếu gia của tập đoàn C.F chuẩn bị lấy vợ

". Nhếch môi cười nó gấp tờ báo lại, vì không cần xem nó cũng biết người sẽ lấy hân là ai.

+++++

Mang tiếng là đi chọn đồ cưới mà mặt hân chẳng có vẻ gì là vui vẻ cả. Lúc bị ép phải cưới Amy hân đã cảm thấy khó chịu rồi mà bây giờ lại còn bắt chọn đồ cưới. Hân mặc kệ để bà Selina - mẹ hân với Amy đang liên thoảng nói cạnh cô bán hàng. Hân chống cằm, mắt lảo liên quay hết chỗ này sang chỗ khác không yên.

Hân quay người hân ra ngoài cửa kính. Mặt đăm đăm khó chịu làm mấy cô nhân viên cũng phải sợ hãi mà không dám ho he tiếng nào. Ai đời đi chọn áo cưới mà mặt mày cứ như chuẩn bị đi giết người đến nơi. Đúng là bó tay với mấy tên thiếu gia, nhưng cũng phải công nhận hân rất đẹp trai. Mấy cô nhân viên thâm thừng mộ, thỉnh thoảng lại

"liếc mắt đưa tình

" với hân, mong rằng hân có thể để ý đến để thay vào cái ghế phu nhân mà Amy sắp ngồi vào.

- Anh..... ra thử đồ đi mà - Amy quàng tay qua cổ hân.

Hân gạt phắt tay Amy ra, đứng dậy.

- Em cứ chọn đi. Anh mặc sao cũng được.

Hân nói rồi bỏ ra ngoài, để mặc Amy vẫn đang ngó người ra trước thái độ khó chịu của hân. Trong suốt 5 năm qua cô đã cố gắng tìm đủ mọi cách để kéo được hân về phía mình nhưng dường như vẫn chưa đủ để thay thế người con gái đó trong tim hân. Ánh mắt cô buồn rười rượi, chẳng lẽ ngay từ đầu cô là người sai? Bà Selina nhìn theo con trai rồi lại quay sang nhìn Amy, bà thấy giữa hai đứa trẻ này có vẻ gì đó không bình thường. Lờ mờ đoán ra mọi chuyện, bà tiến đến vỗ vai Amy.

- Cô gái đó..... là người thế nào?

Amy tròn mắt hỏi mẹ chồng tương lai.

- Mẹ..... muốn nói đến.....?

Bỏ lửng câu nói, nhưng dường như bà Selina đã hiểu cô muốn hỏi gì, bà gạt nhẹ đầu. Amy cụp mắt xuống, đúng là không có gì có thể qua mắt được bà. Nhưng có lẽ đây là cơ hội tốt để cô tiến đến với Steven mà không còn có sự cản trở của nó. Chỉ nghĩ vậy thôi, môi cô nhếch lên một nụ cười nhạt.

Hân đứng trước xe, trên tay là một điếu thuốc. Từ ngày nó đi đến giờ hân bắt đầu tập tành hút thuốc, uống rượu bia, chơi gái, hân lao đầu vào công việc. Tất cả chỉ là để tìm quên. Nhưng càng cố gắng hân lại càng không sao quên đi hình bóng nó. Bước vào căn nhà, mọi góc ngách của căn nhà dường như muốn

trêu ngươi hắn khi tái hiện lại hình ảnh của nó ở mọi nơi trong căn nhà. Nghiễm nhiên hắn trở nên sa đọa hơn. Bà Selina chỉ còn cách trói buộc con trai vào hôn nhân, dù biết là hắn không hề thích Amy. Bà là người từng trải nên cũng hiểu rất rõ. Thực ra khi nghe con trai kể về cô gái kia, bà cũng có đôi chút thích thú. Hồi trước cũng đã từng có một hiểu lầm nên mới đẩy đưa bà và bố hắn đến với nhau. Bà rất hiểu con trai mình, nhưng bà không thể để con mình trở nên sa đọa trầm trọng như vậy được, bà không cam tâm.

Hắn ngược mắt lên, hút xong điều thuốc, hắn định đi vào. Bất chợt hắn thấy một bóng hình quen thuộc cũng vừa bước vào cửa hàng. Hắn nheo mắt cố nhìn theo dáng người ấy, rất quen.

- Alissa!

Bất giác hắn kêu tên nó. Chạy vào trong hắn cố dõi theo từng cử chỉ sau lưng cô gái, không giống với một Alissa bướng bỉnh, cô gái này thực sự rất đẹp và kiều sa. Nhưng..... Hắn cố tình vòng qua trước mặt cô gái để nhìn rõ mặt hơn. Hắn chợt sững người khi thấy khuôn mặt này, một khuôn mặt giống y xì đúc nó. Không lẽ nó còn có chị em sinh đôi gì mà hắn không biết?

(Đôi lời tác giả: vì đọc Hoa vô lệ nhiều quá nên bị nhiễm luôn, xin phép ss My Mèo và tác giả cho em nhái tí nhé T.T)

Hắn lắc đầu, cố không nghĩ ngợi lung tung nữa, quay mặt về phía khác. Cũng vừa đúng lúc cô gái kia bước ra ngoài. Ngóai nhìn theo bóng cô gái đó, hắn bật cười tự nhủ thầm mình thật hoang đường.

Nhớ lại những lời Joe nói sau hôm chuyến bay của nó cất cánh.

"Stev à! Cậu bình tĩnh nghe tôi nói nhé..... Alissa..... mất rồi

"

"Anh vừa nói gì? Anh đang đùa tôi phải không?

"

"Không! Tôi không đùa. Alissa xảy ra tai nạn trên chuyến bay. Bây giờ cô ấy đang nằm bệnh viện. Cậu đến ngay đi

"

Hắn nhớ ngày hôm đó hắn đã trực tiếp nhìn thấy xác của nó được các cô y tá đưa vào nhà xác, hắn cũng đến viếng nó trong đám tang, còn nhìn thấy rõ hình ảnh lúc nó được đưa vào giàn hỏa thiêu. Lúc đó hắn đã đau khổ biết bao.

Hắn chán nản ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh. Chỉ hai tháng nữa thôi là hắn đã thực sự trở thành một người đàn ông với vai trò là một người chồng.

"Alissa..... em ở trên đó..... có hạnh phúc chứ?

"

++++

- Khẩn trương lên, khách đến đông lắm rồi đấy! - tiếng giục giã của Joe làm mấy người nhân viên chân tay cuống hết cả lên.

Joe đi vào trong sân khấu tiếp tục chỉ đạo.

- Để cái biển đó sang bên này một chút..... thế..... thế..... thế..... rồi!

Dương như hôm nay Joe rất vui thì phải. Laura từ trên lầu bước xuống, cô mặc trên mình bộ đầm màu xanh. Thực sự không thể ngờ được Laura mới đẻ, vòng eo thon gọn của cô không chứng tỏ điều đó. Joe vội vàng bước đến đỡ vợ.

- Em vừa đẻ sao không nằm trên nhà nghỉ mà xuống đây làm gì?

- Em muốn giúp anh.

- Em thật là.... Chẳng nhẽ em coi thường anh thế sao?

Vừa nói Joe vừa khoe cơ bắp ra, như muốn khoe là mình khỏe lắm vậy. Laura bật cười vì cái tính trẻ con của Joe. Ba mấy tuổi rồi mà vẫn như trẻ con vậy.

14. Chương 14

Từ ngoài cổng, nó bước vào, bên cạnh là Lin, một cậu bé mới có 5 tuổi. Bước vào đại sảnh, nó thấy Laura đang đứng đấy. Laura tiến lại bế Lin lên. Cậu bé vùng vẫy đòi xuống đất. Tuy mới chỉ 5 tuổi mà Lin đã rất ra dáng người lớn.

- Con thích mẹ Aliss bé cơ!!!! - thằng bé chạy lại ôm chân nó.

Nó bật cười xoa đầu Lin rồi ngẩng lên nhìn Laura.

- Có vẻ nó thích mẹ nuôi hơn là mẹ ruột rồi đấy!!!

Cả Laura và nó cùng bật cười. Lin chẳng hiểu gì nhưng thấy hai mẹ cười cũng toe toét cười theo. Nó xin phép đi tiếp khách vì thấy Joe cũng đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi với lại khách cũng đến khá đông rồi.

Sau khi nó bước đi, trên môi Laura khẽ nở một nụ cười nhạt.

Liệu..... chị có làm sai không?..... Nhưng dù sao..... chị cũng chỉ muốn tốt cho em mà thôi.....

Nó bước đến gần mấy vị tổng tài, lễ phép cúi chào họ rồi nói chuyện gì đó, miệng cười xởi lởi. Khách đã đến gần hết, hầu như toàn là người trong giới thượng lưu mà nó và Joe quen khi còn ở bên Hàn Quốc, toàn là những bạn làm ăn với công ty của nó. Cũng có một vài cô người mẫu chân dài khoác tay mấy đại gia, hoặc cũng chỉ là mấy cô làm trong công ty nó đến.

Ngoài cổng, một chiếc BMW trắng đỗ xịch lại trước cổng. Một người con trai có khuôn mặt tuần tú, tao nhã bước ra. Tuy chỉ mặc trên người một chiếc áo vest, bên trong là áo phông và quần bò bên dưới, mái tóc được chải chuốt có vẻ như là rất tỉ mỉ, nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ để trở thành tâm điểm của mọi người và đặc biệt là những cô gái. Bên cạnh, một người con gái có khuôn mặt xinh như búp bê bước ra. Nhìn cặp đôi trai tài gái sắc này mà mọi người không tránh được phải thốt lên những lời ghen tị. Amy ngẩng cao đầu, cô tự hào vì người chồng sắp cưới của mình. Tiến đến khoác tay hắn, cô kéo hắn vào trong đại sảnh. Vì đang ở chỗ đông người nên hắn cũng mặc kệ để Amy kéo mình đi mà không buồn chống cự.

Amy kéo hắn vào trong nói chuyện với các vị tổng tài. Mà chỉ toàn thấy Amy nói, hắn chưa kịp chào hỏi câu nào. Nhưng có vẻ như mấy vị này thích Amy thì phải. Hắn tự nghĩ rồi bật cười. Cầm ly rượu trên tay, một tay cho túi quần. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, bao nhiêu nàng chân dài lén lút nhìn hắn với cặp mắt ngưỡng mộ. Một bóng hình người con gái quen thuộc lại một lần nữa lướt qua mặt hắn. Hắn lắc đầu cố không cho những ảo ảnh về nó xuất hiện nữa. Nhưng..... cái người hắn vừa nhìn thấy hoàn toàn là sự thật. Hắn dường như không tin vào mắt mình nữa. Chắc là mình nhìn nhầm thôi, chứ Aliss thực sự đã chết rồi. Hắn cười nhạt rồi quay sang Amy vẫn đang cười nói rôm rả với mấy vị tổng tài. Cúi xuống khẽ nói vào tai Amy:

- Em cứ đứng đây nói chuyện! Anh vào kia gặp vài người khách.

Amy cũng gật đầu bừa, vì đang mải tán chuyện.

Hắn vào trong đại sảnh, vì từ sáng đến giờ chưa có gì bỏ bụng nên vẫn đang đói meo. Hắn tìm ngay một bàn thức ăn. Bước đến bàn thức ăn đó, hắn ngồi xuống nhẹ nhàng cầm đĩa lên.

"Cạch..."

". Chiếc đĩa của cô gái bàn bên cạnh rơi xuống. Hắn theo phép lịch sự cũng cúi xuống nhặt dùm cô nàng đĩa.

- Cảm ơn!!!

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên bên tai hắn. Ngẩng lên, bốn mắt chạm nhau. Hắn..... đang nằm mơ sao? Tại sao..... Aliss lại ở đây?

Nó hơi sững người khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc. Nhưng cảm giác đó đã tan biến trong phút chốc, nó cầm đôi đũa lên, khuôn mặt trở lại vẻ lãnh đạm như ban đầu.

- Alissa! - hấn gọi tên nó.

- Xin lỗi! Anh cần gì? - nó theo phản xạ trả lời lại.

- Alissa! Đúng là em rồi! - vì quá phấn khích hấn ôm chầm lấy nó.

Nó nhẹ nhàng đẩy hấn ra.

- Xin lỗi! Hình như đây là lần đầu tiên tôi gặp anh?

Thực sự là nó diễn quá đạt. Suốt 5 năm bên Hàn Quốc, nó đã tự tạo ình một vai diễn xuất sắc, nó cố gắng kìm chế cảm xúc của bản thân.

Lin từ đâu ngo ngoe chạy tới. Hấn nheo mắt nhìn đứa trẻ chỉ khoảng 5 tuổi trước mặt.

- Mẹ Aliss! Con muốn đi vệ sinh.....

Lin nói, đồng thời làm động tác giống như muốn đi vệ sinh. Nó bật cười rồi nhanh chóng đứng dậy dắt tay Lin đi ra sau vườn.

Khoan đã. Đứa bé đó..... vừa nói gì? Hấn sững người khi nhớ lại cách xưng hô ban nãy của thằng bé với nó. Mẹ? Con? Không lẽ nó đã lấy chồng? Máu ghen trong người hấn bùng phát, mắt đỏ hoe, hấn nhìn theo bóng dáng nó vừa bước đi.

Aliss..... có đúng là em không?

15. Chương 15

Amy ngồi xuống. Hấn hần học đứng bật dậy nói:

- Đi về!!!

Bước từng bước hùng hổ ra xe. Amy chạy đuổi theo.

- Đợi em với!!!!

Ngồi vào trong xe, mặt hấn hằm hằm như đi đưa đám. Chỉ cần nghĩ đến có một người đàn ông nào đó chung đụng chăn gối với nó là hấn lại không kìm chế nổi. Amy chạy đến xe hấn, cô chột khựng lại khi nhìn thấy bóng một người con gái vừa lướt xẹt qua mình, cô ngoái lại nhìn theo. Đó chẳng phải là nó sao? Sao nó vẫn còn sống? Bên cạnh nó còn là một đứa bé. Bây giờ thì Amy cũng đã hiểu tại sao vừa rồi hấn lại tỏ thái độ bực mình vậy rồi. Trong suốt 5 năm qua, hấn vẫn chưa thể quên được hình bóng nó. Vậy là cô đã tự nhầm tưởng rồi. Bước vào xe ngồi, mắt cô cụp xuống nhưng rồi ngay lập tức ánh lên một cái nhìn sắc lạnh. Không thể được, Steven phải là của mình, nhất định là như vậy!

Alissa..... xin lỗi nhé! Tôi cũng không muốn làm thế này đâu..... Nhưng vì Steven tôi có thể làm tất cả mọi việc.....

Hấn nhún ga hết cỡ, phóng đi.

Ở bên trong đại sảnh:

- Hắc xì! - nó dụi dụi mũi - hình như có ai vừa nhắc đến mình thì phải.

Nó quay lại chỗ ngồi cũ. Không thấy hấn đâu. Nó nhếch môi cười nhạt. Lần trước cuộc hẹn với bên C.F nó không đi mà chỉ cử thư kí đến làm việc cùng. Cũng không ngờ là hấn lại không hề nghi ngờ gì. Nó ngồi xuống bàn, nâng cốc mời các vị tổng tài khác.

Nó lúc này cũng đã ngà ngà say, mặt đỏ như gấc, nhìn sang mấy vị khác đều đã gục hết rồi. Laura nhìn đồng bia rượu trên bàn, lắc đầu ngán ngẩm. Laura gọi Joe đưa nó về nhưng cũng nản nốt vì Joe cũng chả khác gì tình trạng của nó như bây giờ. Cô đành nhờ người bảo vệ đưa nó về. Cô ghi địa chỉ nhà nó ra giấy rồi đưa cho người bảo vệ kèm theo một tờ 500k. Người bảo vệ kia vui vẻ gật đầu rồi đỡ nó ra xe.

+++++

Nó tỉnh dậy, thấy đầu mình đau như búa bổ, cổ họng thì như có lửa nóng ran. Nó bước xuống nhà lấy nước uống, chợt giật mình khi nhìn thấy hấn đang ngồi ở ghế sa lông. Nó nhìn quanh ngôi nhà, không phải nhà mình. Bất giác nó tự cười khẩy chính mình, 5 năm qua nó vẫn cứ ngỡ mình đang sống trong ngôi nhà này.

- Em tỉnh rồi à? - hấn bắt chợt lên tiếng hỏi.

- Ừm - dù sao thì cũng lộ tẩy rồi, chẳng còn gì mà cần phải giấu giếm nữa cả.

Hấn cười cười nhìn nó. Nó nhíu mày không hiểu hấn đang cười cái gì. Ở cùng người con trai này gần hai tháng, nó vẫn không thể hiểu hết được những tính cách của hấn. Có lẽ nó sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

- Tỉnh rồi thì đi chơi không? - dường như cứ nhìn thấy nó là hấn quên luôn chuyện đứa bé kia.

- Hả?

Chưa kịp để nó trả lời hấn đã kéo tuột tay nó đi.

Hấn dẫn nó đi hết chỗ này đến chỗ khác, đầu tiên là đến hàng lưu niệm. Nó và hấn cùng mua mũ đôi, nhẫn đôi,.... Nhìn nụ cười của nó hấn quên hết mọi chuyện, chỉ ước rằng sẽ mãi được ở bên nó thế này. Nó đưa một chiếc vòng ra trước mặt hấn, lúc lắc lúc lắc.

- Cái này được không? Tôi mua cho anh đấy.

Hấn nhìn chiếc vòng, không hề hợp với hấn.

- Sao lại là cái này?

Nó nhún vai, bình thản nói:

- Sao vậy? Tôi thấy nó đẹp mà.

Nó cười rồi đeo chiếc vòng vào tay hấn. Thấy vẻ mặt hạnh phúc của nó, hấn cũng không biết làm gì hơn là phải chấp nhận cái vòng.

"Ờt.....

". Bụng nó sôi lên sùng sục vì đói, từ sáng đến giờ lượn hết chỗ này sang chỗ nọ, nó đã kịp ăn gì đâu. Nhìn vẻ mặt đói sắp chết của nó hấn bật cười thành tiếng.

- Steven! Anh ăn mí ý không?

- Em làm?

Nó gật gật đầu rồi kéo tay hấn đi.

+++++

Loay hoay trong bếp một hồi lâu, cuối cùng món mì ý của nó cũng ra lò. Hấn nhìn bát mì ý trước mặt.

- Cái này..... ăn được không đấy?

Nó lườm hấn một cái sắc lẹm.

- Ý anh là sao hả?

- À à không có gì.

- Đợi đấy, tôi lấy bát đấy!

Nó định đứng lên thì bị hấn kéo xuống.

- Không cần lấy! Ăn chung đi, đỡ phải rửa nhiều.

Nói thì nói là vậy nhưng chủ ý của hấn là muốn hai người được gần gũi hơn.

Có lẽ vì đang đói quá mà nó cũng chẳng quan tâm nữa, ngồi xuống cầm đũa ăn. Hấn nhìn nó ăn.

- Xem kia! Con gái con đứa mà thế à!

Vừa nói hần vừa chỉ vào mép nó. Nó định lấy tay lau đi thì bị hần giữ lại.

- Aish~! Bẩn quá! Lại đây!

Nó theo phản xạ cũng đưa mặt về phía hần. Hần cúi xuống hôn nhẹ lên môi nó. Nó tròn mắt, không dám tin vào mắt mình nữa.

Dời môi, hần lấy khăn lau miệng. Nó cố tránh ánh mắt của hần bằng cách cắm đầu cắm cổ vào ăn. Hần cũng cảm thấy hơi khó xử, đứng bật dậy.

- Tôi no rồi, em ăn xong thì dọn đi - hần bước nhanh lên lầu.

Nó cũng chả còn tâm trạng đâu mà ăn nữa. Nó đứng dậy dọn bát đĩa.

Bước vào phòng. Mọi thứ vẫn nguyên vẹn như vậy. Không có một bụi bẩn nào cả. Hình như trong 5 năm qua hần chưa hề thay đổi gì căn phòng này. Đưa mắt nhìn lên tường, nó thấy ảnh của nó được phóng to treo giữa tường. Cười nhạt, nó nằm xuống giường, quay mặt về phía cửa sổ. Cũng không biết là từ lúc nào nó lại thay đổi được như vậy. Bỗng một vòng tay từ phía sau ôm lấy nó, hơi thở của hần phả vào cổ nó. Nó giật mình định ngồi dậy thì hần ôm siết lấy nó.

- Đừng đi đâu cả..... chỉ một chút thôi! Tôi thực sự rất mệt mỏi, em biết không?

Giọng nói hần nhỏ dần, nửa như van xin, nửa như đề nghị làm nó có chút dao động. Nó nằm yên để hần ôm. Nhẹ cười, hần tự cảm thấy nó và hần lúc này như vợ chồng mới cưới vậy. Không biết là do thời tiết khá đẹp hay là do quá hạnh phúc mà cả hần và nó đều ngủ thiếp đi.

.

.

Tỉnh dậy, nó không thấy hần đâu cả. Hình như nó ngủ khá lâu rồi thì phải, nhìn đồng hồ đã là 7h tối.

Nó làm vệ sinh cá nhân xong nhanh chóng bước xuống nhà. Đi đến nửa cầu thang, nó nghe giọng hần vang lên, hình như hần đang nói chuyện với ai đó.

- Nhất định phải bắt họ từ bỏ cái ý nghĩ đấy đi!

-

- Nếu anh không làm được việc con con đấy thì đừng hòng làm việc ở cái công ty này nữa!!!

Hần đập máy, hình như có việc gì ở công ty thì phải. Nó đi lên phòng, nó không muốn làm phiền hần lúc này. Vừa bước vào phòng nó đã có điện thoại từ thư kí.

- Giám đốc! Nguy to rồi! Các vị cổ đông đang kéo đến dưới đại sảnh công ty, họ đòi rút hết cổ phần đầu tư.

- Cô tìm cách làm dịu họ đi, tôi sẽ đến ngay!

Cúp máy, mặt nó sa sầm lại. Không thể nào, chẳng lẽ họ đã biết công ty đang bị lỗ vốn sao. Rõ ràng nó đã cố gắng để tăng lãi xuất cho công ty, không lẽ..... Nó nhớ lại cuộc nói chuyện ban nãy của hần. Đứng dậy, vớ lấy cái áo, nó chạy thẳng xuống nhà. Hần giật mình khi thấy khuôn mặt nó.

+++++

Đánh xe đến công ty. Bên ngoài cổng công ty, mấy vị cổ đông đề đang tụ tập hết ở đây. Nó vội vàng xuống xe. Vừa thấy nó, các vị tổng tài đã chạy lại quanh nó.

- Cô Aliss! Chuyện này là sao? Cô mau giải thích đi chứ? Sao công ty bị lỗ vốn mà cô không báo cho chúng tôi.

Một bà tầm khoảng 50 bước lên nói hùng hổ. Được thể má vị khác cũng nháo nhào ào vào hỏi nó. Đầu óc nó cảm thấy choáng váng.

- Các vị cổ đông! - cuối cùng không chịu được nó phải hét lên - chúng tôi sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề này, mong các vị đợi thêm một thời gian nữa.

Mấy vị nghe nó nói thế thì cũng đành chịu. Đợi đến lúc họ bỏ về hết nó mới vào văn phòng.

Chuyện này là sao chứ? Tại sao mấy người đó lại biết công ty đang bị lỗ vốn? Nó đã giấu kín lắm rồi mà. Chỉ có thể là có người đang muốn *** hại nó. Cuộc nói chuyện của hắn lúc này vẫn ám ảnh nó. Không lẽ... đúng là hắn? Không thể nào, nó phải điều tra mới được.

- Cô mau điều tra cho tôi người này!

Cúp máy, nó đan hai tay vào nhau.

Steven.... cầu mong đó không phải là anh.....

16. Chương 16

Cô thư kí đứng trước mặt nó, chân run như cây sậy. Mặc dù cô đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ nó giao chỉ trong 3 ngày. Mà cũng phải, nhìn mặt nó bây giờ không khác nào muốn giết người cả.

- Vậy theo như cô nói thì chính thiếu gia của tập đoàn C.F đã làm chuyện này? - nó cất cái giọng lạnh như băng hỏi cô thư kí.

Cô giật mình, vội vàng gật gật đầu. Nó cúi gầm mặt, đan hai tay đặt trên bàn. Cô thư kí thấy tình hình có vẻ không ổn vì đây là lần đầu tiên thấy giám đốc có thái độ như vậy, cô rón rén bước ra ngoài. Nó đưa hai tay đi đi hai bên thái dương. Ngẩng người ra sau ghế, nó muốn xác định xem có đúng là hắn là người bày ra trò này không vì nó không muốn hiểu lầm hắn. Nhưng không ngờ.....

Steven..... tôi không ngờ anh lại là con người như vậy..... tôi phải làm gì thì anh mới buông tha cho tôi đây?..... Tôi thực sự đã quá mệt mỏi rồi.....

Nó đứng dậy, mặc áo khoác rồi chạy xuống xe. Đánh tay lái về nhà hắn. Dừng xe trước căn hộ nhà hắn, nó lưỡng lự không biết có nên vào hay không. Nếu bước vào trong đó nó sẽ lại trở thành một con rô bốt bị hắn điều khiển như trước đây, còn nếu như không thì công ty nó chắc chắn sẽ bị phá sản. Một mình nó chịu đựng là đủ rồi tại sao hắn còn lôi thêm cả công ty nó vào đây.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng khốc liệt, cuối cùng nó cũng buộc mình phải vào đó. Bấm chuông đến lần thứ 4 mới thấy bà giúp việc ra mở cửa. Nó định mở miệng hỏi xem hắn có nhà không thì bà giúp việc đã lên tiếng trước.

- Cô Aliss! Cậu Steven đang chờ cô trên phòng!

Nó ngạc nhiên đưa mắt nhìn lên cửa sổ phòng hắn. Chiếc rèm cửa được kéo vào, nó thở dài, hít một hơi thật sâu bước lên phòng nó.

"Cạch...

". Tiếng mở cửa vang lên giữa không gian tĩnh lặng. Nó bước vào, hắn đang nằm trên giường. Thấy nó vào, hắn vỗ nhẹ vào chỗ trống bên cạnh ra hiệu cho nó ngồi xuống. Nó theo phản xạ cũng ngồi xuống chỗ hắn vừa ra hiệu. Không gian lại một lần nữa chìm vào im lặng. Có thể nghe rõ tiếng tim đập lồi nhịp của nó. Đợi hồi lâu không thấy nó nói gì, hắn cũng cảm thấy sốt ruột, đành lên tiếng trước.

- Đứa bé đó là con của em?

Nó sững người không hiểu hắn đang muốn nói đến đứa bé nào. Chợt nhớ ra lần đưa Lin đến bữa tiệc. Nó cười nhạt, thì ra là hắn hiểu lầm. Vậy cũng tốt, để sau này không phải dây dưa đến nhau. Nó im lặng gật nhẹ đầu rồi không nói gì nữa. Tay hắn siết chặt khi thấy câu trả lời của nó.

- Tôi phải làm gì thì anh mới tha cho tôi đây? Anh hại tôi như vậy còn chưa đủ hay sao mà còn đến lượt công ty tôi nữa.

Hắn tròn mắt nghe những điều nó nói. Chuyện công ty nó hẳn đang cố gắng giúp còn chưa xong. Nhưng rồi môi hắn lại nhếch lên một nụ cười nửa miệng. Hắn nghĩ đến câu trả lời khẳng định của nó ban nãy, không tránh khỏi cơn ghen.

- Lên giường với tôi..... - không hiểu là vì quá ghen hay vì muốn lật tẩy cái bộ mặt giả dối của nó mà hắn bật thốt ra câu đấy.

Nó khựng người rồi cười nhạt. Thì ra cái hắn muốn là như vậy. Thì ra hắn chỉ coi nó là gái qua đêm. Quả thực là nó đã sai khi nghĩ hắn tốt với mình. Người con trai trước mặt đã khiến nó vừa hận vừa yêu.

- Nếu tôi lên giường với anh..... thì anh..... sẽ cứu công ty tôi chứ?

- Có thể..... còn tùy thuộc vào thái độ của cô - hắn nhún vai tỏ vẻ bất cần.

- Tôi đồng ý - nó cắn răng nói.

Hắn giật mình khi thấy thái độ quyết tâm của nó. Không lẽ nó có thể đồng ý với tất cả những người đàn ông sao. Nghĩ đến đây thôi cơn ghen trong người hắn bùng phát thực sự. Hắn quay sang đề nó lên giường.

"Xoẹt.....

". Quần áo của nó bị hắn xé toạc hết. Bàn tay hắn tham lam lần mò vào từng đường nét trên cơ thể nó. Bỗng dưng nó cảm thấy buồn nôn. Những ngón tay nó bám chặt lấy hai bên mép giường. Hắn chiếm lĩnh lấy môi nó, dần trượt xuống cổ. Bất giác có thứ gì đó mằn mằn lăn dài trên gò má, nó nhắm chặt mắt ngăn không cho dòng nước mắt tuôn trào. Hắn cảm thấy người nó đang run nhẹ từng đợt. Trong vô thức hắn cảm thấy bất lực. Bất chợt hắn đứng bật dậy, quay mặt về ngược hướng nó.

- Thật chán chết!

Hắn hùng hổ đi xuống nhà. Nó ngồi dậy, kéo chăn lên ngang ngực, để ý thấy quần áo mình đã bị hắn xé nát tươm. Nó đứng dậy, đi về phía tủ của hắn, lấy ra một chiếc sơ mi có khi dài đến đùi nó. Nó mỉm cười mãn nguyện rồi vào vệ sinh thay đồ.

Bước ra, đúng là cái áo này chỉ dài đến đùi nó. Nó nghĩ lại hành động của hắn ban nãy, thầm cảm ơn hắn. Bước xuống nhà, nó thấy hắn đang ngồi đấy, trên bàn là một tờ giấy. Nhẹ nhàng bước đến, hắn đưa cho nó tờ giấy. Nó cầm tờ giấy lên, hết ngó sang hắn rồi lại cúi xuống nhìn tờ giấy trước mặt. Một dòng chữ to tướng đập vào mắt:

"Hợp đồng hôn nhân

". Chuyện này là gì đây?

- Đọc đi, nếu không có ý kiến gì thì kí vào đấy!

Hắn nói đồng thời đưa cho nó cái bút. Nó nhìn một lượt tờ hợp đồng, tay nó run run, quả thực nó cảm thấy người con trai trước mặt rất đáng sợ. Một khi kí vào đây nó sẽ mất hết quyền tự do, còn nếu không thì công ty nó gây dựng 5 năm qua sẽ hoàn toàn sụp đổ. Một mình nó gánh chịu được rồi nó không thể để ai liên lụy được. Nó cầm bút, kí vào bản hợp đồng. Vậy là cuộc đời nó sau này đều dựa vào bản hợp đồng này, thật khôi hài. Bây giờ nó không biết mình nên khóc hay nên cười nữa.

- Anh Steven!

Từ ngoài cửa vọng vào tiếng của Amy. Amy bước vào, thấy cảnh tượng trước mắt không tránh khỏi bất ngờ, đưa tay lên bịt miệng. Tại sao nó lại ở đây? Còn cái áo trên người nó? Bao nhiêu câu hỏi đổ ập lên đầu Amy. Cô chuyển ánh mắt nhìn sang hắn, vẫn thản nhiên như không có gì. Tại sao lại có thể đưa một người con gái khác về nhà trong khi sắp đến ngày cưới chứ. Amy cắn răng nhịn nhục, cô cố kìm chế cơn giận lên tiếng hỏi:

- Steven, chuyện này là sao?

Hắn nhún vai bình thản. Kéo nó ngồi xuống đùi mình, quàng tay vòng qua eo nó. Nó cứng đờ người, ngồi thẳng dậy. Hắn véo nhẹ eo nó ra hiệu ngồi yên. Nó không dám ngo ngoe gì, cúi đầu lặng thinh. Amy nhìn hai người trước mặt tình tứ với nhau, càng không hiểu.

- Anh Steven! Anh mau giải thích đi chứ! Còn lễ cưới của chúng ta thì sao?

- Lễ cưới vẫn được diễn ra như bình thường..... - Amy cười nhẹ hài lòng - chỉ là thay đổi vị trí cô dâu thôi.

Về sau hấn nói làm Amy khựng người, cô liếc qua nó. Nó cúi gầm mặt không nói gì. Nỗi uất hận trong lòng Amy ngày một lớn dần lên. Nếu như không có nó thì mọi chuyện giữa cô và hấn sẽ không như vậy. Nếu như không có nó thì cô đã không phải làm những việc như vậy. Tất cả là do nó. Cô nhất định không thể để yên vụ này. Amy chạy đi. Nụ cười trên môi hấn tắt ngấm. Đẩy mạnh nó ra, hấn lấy khăn lau tay như thể vừa đụng vào thứ gì đó ô uế. Nó nhìn hành động đó, một cảm giác nhói đau từ trong tim trào lên. Nó cười nhạt rồi đi lên phòng. Đúng là hấn chỉ coi nó như thứ rác rưởi không đáng có. Mở tủ, quần áo nó để ở đây 5 năm qua vẫn nguyên vẹn như vậy. Nó mặc lấy một bộ. Xuống nhà, hấn vẫn ngồi đó, nhưng hình như đang nói chuyện điện thoại với ai thì phải. Nó cầm túi ra ngoài định đi chợ thì bị hấn gọi giật ngược lại.

- Em đi đâu?

- Chợ - nó trả lời không chủ ngữ, không vị ngữ làm hấn có chút khó chịu.

Hấn đứng dậy, tiến lại chỗ nó đang đứng. Nó không nhìn hấn, chỉ cúi đầu. Bất chợt hấn bóp mạnh cằm nó, quay sang hấn. Hấn trừng mắt nhìn nó, bàn tay bóp cằm nó càng ngày càng siết mạnh hơn. Nó nắm chặt tay, cằm nó lúc này đã tê cứng.

- Tốt nhất em nên biết điều đi. Đừng tỏ thái độ chống đối đó với tôi - hấn thả cằm nó ra, nó quay ngoắt sang bên khác - Tối nay tôi có hẹn với đối tác, sẽ không ăn cơm nhà đâu.

Nó không nói gì rồi đi thẳng ra ngoài. Nó thực sự sợ con người đó.

Nhìn theo cái bóng đơn độc đó, bỗng dưng hấn muốn bỏ cuộc. Tại sao hấn lại làm vậy chứ? Từ trước đến nay làm việc gì hấn cũng luôn bình tĩnh, tại sao hấn lại thế này? Hấn cầm áo đi ra xe.

Nó bước vào bar, vì hôm nay hấn không ăn cơm ở nhà thì cũng chẳng cần đi chợ làm gì, lúc này nó cũng chưa đói nên đến bar làm vài chén rượu cũng chẳng sao. Dù sao thì nó cũng đang chán đời.

Hấn ngồi trong xe, đi theo nó từ nãy đến giờ thì ra là nó đến bar. Sao nó biết mấy chỗ này mà đến. Hấn nhíu mày, hấn đang làm gì thế này. Hấn cầm điện thoại gọi cho Tracy - cô nàng người mẫu chân dài ở công ty hấn. Nàng này đã không biết bao nhiêu lần ve vãn hấn mà vẫn chưa được hấn để ý. Hôm nay được hấn trực tiếp gọi thế này chắc là nàng ta phải sung sướng lắm.

Bước vào bar, không khí đang vô cùng sôi động. Ở một góc khuất của quầy rượu, ánh sáng mập mờ chiếu vào khuôn mặt nó. Nó vẫn giữ cái quy tắc như 5 năm trước, không uống quá nhiều rượu vì có uống thế chứ uống nữa vẫn không hết buồn. Nó chỉ nhìn mọi người nhảy, có lẽ đó là biện pháp giúp nó hết buồn.

Hôm nay Ray làm ca sáng, nhưng vì chán quá nên đến bar ngồi nhâm nhi vài chén, thỉnh thoảng thì lại vào làm mấy loại cocktail cho khách. Ray vốn là một đại thiếu gia của một gia đình thương nhân giàu có, gia tài nhà cậu có thể nói là tiêu cả đời cũng không hết, vậy mà không hiểu sao cậu là hứng thú với cái nghề pha chế cocktail này. Nhìn sang bên phải, một cô gái xinh xắn đập vào mắt cậu. Đúng là không uống công tối nay mình đến đây mà! Nghĩ rồi, Ray cầm ly rượu của mình tiến tới chỗ cô gái.

Nó giật mình ngược lên nhìn và đập vào mắt là khuôn mặt điển trai của Ray. Ray cũng ngạc nhiên không kém, cậu giật lùi về sau vài bước để phòng. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Trong bar của cậu bị ma ám sao? Ray hoảng hồn, miệng lắp bắp:

- Em..... em là người hay là.....? - cậu bỏ lưng câu nói nhưng nó đã hiểu được hàm ý bên trong câu nói đó.

Nó bật cười rồi kéo Ray ngồi xuống kế bên. Ray lúc này mới bay được tới giữa không trung, lúc này hồn cậu đã bay tận lên thiên đàng rồi ==))

- Lâu không gặp anh, Ray - nó nhấn mạnh từ Ray để chứng tỏ cho cậu thấy rằng mình hoàn toàn là con người bằng da bằng thịt.

Ray thở dài. Nhưng tại sao nó lại ở đây? Chẳng phải 5 năm trước nó đã.....

Như đoán được câu hỏi trong ánh mắt Ray, nó nói luôn:

- Chuyện dài dòng lắm. Em sẽ kể anh sau.

Ray cảm thấy phục người con gái trước mặt. Từ trước đến giờ ngoài hắn - thằng bạn thân nhất đoán được ý nghĩ trong ánh mắt cậu thì không còn ai làm được việc đó cả. Cậu nhìn nó, có vẻ nó đang buồn đời thì phải. Rồi như chợt nhớ ra gì đó cậu quàng vào trong quầy pha pha chế chế gì đó hồi lâu. Xong xuôi, Ray đặt ly cocktail màu đỏ xuống trước mặt nó.

- Còn nhớ loại này chứ? - Ray cười cười nhìn nó.

Nó hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng bật cười cầm ly rượu lên.

- Cocktail Start Love! Không nhớ sao được - nó nhấp một ngụm.

Cả nó và Ray cùng bật cười. 5 năm trước ấn tượng về nó trong cậu vẫn rất sâu đậm. 5 năm sau lại một lần nữa nó để lại cho cậu những bất ngờ khác nhau. Bỗng nhiên cậu thấy có thứ gì đó nhen nhói trong tim.

- Ô mô! Anh Ray cũng ở đây sao?

Một thứ âm thanh lạnh lạnh từ đằng sau Ray vang lên. Quay lại hắn thấy Tracy, mặt cười cười bên cạnh là hắn. Mặt hắn cứ bơ bơ như không biết gì. Lại quay lại nhìn nó, mặt nó lúc này đã tái mét cả lại. Ray nhú mày, có vẻ giữa nó và hắn vẫn còn gì đó dính lứu tới nhau.

- Mày đi chơi với người đẹp mà không gọi tao nhé! - Ray cố lảng sang chuyện khác.

Hắn nhún vai bình thản nói:

- Mày cũng đang chơi với người của tao đấy thôi - hắn chỉ tay về phía nó.

Ray nheo mắt, người của hắn?

- Người của mày? Cô ấy là vợ mày chắc.

- Đúng thế.

17. Chương 17

Những tia nắng đầu tiên của buổi sáng chiếu vào phòng. Khẽ tựa mình tỉnh dậy, nó đưa tay lên che ánh nắng. Ngồi thẳng dậy, nhớ lại những chuyện ngày hôm qua thật đúng là một cơn ác mộng.

"Cái gì? Cô ấy là vợ mày? Nực cười

" Ray nói đồng thời quay lại xem thái độ của nó. Mặt nó tái mét.

"Không tin. Cứ hỏi

" hắn chỉ tay về phía nó. Ray lườm hắn một cái sắc lẹm.

"Aliss, có đúng không?

" hắn lên tiếng hỏi thay cho Ray. Nó nhìn ánh mắt như tóe ra lửa của hắn đang chiếu thẳng về mình vội vàng gật đầu.

"Câu trả lời đã quá rõ ràng! Alissa, về!

" hắn nói rồi quàng vai bá cổ cô nàng người mẫu bên cạnh. Nó ức mà không làm được gì, đành ngậm ngùi cầm túi ra về.

Hắn ngồi ghế sau taxi với cô nàng Tracy, còn để nó ngồi ghế trước. Trên xe, nhìn cảnh hai người kia cười cười nói nói với nhau mà như coi nó là người vô hình nó càng muốn giết chết hắn.

Nó lắc đầu để không nghĩ ngợi linh tinh nữa. Dù sao thì kể từ bây giờ nó lại phải học cách sống làm đầy tớ rồi. Hôm nay trời đẹp thế này nghĩ mãi đến những chuyện buồn thì không hay, có lẽ nó nên đi đâu đó. Chắc giờ này hắn cũng đi làm rồi. Nghĩ là làm, nó đứng dậy làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo. Đi đến hành lang, nó nghe có tiếng gì đó trong phòng hắn. Phòng hắn đang đóng cửa kín mít, rèm cũng được hắn kéo lại rồi, chỉ còn đúng một chút lỗ hổng. Nó ngó vào, cái tiếng tà mị kia vẫn đều đều vang lên. Nó tròn

mắt nhìn cái cảnh trước mặt. Cô gái kia chẳng phải là cái cô gái mà hôm qua đến bar với hắn sao. Thì ra hắn đang công khai hẹn hò với cô ta, vậy tại sao còn đưa cho nó cái hợp đồng đó. Nó cười khẩy, lắc đầu rồi đi xuống nhà. Quá rõ rồi, hắn chỉ coi nó như một món đồ chơi.

Thấy tấm rèm cửa vừa được kéo xuống, hắn liền đẩy Tracy ra làm cô nàng ngã ngửa. Tracy đưa mắt liếc hắn, vẫn thản nhiên. Nhiều lúc cô thấy ông chủ mình đẹp trai mà lại có vấn đề. Nhưng cái ý nghĩ đấy ngay lập tức bị dập tắt bởi cái ánh mắt như muốn giết người của hắn đang nhìn mình. Cô có làm gì sai đâu cơ chứ. Cố gượng cười, Tracy nói bằng cái giọng dịu dàng nhất có thể.

- Anh Steven! Tối nay buổi party anh có đến không?

- Có - lúc này hắn mới dịu giọng lại.

Thấy tình hình đang êm êm, Tracy cũng hỏi thẳng luôn.

- Vậy anh qua đón em được không?

Hắn cười cười, vẻ mặt gian tà, nhưng điều đó không làm cho Tracy để ý nhiều.

- Ok. Anh qua đón em - hắn trả lời dứt khoát.

Trong lòng Tracy như mở cờ. Nhất định rồi hắn cũng sẽ thuộc về cô thôi. Đàn ông ai mà không mê gái đẹp cho được. Nhưng cũng phải công nhận, em nào được hắn chọn đều đẹp cả, kể cả con nhỏ hôm qua. Mà nhắc đến nhỏ đó, sao lại có mặt trong nhà này? Lại còn được hắn gọi là vợ nữa chứ. Tracy nhếch môi nở một nụ cười tà độc.

.

.

Nó đi lang thang hết chỗ này đến chỗ khác. Nhìn mọi người đang tấp nập trên đường, mỗi người một tâm tư, một suy nghĩ riêng, làm nó cũng chạy theo một dòng suy nghĩ khác nhau. Cũng không biết là từ khi nào nó lại có cái thói quen đi bộ một mình thế này. Chắc có lẽ là nó trưởng thành thật rồi. Lại một ngày nữa trôi qua nó phải sống trong ác mộng, mới bắt đầu thôi mà nó đã cảm thấy bất lực thế này rồi thì không biết sau này sẽ thế nào nữa. Nó thở dài náo nức, rồi lại bước đi trong vô thức.

Ray quàng tay qua kéo cô nàng bên cạnh lại ôm. Cậu cười mãn nguyện vì cô nàng người mẫu mới kiếm được này, mỗi tội cô nàng hơi đông đánh. Bỗng cậu nhìn thấy một dáng người dong dong cao, đang thất tha thất thểu đi trên vỉa hè.

- Alissa!

Đó là cái tên duy nhất Ray bắt thốt khi nhìn thấy bóng nó. Cậu cho xe vào gần chỗ nó đi rồi dừng lại hắn trước mặt nó. Nó đưa mắt nhìn người trong xe, lúc này thì Ray đã xuống hẳn xe rồi. Nó tròn mắt nhìn Ray, quả nhiên nó và Ray có duyên thật, đi đâu cũng gặp nhau. Ray mở cửa xe thì thăm gì đó với cô nàng người mẫu kia khiến cô nàng phải ngậm ngùi bước xuống xe, mặt hầm hầm nhìn nó đầy tức tối. Ray bảo nó lên xe, nó cũng nhún vai bước lên theo phản xạ. Ngồi trong xe, nó vẫn không nói tiếng nào. Lại một thay đổi nữa từ khi nó về nước, nó của bây giờ im lặng là vàng. Ray lại một lần nữa làm cho thích thú. Nhìn xuống đồng hồ trên tay, cũng gần chiều rồi, sắp đến giờ tiệc sinh nhật của ông Fillbert bắt đầu. Chợt nhớ ra mình chưa có đôi, Ray quay sang nhìn nó đang chống cằm nhìn ra ngoài cửa kính. Mặc dù biết hỏi điều này là hơi thừa nhưng cậu vẫn phải hỏi:

- Tối nay anh có một bữa tiệc mừng sinh nhật đối tác, nếu không bận gì thì em đi cùng anh được không?

Nó hơi lưỡng lự trước lời mời của Ray. Một phần là vì hơi ngạc nhiên khi thấy Ray mời mình mà không phải ai khác, một phần nữa là vì sợ hắn hôm nay sẽ ở nhà. Nhưng nếu không nhận lời thì còn ngại hơn. Nó đang phân vân không biết nên đồng ý hay từ chối thì điện thoại trong túi vang lên. Giờ này mà hắn còn gọi làm gì nhỉ, đừng bảo là bắt nó về phục vụ hai người đó chứ. Nó bấm nghe.

- Em đang ở đâu đấy?

Hừm, sao hôm nay lại quan tâm nó đột xuất thế này. Nó không nói gì, vẫn im lặng.

- Hôm nay tôi có tiệc với đối tác, không ăn cơm nhà đâu, em khỏi đi chợ.

- Ừm. Còn gì nữa không?

Hắn cười khẩy.

- Có vẻ như em không muốn nói chuyện với tôi thì phải?

Quá đúng rồi, nó không hề muốn có bất cứ một mối quan hệ gì với hắn cả. Lúc nào cũng là hắn gây chuyện trước.

- Không còn gì nữa thì tôi cúp máy đây!

Nó cúp máy, trong lòng thở nhẹ nhõm. Cũng may là hôm nay hắn không ăn cơm nhà, nó khỏi phải cảm thấy hối hận vì đã từ chối Ray. Quay sang Ray, nó cười nhẹ.

- Ừm.... Em đi.

Ray thấy nó cười, tim cậu đập lồi đi một nhịp. Mình làm sao thế nhỉ? Bình thường mình có bị thế này đâu? Hay là mình bị đau tim à? Chắc sau bữa tiệc này phải đi khám quá. Ray tự suy diễn tự cười. Nó ngó nghiêng ra đằng sau.

- Em tìm ai à?

- À ừm.... cô gái lúc nãy đi cùng anh..... đâu rồi? - nó nói đứt quãng, mặt thì cứ ngệt ra làm Ray phì cười.

Nó nhú mày không hiểu Ray đang cười cái gì.

- Anh cười gì?

- Không có gì. Mà em biết quan tâm người khác từ lúc nào đấy?

- Anh làm như em vô tâm lắm vậy!

Ray nhìn nó một lượt từ đầu tới chân. Nhìn nó mặc thế này thì không thể đi tiệc được rồi, có lẽ phải mất thêm một ít thời gian nữa. Nghĩ rồi Ray quẹo xe vào cửa hàng quần áo. Xuống xe, vòng qua mở cửa cho nó, nó ngơ ngác bước xuống không hiểu đây là chỗ nào.

- Vào đây đi!

Ray kéo thẳng tay nó vào trong không kịp để cho nó nói gì. Sau một tiếng đồng hồ, ngoại hình nó cũng đã thay đổi hoàn toàn. Thực ra thì mấy người thợ trang điểm chẳng cần tô vẽ thêm gì vào mặt nó cả vì không cần makeup mặt nó đã đẹp sẵn rồi. Việc chỉnh sửa nhan sắc cho nó không tốn kém nhiều thời gian là mấy nên có lẽ vì thế mà nó với Ray đến quá sớm. Nó khoác tay Ray bước vào trong đại sảnh, tự dưng cảm thấy cần phải đi vệ sinh, nó xin phép Ray đi trước.

Vào trong nhà vệ sinh, vì đang vội nên nó đi bị đụng phải một người.

- Xin lỗi! - vội vàng xin lỗi rồi nó chạy thẳng tuột vào luôn không kịp xem xem người mình vừa đụng là ai.

Người phụ nữ nhìn theo bóng của nó chạy vào nhà vệ sinh. Khuôn mặt bà ta chợt tái mét lại, những đường gân xanh trên mặt dần hẳn rõ. Những ngón tay run run bấu vào da thịt.

Alissa... Sao nó lại ở đây...

Bà Elena thất thểu đi ra ngoài, mặt cắt không còn một hột máu. Người làm thấy thế vội chạy lại đỡ bà. Ngồi vào cái ghế phụ nhân này đúng là không dễ dàng chút nào cả. Ngày nào cũng lo con của chồng đến trả thù. Ông Steven mà biết việc bà đe dọa nó đưa căn nhà đó cho bà để bà đi nuôi trai trẻ chắc ông cho bà ra đường luôn. Mà tại sao nó lại có mặt ở đây? Nó bây giờ làm gì còn gì để có thể bước chân vào những bữa tiệc quy mô thế này cả. Không lẽ nó làm ăn lớn gì mà mình không biết? Mà thôi kệ đi, quan tâm làm gì ệt ộc, dù sao chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là ông Steven.

Nó vừa bước ra thì thấy Tracy cũng vừa từ ngoài bước vào. Sao cô ta lại có mặt ở đây? Nếu có cô ta ở đây thì chắc chắn hắn cũng phải ở đây. Không lẽ bữa tiệc với đối tác hắn nói chính là bữa tiệc này? Chỉ mới

nghĩ đến vậy thôi người nó đã run lên bần bật rồi. Nó rất sợ đứng trước con người này. 5 năm trước và 5 năm sau nó đều thuộc quyền quản lí của hắn.

- Trời ơi! Ai đây? Hình như là cô Aliss thì phải?

Lại là cái chất giọng lạnh lạnh không lẫn đi đâu được của Tracy. Nó cố nở nụ cười tươi nhất có thể quay lại chào Tracy. Thấy nó cười thế cô chỉ muốn tát cho nó vài cái, nhìn cái vẻ mặt ngây thơ kia nhưng chắc gì bên trong vẫn còn nguyên vẹn. Tracy cười khẩy đưa tay lên phủi phủi vai áo nó.

- Cô đừng mong sẽ chiếm được cảm tình của Steven! Loại gái làm tiền như cô thì nên biết thân biết phận đi thì hơn.

Nó cũng chẳng muốn nói gì nhiều. Nó thừa hiểu mấy loại người như Tracy, ghen ghét đố kỵ, tất cả đều quá thừa thãi đối với nó lúc này. Việc quan trọng nhất đối với nó bây giờ là công ty nó. Nó định bước đi thì lại bị Tracy kéo giật lại.

“C H Á T...”. Một cái bạt tay mạnh giáng xuống khuôn mặt xinh xắn của nó. Nó ngã dúi xuống đất, đưa tay ôm lấy bên má đang đỏ ửng, nóng ran vì cái tát của Tracy vừa “ban” cho nó.

- Con ** này! Sao mày không nói gì hả? – Tracy gào lên.

Nó lấy tay quạt mép. Một mùi vị tanh tanh ở khóe miệng. Nó nhếch môi nở nụ cười nửa miệng, rồi đứng dậy phủi phủi quần áo.

“C H Á T...”. Lại một cái bạt tai khác, nhưng lần này là từ tay nó giáng xuống khuôn mặt của Tracy. Tracy ôm mặt trợn mắt nhìn nó.

- Mày dám..... – Tracy gân giọng đe dọa.

- Đừng bao giờ động đến tôi! – nó không quan tâm đến lời đe dọa của Tracy tiếp tục đi thẳng.

Bất chợt một dáng người cao đứng chắn trước mặt nó. Ngẩng lên đập vào mắt là khuôn mặt hắn.

18. Chương 18

Nó nhìn khuôn mặt hắn đang nhìn chăm chăm về phía mình, bỗng thấy lạnh người. Thấy hắn ngay lập tức Tracy lật mặt.

- Cô Aliss! Cô thật là quá đáng mà. Tôi đâu có làm gì cô đâu chứ. Anh Steven và tôi đâu có gì đâu mà cô phải làm như vậy với tôi.

Hắn nhếch môi cười nhạt, mấy mảnh khóe này của những cô người mẫu hắn không lạ gì. Nhìn sang nó, không có một biểu hiện gì gọi là tức giận khi bị Tracy vu oan mà hình như đang sợ thì phải. Hắn tiến đến chỗ Tracy.

- Anh thay mặt vợ anh xin lỗi em!

Tracy tròn mắt nhìn hắn. Máu trong người cô như muốn phun trào. Cái cô cần đâu phải là thế này. Sao hắn lại đứng ra xin lỗi thay cho nó chứ. Tracy cắn môi gật nhẹ đầu, đã đóng kịch thì đóng cho trót.

- Ừm không sao.

Hắn ra hiệu cho nó ra ngoài, nó vội vàng gật đầu rồi bước đi thẳng. Ray thấy nó mãi mới ra, mặt thì cắt không còn một giọt máu, nhẹ nhàng hỏi:

- Em sao vậy? Không khỏe chỗ nào à?

- E... em không sao... nhưng mà cho em về trước nhé! – nó nói ấp úng.

- Sao vậy?

- Ừm, em hơi mệt chút thôi.

Ray thấy đúng là nó có xanh hơn lúc mới bước vào thật.

- Để anh đèo em về!

- Ừm, thôi em bắt taxi về được rồi. Anh cứ ở lại tiếp khách đi – nó từ chối khéo.

- Vậy em về cẩn thận nhé! – Ray cũng không muốn làm khó nó nên đành thôi.

Nó cười nhạt rồi đi ra cổng. Nó không ngẩng mặt lên mà cứ thế đi thẳng. Bất chợt nó đụng phải một người đàn ông, đang định quay lại xin lỗi thì người đó đã quay đi thẳng không nói câu nào. Nhìn theo cái dáng đi đó có gì đó quen quen. Dáng người to lớn. Nó nheo mắt.

- BỐ!!!

Đó là từ duy nhất nó nói khi nhìn thấy dáng người đó. Đúng là bố nó rồi, tại sao ông lại ở đây? Ông Steven đứng nói chuyện với mấy vị khách. Nhìn ông vẫn vui vẻ như vậy cũng chứng tỏ từ lúc nó đi ông vẫn khỏe. Nó cười nhạt. Vậy cũng tốt.

Bất chợt hắn từ đâu đến đứng cạnh nó. Nó giật mình quay sang nhìn hắn.

- Đứng đây làm gì?

- Tôi chuẩn bị đi về! – nó trả lời, mắt vẫn tròn lên nhìn hắn.

- Ai cho về mà về.

- Chẳng phải anh không thích tôi ở đây sao? – nó lúc này đã đảo mắt ra chỗ khác.

- Một mình tôi thì không thể tiếp khách được, em phải ở lại tiếp khách cùng tôi chứ!!! – hắn dứt hai tay vào túi quần nhìn một lượt đại sảnh.

Nó muốn yên cũng không yên nổi với hắn nữa. Nếu bây giờ mà quay lại đó thì chắc chắn sẽ gặp Ray, như vậy nó biết ăn nói thế nào, lại còn cả bố nó nữa, nếu gặp lại nó, ông có bị bà Elena làm gì không? Nhưng hiện tại nó đang thuộc quyền quản lí của hắn nên nếu không nghe theo cũng không được. Nó thở dài, bất lực đi theo hắn vào trong. Nó phải khổ sở thế này tất cả là tại hắn.

Đi theo hắn hết chỗ này đến chỗ khác, tay thì cứ phải cầm khư khư ly rượu. Biết thế này thà không nhận lời Ray còn hơn.

Bỗng ánh đèn trong phòng tắt vụt đi, cửa dduocj đóng hết lại. Một ánh sáng chiếu lên trên sân khấu. Một tràng pháo tay rộ lên. Nó đưa mắt nhìn người đang đứng trên sân khấu kia. Đó chẳng phải là bố nó sao? Sao ông lại đứng trên đó? Chẳng nhẽ hôm nay là....? Vừa nghĩ nó vừa lấy cái điện thoại trong túi xách ra. 18/7, đúng rồi, hôm nay là sinh nhật bố nó, sao nó có thể quên được chứ. Nó mỉm cười nhìn lên ông Steven đang đứng trên sân khấu. Bà Elena đã giữ đúng lời hứa.

Hắn quay sang nhìn nó. Vẻ mặt hạnh phúc đó đã lâu lắm rồi hắn không thấy. Mỉm cười nhìn nó, hắn cảm thấy lòng mình bỗng nhẹ nhõm hơn, vẫn luôn là khuôn mặt ấy làm hắn mất bình tĩnh.

- Và để chúc mừng ngày sinh nhật của ông Steven, tôi xin mời một số vị cùng bước lên để tham gia một trò chơi!

Người đứng trên sân khấu lúc này đã được thay bằng một tay MC trẻ.

Nhắc đến trò chơi, dường như không khí trong khán phòng có phần thay đổi, hào hứng vào sôi nổi hơn lúc mới bước vào.

- Tôi xin mời các vị sau bước lên sân khấu – vẫn cái giọng của tên MC đó – thiếu gia tập đoàn C.F: Steven, giám đốc công ty A.F: Alissa, thiếu gia Ray, tiểu thư Tracy và tiểu thư Amy bước lên sân khấu.

Nó chột dạ khi thấy tên MC kia nhắc đến tên mình. Gì chứ? Sao lại lôi cả nó vào đây. Mà chơi trò gì mới được chứ? Chắc là lại mấy cái trò của mấy tên paparazzi muốn săn tin đây mà. Mà nếu không lên thì cũng không được. Chưa kịp nghĩ gì thì nó đã bị hắn kéo lên.

Bước lên trên sân khấu với con mắt ngỡ ngàng của bao nhiêu người bởi cái nắm tay bất thành linh giữa nó và hắn. Đặc biệt là bà Elena. Sao nó lại ở đây, mà lạ nữa là còn đứng ở cương vị giám đốc công ty A.F?

Còn nữa, quan hệ giữa nó và thiếu gia tập đoàn C.F là sao? Con này kinh thật, chỉ trong vòng 5 năm mà có cả một gia tài lớn như vậy. Bà nhếch môi cười một nụ cười cay độc.

Ông Steven khi nghe đến cái tên Alissa, mà lại còn là giám đốc, ông vội vàng ngẩng lên nhìn. Ngay lập tức đập vào mắt ông hình ảnh hân và nó đang cầm tay nhau. Chuyện này là sao? Chẳng phải 5 năm trước đứa con gái này của ông đã chết rồi sao? Mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng trong lòng ông vẫn dấy lên một cảm giác vui mừng khó tả. Ông mỉm cười nhìn lên sân khấu. Đã đến lúc ông phải đền bù lại những lỗi lầm mà ông gây ra trong suốt thời gian qua.

Tracy, Amy và Ray đều đã đứng trước mặt hân và nó. Ray nhú mày nhìn nó, không phải lúc này nó đã xin về trước rồi sao? Sao bây giờ lại còn đứng đây, hơn thế nữa lại còn tay trong tay với hân. Ray đảo mắt qua nhìn hân, mặt hân vẫn thản nhiên như chưa có gì. Lại nhìn sang nó, một nét mặt hối lỗi hiện rõ trên mặt nó. Ray thở dài, cậu cũng hiểu cái vẻ mặt đó tức là không cố ý.

- Và bây giờ trò chơi xin phép được bắt đầu - giọng MC vẫn đều đều vang lên - trò chơi các vị đêý sắp tham gia mang tên Trò chơi nói thật!

Từ trong cánh cửa xuất hiện 5 người con trai mặc đồ đen mang 5 cái ghế đặt xuống 5 chỗ 5 người đứng. Cả 5 người theo phản xạ ngồi xuống. Nó ngồi giữa hân và Ray, cảm thấy hơi khó chịu khi bị kẹp giữa hai người con trai.

- Chúng tôi sẽ đặt ra 5 câu hỏi cho 5 vị, các vị chỉ có quyền trả lời thật, vị nào nói dối khác sẽ bị trừng phạt - tay MC ra giọng bí ẩn nói, càng làm cho không khí trong khán đài rạo rức. Hình như ai cũng muốn biết bí mật của những người nổi tiếng thì phải, nhàm chán - và bắt đầu từ cô Tracy.

Tracy khi nghe đến tên mình, ưỡn ngực chờ đợi câu hỏi.

- Xin hỏi, tiểu thư Tracy đang theo đuổi thiếu gia của tập đoàn C.F Steven đúng không? - tay MC đọc câu hỏi, mặt hào hứng chờ đợi câu trả lời.

Nếu là người bình thường thì sẽ nhảy cẫng lên phản bác lại câu hỏi, cho rằng câu hỏi đang động chạm đến đời sống riêng tư. Nhưng riêng Tracy thì hoàn toàn khác, ngay đến một chút tức giận cũng không có. Cô ngẩng cao đầu, tự hào.

- Đúng! Tôi đang theo đuổi anh Steven!

Hân khoanh tay, ngồi vắt chân chữ ngũ, nhếch môi cười khẩy. Bất chợt Tracy chỉ tay về phía nó. Cả khán phòng cùng đổ dồn ánh mắt về phía cánh tay Tracy chỉ. Trên môi Tracy nở một nụ cười nửa miệng, ánh mắt sắc lại.

- Và cô Alissa đây.... chính là tình địch của tôi.

Lời tuyên bố thẳng thừng của Tracy làm mọi người không ai tránh khỏi ngạc nhiên tột độ. Lại chuyển ánh mắt qua nó. Không có một biểu hiện gì trên khuôn mặt xinh đẹp ấy cả. Chỉ có khóe môi đang nhếch lên cười khẩy. Bất giác mọi người cảm thấy sợ người con gái này. Vô cảm, lạnh lùng. Chỉ duy nhất hai từ đó mới có thể miêu tả được những sắc thái biểu cảm trên khuôn mặt nó lúc này. Cả khán phòng ngẫm nhiên trở nên im lặng. Bỗng nhiên hân đứng lên, kéo tay nó đứng dậy, giật lấy cái mic trên tay tên MC, nở một nụ cười rồi nói to.

- Nhân tiện đây, tôi cũng xin thông báo. Tôi và tiểu thư Alissa đây..... chính thức trở thành vợ chồng - khóe môi hân cong lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

Nó quay sang nhìn hân, sao bỗng dưng hân lại tuyên bố như vậy trước bàn dân thiên hạ chứ? Rất hiếm khi thấy hân làm những việc này mà. Đúng là nó không thể nào hiểu được con người này.

Amy ngồi đây này giờ, vẫn không lên tiếng, lúc này mới nở một nụ cười. Vẫn là một nụ cười nửa miệng, trong tình yêu không có gì là hoàn thiện, không có nụ cười nào là hoàn thiện cả.

Alissa..... có lẽ tôi đã đến lúc tôi nên tác hợp cho hai người rồi.....

19. Chương 19

Tay MC cũng có vẻ sững sờ trước cả hai lời tuyên bố của hai người. Một là siêu mẫu, hai là đại thiếu gia của một tập đoàn có quyền lực. Bất chợt cả Ray và Amy cùng đứng lên tiến đến chỗ 3 người kia, khoe môi họ cùng nhếch lên một nụ cười nửa miệng.

- Tớ sẽ cướp Alissa khỏi tay cậu!

- Tôi sẽ cướp Steven khỏi tay cô!

Rồi cũng bất chợt cả Ray và Amy cùng lên tiếng. Lúc này cả khán phòng thực sự đã trở nên im lặng. Chỉ có 5 con người, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

++++++

Nó ngồi bó gối cạnh cửa sổ, tay cứ vô thức đưa lên nghịch nghịch cái chuông gió. Những tia nắng của buổi chiều hắt qua khe cửa, chiếu vào mặt nó. Hôm nay đẹp trời mà nó chẳng biết làm gì. Cứ ngồi thế này thì tự kỉ lúc nào không biết. Hôm qua đúng là có quá nhiều chuyện xảy ra mà nó chưa kịp chuẩn bị trước tâm lí. Mà sao hắn lại hành động như vậy? Nhưng thôi mình cũng chẳng quan tâm làm gì. Dù sao hôm qua mình cũng được gặp và nói chuyện với bố rồi. Nó ngồi nghĩ vẩn vơ, bất chợt cửa phòng nó bật mở, hắn thò đầu vào tròn mắt nhìn nó.

- Sao giờ này em còn chưa đi nấu cơm?

- Tôi tưởng anh không ăn cơm nhà nên không nấu!

- Tôi nhớ là tôi đâu có nói là không ăn cơm nhà. Mà kể cả tôi có không ăn thì em cũng phải nấu em ăn chứ!

Chuyện gì thế này, hôm nay nổi hứng ăn cơm nhà là sao, lại còn quan tâm mình nữa! Nó đành phải xuống nhà nấu cơm.

Hắn ngồi ngoài ghế nhìn nó nấu cơm. Bỗng dưng cảm thấy khó chịu khi cứ có người nhìn mình chằm chằm, nó không tài nào tập trung nổi. Từ hôm qua đến hôm nay hắn làm sao thế không biết. Thôi tập trung tập trung tập trung. Nó tự nhủ.

Bất chợt có gì đó ầm ầm vòng qua eo nó. Nó khựng người, mọi động tác đều dừng lại. Hơi ầm phả vào cổ nó khiến nó như mê muội. Định thần chuyện gì đang diễn ra, nó đứng thẳng người, không nhúc nhích. Định gỡ tay hắn ra thì hắn bất chợt lên tiếng:

- Chỉ một lúc thôi!

Vẫn là cái giọng nói trầm ồm này. Tại sao hắn đột nhiên thay đổi thái độ vậy? Chỉ cần một lời nói nhẹ nhàng của hắn đã làm nó quên hết những gì hắn đối xử với nó trước đây. Vòng tay hắn ngày càng siết chặt hơn, rồi lại bất chợt hắn xoay người nó lại, đặt lên môi nó một nụ hôn. Nó mở to hai mắt nhìn người con trai đối diện. Hắn đang làm gì đây?

Có tiếng chuông cửa, hắn lúc này mới đẩy nhẹ nó ra. Nó lúng túng chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa Tracy đã hùng hổ chạy thẳng vào còn không thèm hỏi ai. Nó lắc đầu đóng cửa rồi vào nhà.

- Anh à! Sao hôm nay anh không đi làm? - vừa vào đã thấy Tracy đang nũng nịu ngồi trên đùi hắn.

- Hôm nay anh hơi mệt! Mà em đến đây làm gì?

- Thì em đến thăm anh mà! Hình như nhà đang nấu món gì đó đúng không anh? Em vào nấu cho! - nó thấy Tracy đứng tự nhiên thật, nhà của người khác mà cứ làm như nhà mình.

Lại có tiếng chuông cửa, nó chạy ra. Lần này thì là Amy và Ray. Tự hỏi không biết hôm nay là ngày gì mà lại tụ tập đông đủ ở đây thế không biết.

++++++

Sau một hồi loanh quanh luẩn quẩn trong bếp, cuối cùng cũng xong đồ ăn trên bàn. Tracy tháo tạp dề rồi ngồi xuống cái ghế cạnh hắn. Hắn chỉ cười rồi quay qua nó.

- Em ăn đi!

Trời đất, nụ cười này là gì đây. Mà còn tốt đẹp xuất với nó nữa chứ. Ray và Amy ngồi đối diện cũng đang mong nó ăn thì phải. Chuyện gì thế nhỉ. Nó cười gượng rồi cắn thử một miếng thịt.

Phụt..... C.... cái thứ gì đây. Tất nhiên là nó chỉ dám nghĩ trong đầu chứ không dám thể hiện ra ngoài. Bây giờ thì nó đã hiểu tại sao cả ba người này đều muốn nó thử đầu tiên. Nó cười nhìn qua hân.

- Anh cũng ăn đi, ngon lắm đấy!

Vừa nói nó vừa đưa một đĩa lên bón cho hân ăn. Thấy vẻ mặt của nó không có vẻ gì là muốn ới hân cũng yên tâm nếm thử.

Phụt..... Nôn tập 2. Hân lại cười gượng nhìn nó vẫn đang tươi cười, mặt như muốn trêu người hân: Anh mắc lừa rồi. Cái mặt của nó làm hân tức ới máu. Nhìn sang bên Amy và Ray vẫn chưa thử, Amy thì không lừa được rồi, chỉ còn Ray thôi. Hân nghĩ rồi gấp đồ cho Ray. Ray thấy vẻ mặt nó và hân vẫn bình thường nên cũng nếm thử. Ngay lập tức..... tình trạng của giống hân và nó. Vì Ray là người thẳng thắn nên cậu cũng nói luôn chứ không gượng cười.

- Trời đất Tracy! Em bỏ gì vào thịt đấy?

- Hả? Sao? Có vấn đề gì à?

- Kinh quá - Ray hét lên.

Chỉ một câu nói của Ray làm cả phòng bật cười.

Vậy là nhờ phúc của Tracy mà bây giờ 5 người phải ra hàng ăn. Tracy lúc nào cũng lanh chanh ngồi cạnh hân, nó thì bị Ray bắt ngồi cạnh. Còn mỗi Amy làm trung gian.

Bất chợt Amy đứng lên đập bàn như nẩy ra ý tưởng.

- Chúng ta.... chơi trò chơi đi - mắt Amy sáng lên như chết đuối vớ được cọc.

Vậy là trò chơi của Amy được bắt đầu. Nó thấy trò này có vẻ quen quen, hình như dành ấy cặp tình nhân thì phải. Mỗi người ngậm một đầu của thanh sô cô la, rồi cứ cắn dần cho đến khi hết, đôi nào ngậm đến hết sẽ dành thắng cuộc. Vậy chẳng phải hai người sẽ hôn nhau sao?

- Tôi sẽ cùng cặp với Alissa! - bất chợt Ray lên tiếng - Steven! Cậu cho phép tớ chứ?

- Cứ tự nhiên! - hân vẫn bình thản nói.

Vậy là nó bị bắt phải cặp với Ray. Chắc hân nàng Tracy phải sung sướng lắm khi được cùng cặp với hân đây. Nó cũng chẳng quan tâm việc mình cùng cặp với ai vì nhất định đến giữa thanh sô cô la nó phải cắt đoạn.

Chắc, trò này cắt khó hơn nó tưởng, tại cái thanh sô cô la to quá.

"Cạch...

", thanh sô cô la của hân và Tracy chỉ mới được một nửa đã gãy đôi. Hân nhún vai rồi vứt nốt mẩu sô cô la còn lại đi. Tracy mặt buồn rười rượi nhìn qua nó. Thanh sô cô la của nó và Ray đã sắp hết rồi, vậy là mỗi nó và Ray chuẩn bị chạm vào nhau.

Amy nhìn cặp đôi trước mặt. Cái cô muốn đầu phải là thế này. Cô đang cố gán ghép nó với hân cơ mà. Cô nhúu mày nhìn sang hân. Hân vẫn điềm tĩnh như vậy. Nhưng cô biết trong lòng hân đang ghen lồng lộn.

Chỉ còn một đoạn nữa thôi là nó sẽ phải

"môi kề môi trao đổi nước bọt

" với Ray rồi. Nó không muốn. Nhưng nhìn khuôn mặt đang háo hức của Ray và Tracy nó không biết làm gì hơn. Nó nhắm mắt để không phải thấy cảnh tượng chuẩn bị diễn ra.

Bất chợt một vòng tay từ đằng sau kéo nó ra, đặt lên môi nó một nụ hôn. Nó mở bừng mắt. Chuyện gì thế này? Cả Ray, Amy và Tracy đều mắt chữ A mồm chữ O nhìn cái cảnh trước mặt đang hiện rõ mồn một. Nó ngẩn người nhìn hân đang hôn mình, tim đập chệch đi một nhịp.

Dời môi, hân quay qua nhìn 3 người còn lại, nở nụ cười tươi.

- Xin lỗi nhé Ray! Tôi chỉ cho cậu mượn người chứ không có ý cho cậu mượn môi cô ấy đâu!

Lại một lần nữa hân làm mọi người phải shock. Ngày hôm nay thật đúng là có quá nhiều chuyện bất ngờ xảy ra.

20. Chương 20

Tracy nghiêng răng kèn kẹt. Bàn tay nắm chặt lại, mắt sắc lạnh nhìn nó. Nó thì vẫn đang ngơ người chẳng hiểu gì cả.

Amy mỉm cười. Bỗng cô cảm thấy lồng ngực hơi nhói rồi càng ngày càng đau hơn. Mồ hôi trên trán cô lấm tẩm từng hạt. Không lẽ bệnh của cô lại tái phát. Siết chặt tay, cố chống cự, cô đứng dậy cười gượng xin phép đi WC.

Tracy cười khẩy rồi đi theo sau Amy. Nó thấy sắc mặt hai người này có vấn đề cũng vội chạy theo sau.

Amy dốc một nắm thuốc trong lọ ra tay rồi đổ vào mồm. Cô thở dốc. Bất chợt Tracy mở cửa bước vào đứng khoanh tay mặt khinh khỉnh nhìn Amy.

- Cô nghĩ có thể gán ghép được cô ta với Steven sao?

Amy hơi sững người trước câu nói của Tracy. Thì ra cô ta đã biết, vậy thì cũng chẳng cần dấu làm gì nữa. Amy lấy lại tinh thần, vuốt tóc lên cười khẩy nhìn Tracy.

- Không cần tôi trả lời cô cũng biết mà!

- Mà nên biết điều và khôn ngoan chút đi! Mà cũng biết tao là ai rồi đấy! Nếu mà dẹp ngay cái ý nghĩ gán ghép con Aliss cho Steven thì có thể tao sẽ cứu được cái bệnh của mày đấy!

Câu nói của Tracy vừa thốt ra, một điệu cười vang lên từ Amy. Tracy nhíu mày.

- Cô nên ăn nói lịch sự chút đi. Cô nghĩ với cái gia cảnh nhà tôi thì không cứu được bệnh của tôi sao? Cô nghĩ cô đang uy hiếp ai đấy? Nên nhớ là chỉ cần một lời nói của tôi..... mọi cơ nghiệp của nhà cô..... sẽ sụp đổ hoàn toàn!

Tracy chợt lạnh người. Cô cảm thấy người con gái này toát ra vẻ gì đáng sợ. Đứng trước người con gái này cô dường như trở nên nhỏ bé hơn.

Vừa đẩy cửa ra, nó cảm thấy trong phòng vệ sinh có một không khí căng thẳng bao trùm. Ánh mắt của hai người con gái trước mắt như đang muốn giết nhau vậy. Nhìn mà cảm thấy rùng mình.

- Mày đừng có mà lên giọng. Tao chắc chắn sẽ dành được Steven! Mà nghĩ mày còn đủ sức để gán ghép con nhỏ đó với Steven sao? Với cái bệnh tim của mày thì có thể chết bất cứ lúc nào, mày biết điều đó mà!

"Đoàng.... Đoàng

". Sao giữa trời quang lại có sấm chớp thế này. Nó vừa nghe thấy gì chứ! Bệnh tim sao? Amy bị bệnh tim sao?

Amy khi nghe đến hai chữ

"bệnh tim

", ánh mắt buồn rười rượi. Nhưng vẫn đủ bình tĩnh để đáp lại Tracy.

- Đúng! Tôi biết chứ! Nhưng cô cũng đừng mong sẽ dành được Steven! Cô cũng biết mà! Tôi.... là một con rắn độc!

- Hahaha! - lại một điệu cười nữa nhưng lần này là từ Tracy - Mà chỉ là một con bị bệnh tim sắp chết mà dám lên mặt sao? Tao sẽ dành được Steven! Mà cứ cố gắng giúp con nhỏ đó nốt quãng đời còn lại đi nhé!

"C H Á t....

". Một cái tát từ tay nó giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp của Tracy. Tracy ôm mặt tròn tròn mắt nhìn nó. Cả Amy cũng ngạc nhiên nhìn nó đang đứng trước mặt mình.

- Cái tát này là dành cho những gì cô vừa nói lúc nãy! - mắt nó lạnh như băng, ánh mắt sắc lên.

- Mà.... - Tracy định nói gì đó nhưng....

"C H Á T....

". Lại một cái tát nữa từ tay nó giáng xuống mặt Tracy. Tracy run run ôm mặt quắc mắt nhìn nó.

- Cái này là tát hộ Amy! - mắt nó vẫn vậy, giọng nói vẫn không thay đổi.

"C H Á T.....

". Một cái tát nữa xuống mặt Tracy.

- Còn cái này..... là để đáp lại những gì cô nói về tôi!

- Mà.... - Tracy dường như không chịu được lao đến định đánh nó nhưng nó đã kịp giữ lấy tay Tracy.

- Đừng để tôi tát cô lần thứ 4! Xem lại cái thái độ của cô đi!

Nói rồi nó kéo tay Amy đi khỏi phòng WC. Đi đến nửa cầu thang nó dừng lại. Amy ngồi thụp xuống khóc. Nó quay lại ngồi xuống đối diện Amy, nhẹ nhàng an ủi cô.

.....

Lại một ngày nữa trôi qua nó phải ở nhà một mình. Tự cảm thấy mình là tù nhân của hần thì đúng hơn. Mở điện thoại lên, 3 cuộc gọi nhỡ của Ray, một tin nhắn từ Amy rủ đi shopping. Có vẻ sau ngày hôm qua giữa nó và Amy đã thân thiết hơn hẳn. Nhưng mà hôm nay tự dưng nó lại muốn ở nhà nên từ chối Amy. Nhớ ra Ray cũng vừa gọi ỉnh, nó bấm số Ray gọi lại.

- Alo! Alissa hả!

- Vâng, em đây! Lúc nãy anh gọi gì em?

- À ừm, anh định hỏi xem hôm nay em có rảnh không? Anh qua đón đi chơi! - ray nói lấp lửng làm nó phì cười.

- Em rảnh!

Mắt Ray sáng lên như vớ được vàng.

- Vậy anh qua đón em luôn nhé!

- À ừ!

Ray cúp máy, vội vàng mặc quần áo rồi phóng xe đến đón nó.

Chỉ vài phút sau đã thấy Ray đứng dưới cổng. Nó không hiểu Ray ăn gì mà đi nhanh đến thế.

Nó mặc vớ tạm cái váy màu xanh trên ghế mặc rồi chạy xuống xe Ray. Ray thấy nó liê nở một nụ cười tươi.

- Bây giờ mình đi đâu anh?

- Ừm, đi ăn đã nhé! Anh đói quá! - Ray đưa tay lên xoa xoa bụng, mặt nhăn lại.

Nó lại một lần nữa phì cười vì cái tính trẻ con của Ray. Gần 30 rồi mà vẫn thế, thảo nào mãi chưa kiếm được cô nào. Nó gật nhẹ đầu rồi lên xe.

....

Biết ngay là thể nào Ray cũng đưa nó đến nhà hàng ăn mà. Ray làm gì mà chịu ăn mấy hàng quán ở vỉa hè. Vừa đặt người ngồi xuống ghế đã có mấy em bàn bên ngó đầu sang cười nói với Ray.

- Trời ơi anh Ray! Lâu lắm mới gặp anh!

- Ủ, dạo này anh bận quá nên không đến đây ăn thường xuyên được!

Có vẻ như Ray cũng đào hoa nhỉ. Đi đâu cũng có mấy em chân dài nổi gót theo sau. Nó cười thầm. Nhìn bao quát nhà hàng cũng có vẻ rộng rãi và quy mô. Đúng là Ray mà chọn thì phải

”hoành tá tràng

” rồi. Nhưng mà nhiều khi nó thấy Ray có vẻ hơi điệu thì phải. Đầu tóc lúc nào cũng được vuốt ngược lên, bóng lộn. Quần áo thì luôn được là phẳng phiu. Nói chung mọi thứ Ray mặc trên người đều tươm tất và bóng loáng cả. Đó chỉ là suy nghĩ của nó chứ không dám nói ra, sợ Ray phật ý.

Sau một hồi nói tiếp chuyện mấy em chân dài, Ray cũng quay sang nó.

- Em ăn gì?

- Em gì cũng được - nó cười.

Vậy là theo yêu cầu của Ray thì sẽ ăn toàn các món hải sản. Chắc, gọi nhiều vậy chắc mắc lắm đây. Mà hôm nay nó lại không mang tiền theo người.

Dường như nhận ra sự bối rối của nó, Ray cười nhẹ.

- Em không phải lo! Nhà hàng này là của bố anh mà!

- Hả? Nhà hàng này của bố anh?

Nó biết là nhà Ray giàu nhưng cũng không ngờ là lại có cả một nhà hàng to thế này. Không biết nhà hắn có giống thế này không nhỉ.

Lại nghĩ đến hắn nữa rồi. Dạo này cái tên Steven xuất hiện trong đầu nó nhiều hơn thì phải. Cứ nhìn thấy cái gì là nó lại nghĩ đến hắn. Thôi không nghĩ nhiều nữa.

Bất chợt một dáng người quen thuộc đi ngang qua nó. Nó khựng người trong giây lát rồi tự cười khẩy chính mình. Mày điên rồi Aliss, hắn đâu có gì là quan trọng đâu chứ sao mày lại tự ảo giác vậy. Nó cố gắng cười nói với Ray để quên đi cái chuyện lúc này.

- Em ơi! - người con trai ngồi bàn sau lưng nó gọi phục vụ.

Khoan đã, cái giọng nói này rất quen. Không lẽ..... Mặt nó tái mét lại.

Ray cũng nhận ra sự khác lạ trên mặt nó. Nhìn ra đằng sau, đập vào mắt là khuôn mặt hắn cùng Tracy. Thảo nào mà nó hoảng vậy. Cậu cũng không ngờ nó lại sợ hắn đến vậy. Thôi thì đằng nào cũng lộ, cho lộ luôn đi.

Ray đứng lên, bước về phía bàn của hắn với Tracy không quên kéo theo nó. Nó ngạc nhiên nhìn Ray.

- Ồ! Cậu và Tracy cũng ở đây sao?

21. Chương 21

Nó ngạc nhiên đưa mắt nhìn hắn. Tại sao hắn lại ở đây? Mà lại còn ngồi cùng với Tracy nữa? Bỗng nhiên trong lòng ngực nó đau nhói. Hôm qua khi thấy hắn đột nhiên tỏ thái độ khác hẳn hàng ngày, trong nó đã hy vọng rất nhiều. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là tình cảm đơn phương từ phía nó. Cuối cùng vẫn chỉ là hy vọng mong manh mà sẽ không bao giờ thành sự thật. Nó tự cười chính mình. Tất cả chỉ là ảo giác mà nó tự mình đặt ra. Hy vọng nhiều rồi cũng sẽ thất vọng nhiều thôi.

Ray kéo ghế cho nó ngồi xuống. Hắn chỉ liếc qua nó một lượt rồi lại chú tâm vào ăn tiếp. Thấy thái độ của hắn đứng đưng như vậy chắc chắn là có chuyện rồi. Kiểu gì tí nữa về nhà nó cũng bị hắn hành hạ cho tới

bến luôn. Trước cơn bão bao giờ cũng sẽ sóng yên biển lặng, biển càng lặng thì bão càng to. Kiểu này coi như cô chết thật rồi. Cô rón rén gấp thức ăn, không dám phát ra tiếng động to. Thỉnh thoảng có ai hỏi gì đến mình thì chỉ gật nhẹ đầu rồi lại cúi gằm mặt ăn tiếp.

Hắn suốt bữa ăn cũng chẳng nói gì nhiều, thỉnh thoảng chêm vào vài lời rồi thôi. Bất chợt Ray lên tiếng.

- Hôm nay tôi có thể đưa Aliss đi chơi được không Steven?

Hắn nhếch môi cười tươi, lấy khăn lau miệng rồi đứng dậy.

- Xin lỗi nhé! Nhưng hôm nay tôi và vợ tôi có việc rồi! - hắn nhấn mạnh hai chữ

"vợ tôi

" như để khẳng định quyền sở hữu nó là ai.

Dứt lời hắn kéo thẳng tay nó lên, lôi một mạch ra xe. Hắn nắm tay nó mạnh đến nỗi nó cảm thấy như chỗ tay bị hắn nắm ấy sắp rụng ra đến nơi. Nó khó chịu vùng vằng tay, mãi mới thót ra nổi một câu.

- Đau! Anh bỏ tôi ra!

Hắn quay lại quắc mắt nhìn nó. Nó giật mình, theo phản xạ giật lùi lại mấy bước. Ngay lập tức hắn cúi xuống nhắc bổng nó lên. Nó cố gắng giãy dụa nhưng vẫn không ích gì. Chết thật rồi, lần này về nhà không bị hắn bắt dọn dẹp 5 tầng lầu thì cũng bị hắn bắt rửa lại tất cả bát đĩa. Chắc, tên này không biết còn có chiêu gì để hành hạ nó nữa đây?

Ngồi trên xe, nó thấy không khí căng thẳng lạ thường. Nó ngồi yên không dám nhúc nhích. Nó đang lo không biết về khi về nhà hắn sẽ làm gì nó nữa. Chiếc xe đỗ xích lại trước căn biệt thự. Hắn xuống xe lôi tuột nó vào trong nhà. Nó mặc dù đang rất đau tay nhưng vẫn không dám ho he nửa lời. Đẩy nó vào trong phòng, mặt hắn hừng hực lửa giận. Đứng đối diện với hắn, người nó bỗng cảm thấy ớn lạnh. Hắn nhìn nó, mặt đặng đặng sát khí.

- Sao em lại đi với Ray? - hắn nói mà mắt cứ nhìn chăm chăm vào nó làm tim nó suýt chút nữa là bay ra ngoài.

Nó ấp úng không nói thành lời.

- Chắc hẳn em cũng biết thân phận của mình rồi chứ? Tôi không muốn dùng chung với ai khác. Em hiểu chứ?

Nó cúi đầu im lặng. Nó không hiểu vì sao mà tự nhiên hắn lại nổi giận đùng đùng như vậy.

- Có lẽ tôi phải dạy bảo lại em rồi!

Hắn nói rồi đứng dậy đi về phòng. Dạy bảo? Hắn định làm gì nữa chứ? Nó nằm vật ra giường. Chẳng nhẽ hắn đang ghen?

.....

Lâu lắm rồi nó không ngó ngang đến công ty, cũng không thấy cô thư kí gọi điện. Mà nhắc mới nhớ, điện thoại nó ném ở xó nào rồi sao mà cô thư kí gọi được. Nó lật hết chăn ga gối đệm lên để tìm cái điện thoại cuối cùng cũng tìm được.

Vừa bật điện thoại lên đã thấy 10 cuộc gọi nhỡ của cô thư kí. Vội vàng bấm máy gọi lại, đầu dây bên kia lập tức vang lên cái giọng thánh thót. Hình như từ ngày nó không đi làm cô nàng thư kí này có vẻ yêu đời hơn thì phải.

- Công ty mấy hôm nay có việc gì không? - cái chất giọng lạnh như băng của nó cất lên.

Có vẻ như cô thư kí chưa kịp xem tên người gọi đã bắt máy thì phải. Vì vừa nghe thấy giọng nó đã tái xanh mặt mũi, mà mới vài phút trước còn hớn ha hớn hờ. Vội vàng chấn chỉnh lại giọng nói, có phần nghiêm túc hơn lúc đầu.

- Dạ! Giám đốc.....

- Cô làm việc cho nghiêm túc đi, đừng để bị quăn gói ra khỏi công ty - nó nghiêm giọng.

Cô thư kí nghe giọng nó không khỏi rùng mình.

- Bây giờ thì thông báo tình hình công ty đi! - nó tiếp tục lên tiếng.

- Công ty vẫn bình thường thưa giám đốc! À mà các vị cổ đông đã trực tiếp đến xin lỗi giám đốc! Lãi suất cũng tăng cao hơn lúc đầu rất nhiều!

Nó mỉm cười hài lòng rồi tắt máy. Vậy là hần đã giữ đúng lời hứa. Có lẽ hôm nay là ngày tốt đối với nó, chắc nó phải làm cái gì đó mới được.

Đúng lúc nó đang định xuống nhà thì bên ngoài cửa vang lên tiếng động. Hần về, hình như có đem ai về theo thì phải. Nó chạy xuống nhà, ngay lập tức đập vào mắt là hình ảnh hần đang ôm ấp Tracy, còn Tracy thì ăn mặc như đang khêu gợi hần vậy. Mặt hần đỏ phừng phừng, chắc là uống nhiều rượu quá! Nó lắc đầu nhìn hai người trước mặt. Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng mà. Nó muốn có một ngày yên tĩnh chứ không phải là một ngày ở nhà phục vụ cho hai con người này. Nhưng mong muốn vẫn chỉ là mong muốn, làm sao thành sự thật được khi mà hần vẫn còn cầm cái bản hợp đồng kia. Nó thở dài ngán ngẩm. Hần với Tracy cứ ngồi hôn hít nhau trên ghế, mặc kệ cái nhìn của nó. . Bất chợt hần quay ngoắt sang nó nhìn với ánh mắt hình viên đạn. Nó giật bản mình.

- Cô đứng đó làm gì?

- Tôi..... - nó ấp úng. Thực sự thì nó cũng chẳng biết là nó đứng đây nhìn cái gì nữa.

- Còn không mau đi ra chỗ khác - hần gắt lên.

Nó giật mình vội vàng lên phòng.

Tracy nhìn nó cười đắc ý. Hần và Tracy lại tiếp tục công cuộc ban nãy. Khi môi hần trượt đến ngực Tracy, nhưng tiếng rên khe khẽ của cô nàng làm nó cảm thấy khó chịu. Áo của Tracy gần như là bị hần tuột hết rồi. Nó không thể hiểu nổi, ai đòi lại đi làm chuyện ấy ngay phòng khách không cơ chứ. Chán nản lắc đầu, nó đang định ra ngoài đi dạo thì lại bị nhốt trên nhà bất đắc dĩ thế này. Nó đang mong cho hai người kia làm nhanh lên để nó được xuống nhà. Đang suy nghĩ mông lung, cánh cửa phòng nó bị hần đập tung. . Nó ngạc nhiên nhìn hần, hôm nay hần ăn phải cái gì thế không biết. Mà làm gì mà làm nhanh thế.

- Cô còn ngồi đây làm gì? Không đi nấu cơm à?

- Ồ còn.....

- Còn gì? - hần nhíu mày.

- À không không.... Tôi xuống nấu cơm - nó xỏ dép định bước xuống tầng.

Bất chợt hần kéo nó lại ép sát vào tường, hôn ngẫu nhiên lên môi nó. Nó ngạc nhiên, cố gắng chống cự lại nhưng vẫn vô ích. Một lúc sau, dời môi, hơi thở của cả nó và hần trở nên gấp gáp. Hần nhìn nó, ánh mắt tóe lửa.

- Lúc này ghen sao? - hần hỏi.

- Hả? - nó ngơ ngác không hiểu gì, hỏi lại.

- Lúc này em đứng đây là ghen sao? - hần nhắc lại câu hỏi một lần nữa.

À thì ra là vậy. hần tưởng nó đứng đó nhìn là ghen. Nó im lặng không nói gì. Nó không muốn giải thích nhiều, hay nói đúng hơn là không muốn giải thích nhiều. Hần tiến lại gần nó, lại ép sát nó vào tường.

- Nên nhớ, em không có cái quyền đấy! Hiểu rồi chứ!

Nó đâu có ghen chứ. Hần hôm nay làm sao thế không biết, tự dưng đi nhận vợ.

22. Chương 22

Nó xuống nhà thấy Tracy đang chỉnh sửa quần áo, mặt thì hầm hầm. Nó cũng chẳng quan tâm, chỉ nhìn lướt qua rồi đi thẳng vào bếp.

Tracy nhìn theo dáng nó vừa đi vào bếp, tay cô siết chặt lại, nở một nụ cười cay độc rồi đi theo sau nó vào bếp.

Nó đang pha nước cam, bỗng Tracy từ đâu chạy đến va vào nó làm cốc nước đổ trên bàn rơi xuống đất. Không hiểu luồng cuồng thế nào mà nó đâm phải chỗ thủy tinh trên sàn. Nó nhú mày, quay sang nhìn Tracy.

- Ôi! Xin lỗi nha! Tôi không cố ý - Tracy nói mà giọng như giễu cợt.

Nó cười nhạt. Ai mà thêm chấp cái loại tiểu nhân như cô ta chứ.

Đúng lúc hấn đi xuống, thấy Tracy mặt đang dần tái mét vào, hấn vẫn thản nhiên hỏi.

- Cô còn chưa về sao?

- À ừ... em về ngay đây! - Tracy áp úng trả lời rồi cầm túi xách đi về.

Hấn thấy thái độ khác lạ của Tracy định quay ra hỏi nó. Nhưng khi vừa quay sang thì đập vào mắt là bàn chân đầm máu của nó. Ngược lên nhìn nó, mặt nó đang dần tái mét lại.

- Em làm sao vậy?

- Tôi.....

Nó không nói hấn cũng biết là Tracy làm. Bất chợt hấn tiến đến chỗ nó bế nó lên.

- Anh làm gì vậy? Thả tôi ra! - nó vùng vẫy.

- Chẳng phải em bị thương sao? Phải đến bệnh viện khám chứ!

Nó cũng chẳng muốn nói nhiều nữa, chỗ thủy tinh đâm vào chân cũng đủ làm nó mệt mỏi lắm rồi, bây giờ mà đấu khẩu với hấn thêm nữa chắc chết.

...

- Cô ấy có sao không bác sĩ?

Hấn đóng cửa rồi quay sang ông bác sĩ đứng bên cạnh.

- Không sao! Chỉ là chấn thương nhẹ thôi. Thực ra thì khám ở nhà cũng được, anh cương vợ quá rồi đó! - tay bác sĩ vỗ vào vai hấn, cười rồi đi thẳng.

Gì chứ, không lo sao được. Lúc thấy nó đứng trên một vũng máu, xung quanh toàn là thủy tinh, hấn đã sợ biết bao nhiêu. Cái cảm giác lúc đó giống với cái cảm giác lúc thấy khuôn mặt nó được đưa vào nhà xác ở bệnh viện, rồi còn cả lúc nó được đưa vào giàn hỏa thiêu. Mở hé cửa, nó đang ngồi đó chờ hấn vào thì phải. Nhìn khuôn mặt nó lúc này, bất giác hấn mỉm cười. Nhìn nó có vẻ gầy hơn lúc mới quen hấn, có phải vì hấn đã hành hạ nó quá nhiều? Khuôn mặt ấy, đã từng khiến hấn hận rất nhiều, yêu rất nhiều và.... nhớ rất nhiều.

Nó quay ra cửa, đập vào mắt là mắt hấn đang nhìn mình chằm chằm. Nó hơi giật mình. Hấn bước hấn vào, đứng khoanh tay dựa lưng vào tường.

- Chân cẳng thế kia, có đi được không?

Nó không nói gì chỉ cúi gằm mặt. Hấn quay lưng lại phía nó rồi ngồi xuống. Nó nhướn mày không hiểu.

- Lên lưng tôi công.

- Anh.....

- chứ bây giờ em muốn tự đi bằng cái chân kia à?

Hắn nói mà vẫn không quay đầu lại.

Nó nhẹ nhàng lên rồi vòng tay qua cổ hắn. Hắn đứng dậy, tiến ra xe.

Ngồi yên vị trong xe, nó nhìn sang hắn. Có vẻ hắn đang rất mệt mỏi. Bàn tay nó bắt giắc khẽ đưa lên khuôn mặt hắn đang ngả ra sau ghế. tại sao hắn avf nó đang ở rất gần mà cảm giác như rất xa xôi. tay nó nắm chặt lại định buông xuống, bất chợt một bàn tay nắm lấy tay nó. Nó giật mình, theo phản xạ, rụt tay lại. hắn quay lại nhìn nó.

- Em... vẫn còn yêu tôi?

Nó lúng túng, mắt bỗng chốc trở nên cay xè. Hắn rút một cục tiền trong ví rồi đưa cho người tài xế.

- Anh cầm số tiền này rồi bắt taxi đi về, tôi có chuyện một chút, sẽ tự lái xe được.

- Dạ vâng!

Người lái xe mừng như bắt được vàng, vội cầm số tiền hắn vừa đưa rồi bước xuống xe.

Hắn ngả người ra sau ghế thở dài.

- Nói đi. Em vẫn yêu tôi.... đúng không?

Bàn tay nó run cầm cập để trên đùi. Nước mắt không biết từ đâu tuôn trào.

- Nếu em nói em yêu tôi.... tôi sẽ bỏ qua tất cả!

Nó không nói gì, vẫn chỉ im lặng. Hắn bất chợt xoay người nó lại, hôn tới tấp lên môi nó mặc nó ra sức chống cự.

Một lúc sau dời môi, mặt nó đỏ ửng. Hắn lên ghế trước phóng xe về nhà.

Lần này hắn không tự nguyện công nó nữa mà để mặc nó tự đi vào nhà. Nó cũng chẳng cần, tự đi nó thấy thoải mái hơn. Khập khiễng lết cái xác vào nhà, nó đi thẳng lên phòng.

Nó vào phòng tắm, ngồi thụp xuống sàn. Nước mắt không biết từ đâu lại tuôn trào. Để mặc vòi nước vẫn cứ chảy.

Đúng vậy..... em yêu anh.... yêu anh rất nhiều....

Nhưng..... em rất sợ cái thứ tình cảm đầy anh ạ..... em rất sợ.....

Bàn tay nó buông thõng xuống không trung, đôi mắt dần nhắm lại. Một giọt nước mắt lăn dài trên má.

+++++

Từ hôm qua đến hôm nay nó vẫn không tỉnh dậy. Hôm qua khi bước vào phòng tắm, thấy nó đang mê man trong đó không hiểu sao trong hắn có một dự cảm không lành. Cũng may là mọi chuyện không sao.

Hắn đứng dậy đi lấy cà phê, từ hôm qua tới giờ hắn thức trông nó suốt.

Ray mở nhẹ cửa đi vào cạnh giường nó. Nó lúc nào cũng để cậu phải lo lắng. Ngồi xuống cái ghế cạnh giường nó, Ray khẽ cầm tay nó.

- Anh nhất định sẽ giải thoát cho em!

Bên ngoài cánh cửa cũng có một người rất yêu nó. Ánh mắt hắn cụp xuống rồi bước đi.

23. Chương 23

Nó ngồi trong bệnh viện cả tuần trời mà không thấy hắn đâu cả, chỉ thấy Ray ngày nào cũng đến thăm nó. Mà không hiểu ai đưa nó vào viện được nhỉ? không lẽ là Ray?

- Hôm em vào viện..... anh có biết là ai đưa em vào không? - Nó quay sang nheo mắt hỏi Ray.

- Anh không biết, hình như là Steven - Ray vừa gọt táo vừa nói - Đây, ăn đi.

Nó bật cười cầm lấy miếng táo ray đưa.

- Em cười gì?

- Không có gì, chỉ là nhiều khi không hiểu giới tính thật của anh là gì thôi - nó cắn một miếng táo.

- Này! Em muốn chết hả Aliss!

Ray giật lấy cái gối sau lưng nó làm nó mất đà đập đầu vào thành giường.

- Ui da.... Em là bệnh nhân đấy..... anh hành hạ bệnh nhân thế à!

Nó cũng không kém cạnh gì, giật lấy cái gối từ tay Ray đánh túi bụi lên người anh.

”Cạch....

”. Tiếng mở cửa vang lên khiến cả Ray và nó dừng lại. Hấn đứng trước mặt ray và nó, hai tay đút túi quần. Ray biết ý dừng lên đi ra cửa. Đi ngang qua hấn Ray hơi dừng lại, nói khẽ.

- Nếu cậu làm gì đến Aliss nữa, tôi sẽ không bỏ qua đâu!

Môi hấn nhếch lên một nụ cười nửa miệng. Bước đến giường của nó, nó cúi gầm mặt không nói gì. Hấn đến chắc là để bắt nó về đây mà. Nhưng như vậy cũng tốt, nó cũng đang muốn về, ở trong viện suốt nó thấy nhàm chán.

- Đi về! - hấn kéo tay nó lên rồi lôi xuống giường.

Nó lật đật xỏ dép đi theo hấn. Chắc, chắc là lại có chuyện nữa rồi, nghe giọng hấn thế kia thì không có chuyện mới lạ. Mong là đừng liên quan đến nó.

Vừa dừng xe trước cổng nhà, hấn đã xuống xe bế xốc nó lên phòng, không kịp để nó nhúc nhích gì.

- Anh làm gì vậy?

Hấn không nói gì, bế nó một mạch lên phòng. Nó cố gắng dựa dụa nhưng vẫn vô ích. Nó không biết là lần này lại có chuyện gì nữa. Không lẽ nó lại gây chuyện gì với hấn sao? Nhưng nó nằm viện suốt mà, đâu có làm gì. Bỗng dưng trong đầu nó có cái ý nghĩ là hấn bị điên. Nhưng cái ý nghĩ đó nhanh chóng tiêu tan vì cái cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến nó sững sờ không nói thành lời. Quần áo của nó bị hấn xé tung.

- Anh.....

- Tôi đã nói rồi..... tôi không muốn dùng chung dụng cụ với ai khác..... em coi thường lời nói của tôi đến vậy à. Vậy thì bắt buộc tôi phải dạy bảo lại em rồi!

Nói rồi hấn nắm chặt lấy hai tay nó, hôn tới tấp lên môi nó. Nó cố gắng chống cự nhưng sức nó sao có thể chống lại hấn chứ. Nó bật lực, nước mắt tuôn trào. Không biết đã bao nhiêu lần nó phải khóc vì hấn nữa. Bàn tay hấn lần mò vào từng đường nét trên cơ thể nó. Những tiếng rên khe khẽ của nó phát ra, càng làm cho dục vọng trong người hấn cao hơn. Nó đau đớn nhắm nghiền mắt, hai tay bấu chặt lấy ga giường.

.

.

.

Thực sự..... anh coi em là gì chứ.....

Phải rồi..... anh ích kỉ mà..... anh luôn ích kỉ như vậy.....

Có lẽ đây là nỗi đau sau cùng em nhận từ anh.....

.

.

.

Từng đợt sóng nhẹ nhàng vỗ vào bờ. Ánh nắng chiếu xuống bãi biển, tạo nên một khung cảnh huyền ảo, long lanh khiến nó vô thức rơi vào tâm trạng lơ đãng. Hôm nay nó đã thực sự trở thành một người phụ nữ. Ngồi bó gối ở bãi biển, nó nhớ lại những gì xảy ra lúc sáng. Bây giờ người nó vẫn còn đau ê ẩm.

Hắn quờ tay sang bên cạnh, không thấy nó. Một vũng máu đỏ tươi đập vào mắt hắn. Chuyện này là sao? Không phải nó đã có con rồi sao? Hắn tròn mắt, vậy hắn là người đầu tiên sao? Không thể nào, rõ ràng chính nó bảo nó đã có con mà.

Nó nằm trải dài trên bãi biển ngắm hoàng hôn. Mắt nó dần nhắm hờ. Nhớ lại vết máu đỏ ban nãy, nó lại nhớ về cái ngày mà mẹ nó mất. Một nỗi đau nào đó lại nhói lên trong tim nó. Mắt nó nhắm nghiền lại, nó muốn khóc, thực sự nó muốn khóc..... nhưng tại sao..... không khóc được. Từng dòng kí ức lại hiện lên trong đầu nó.

“Anh quá đáng lắm rồi! Tôi đã chấp nhận tha thứ cho anh, vậy mà bây giờ anh vẫn còn muốn mang ả đàn bà đó về nhà sao? Anh có nghĩ đến con không? Chúng sẽ nghĩ gì về anh?”

“Anh xin lỗi, nhưng cô ấy đang mang thai con anh, anh không thể mặc kệ cô ấy được!”

“Đủ rồi. Nếu cô ta về đây, tôi sẽ đi!”

Hai người vẫn cứ cãi nhau mà không hề để ý bên ngoài đang có một đứa trẻ đủ lớn để hiểu được mọi chuyện. Mắt nó nhòe lệ. Cái gia đình hạnh phúc mà nó tưởng bao lâu nay hóa ra chỉ là giả dối thôi sao? Mẹ nó là một người phụ nữ tuyệt vời về cả ngoại hình lẫn tính cách, nhưng tại sao bà ấy lại phải chịu những điều như vậy.

Hôm ấy nó đi học về như bình thường, nhận được phiếu bé ngoan nó vội vàng chạy vào khoe mẹ. Nhưng cái cảnh tượng trước mắt không đáng để cho đứa trẻ 5 tuổi thấy được. Một vũng máu ở cánh tay mẹ, bên cạnh là một con dao. Nó khóc òa gọi tên mẹ.

Nó mở bừng mắt tỉnh dậy. Một không gian trắng toát bao trùm lấy nó, mùi ete xộc vào mũi khiến nó khó chịu. Không hiểu tuần này nó bị gì mà phải vào viện lắm thế không biết. Đang định ngồi dậy thì thấy người mình nóng ran. Chắc, không lẽ dạo này mình yếu thế sao? Mới ngồi ngoài biển có một tí mà đã ốm rồi. Cửa phòng được mở ra, một người phụ nữ trung niên bước vào.

- Cô tỉnh rồi à? May quá, lúc cô nằm đấy, tôi cứ tưởng cô bị làm sao rồi!

- Cảm ơn bác.

- Ô, có gì đâu. Hàng xóm với nhau cả mà. Cô là vợ của cậu Steven đúng không?

Nếu nói không phải thì cũng không đúng, nó và hắn đã kí hợp đồng với nhau rồi mà. Nó cười nhạt, không nói gì nữa.

- À, có việc này..... cháu muốn nhờ bác..... bác đừng nói gì với Steven nhé!

- Sao vậy?

- Chỉ là.... Cháu không muốn anh ấy biết thôi!

24. Chương 24

Người phụ nữ kia nhìn nó một lúc lâu rồi cũng mỉm cười nói.

- Được rồi, nếu cô muốn tôi sẽ không nói. Nhưng cô phải nghe theo bác sĩ đấy!

Nó cười rồi ngồi dậy. Thăm cảm ơn người hàng xóm tốt bụng này.

Nhưng tia nắng xuyên qua cửa kính, chiếu vào khuôn mặt nó làm nổi bật những đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt ấy. Mái tóc dài bóng bệ. Mặc trên người bộ đồ của bệnh viện rộng thùng thình trông nó càng đáng yêu hơn. Và có lẽ điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt nó là đôi mắt màu nâu to tròn khua sau hàng lông mi cong vút.

Bà Selina nhìn nó một lượt. Quả thực, ở nó toát lên một vẻ đẹp thánh thiện. Nó như một viên pha lê được bao bọc trong lồng kính. Nhưng pha lê lại rất dễ vỡ, nó cũng vậy. Khoác trên mình một vỏ bọc mạnh mẽ nhưng thực chất bên trong lại vô cùng yếu đuối và mỏng manh. Một cô gái như vậy thật hiếm có trong xã hội hiện nay. Bà Selina cười nhẹ. Thảo nào con trai bà lại yêu say đắm đến vậy.

- Thôi! Bác về đây! Rồi khi nào rảnh bác sẽ đến thăm cháu.

- Vâng! Bác về ạ!

Nó tiễn bà Selina về rồi quay lại giường. Đặt tay lên trán, cũng đỡ rồi, có lẽ nó nên đi dạo một chút.

.....

Hắn tìm khắp nơi mà vẫn không thấy nó đâu. Lạ nhỉ, lúc sáng mới nằm cạnh hắn mà bây giờ đã đi đâu được cơ chứ? Không lẽ nó nghĩ quẩn rồi làm liều?

Hắn vò đầu bứt tai suy nghĩ hết trường hợp này đến trường hợp khác. Có khi nào nó phá vỡ hợp đồng không? Nghĩ đến việc không có nó bên cạnh hắn như muốn phát điên. Lập tức chạy lên gác lấy bản hợp đồng, hắn định sẽ đi kiện với tòa. Nhưng vừa đi ra đến cổng thì thấy một người phụ nữ trung niên bước vào nhà. Hắn tròn mắt nhìn người đang đứng trước mặt mình.

- Mẹ, sao mẹ đến đây làm gì?

- Mẹ đến thăm con trai mẹ không được sao? – bà Selina bước vào nhà rồi ngồi xuống ghế.

Hắn vội vàng dấu tờ hợp đồng ra sau lưng.

- Nếu mẹ đến để nói về chuyện cưới xin thì con không có gì để nói!

- Mẹ đến đây 1 phần cũng là vì chuyện đấy đấy! – bà Selina ngả người ra sau ghế.

- Đúng – mẹ hắn cười – mẹ muốn con cưới trong năm nay..... và người con phải cưới.... là Alissa!

Hắn tròn mắt nhìn người mẹ trước mặt. Hắn hơi bất ngờ khi nghe lời nói đó của mẹ. Một phần là vì không hiểu sao mẹ mình lại biết nó, một phần là vì hắn thấy vui vì mẹ không bắt cưới Amy. Quả thực bà vẫn là người mà hắn cảm thấy khó đoán định nhất.

- Chắc hẳn con cũng đang mong mẹ nói câu đấy đúng không? – bà Selina tiếp tục lên tiếng.

Hắn nhìn bà, nhếch môi cười.

- Nhưng rất tiếc là cô ấy đã bỏ trốn rồi.

- Bỏ trốn? Vậy là con vẫn chưa biết con bé đang nằm viện sao?

Bà Selina cảm thấy hơi có lỗi với nó. Vì đã hứa với nó là sẽ không nói cho hắn, vậy mà bây giờ vẫn tuôn ra một tràng được. Nhưng để có được một cô con dâu như vậy bà bắt buộc phải nói ra.

- Nằm viện? – hắn hỏi ngược lại.

- Ủ! Lúc này mẹ đến thì thấy con bé đang nằm ở biển. Thấy người nó nóng ran nên mẹ đưa nó vào bệnh viện rồi – vẫn cái giọng đều đều đấy bà Selina lên tiếng trả lời.

Hắn tròn mắt nghe những lời bà Selina vừa nói. Hắn không tin vào tai mình nữa. Vậy hóa ra nó bị ốm sao? Mà cũng đúng, nó vẫn chưa khỏi hẳn mà hắn đã lôi nó về nhà thế, làm gì mà không bị ốm trở lại chứ.

Bất giác hắn cảm thấy hối hận về việc mình làm.

- Sao? Bây giờ có đi thăm nó không? – bà Selina lên tiếng.

Hắn gật đầu rồi vút luôn tờ hợp đồng xuống đất, đi thẳng ra xe, không quên kéo theo bà Selina.

Bên ngoài cửa sổ, xuất hiện một người con gái. Dòng chữ “Hợp đồng hôn nhân” đập vào mắt cô. Mối cô nhếch lên một nụ cười nửa miệng cay độc.

++++++

Hắn mở hé cửa nhìn vào trong. Nó đang ngồi đấy, gương mặt tựa thiên thần làm hắn dao động. Hắn đã làm nó tổn thương rất nhiều. Bỗng nhiên trong lòng hắn có một cảm giác đau nhói. Có phải vì hắn đã quá ích kỷ không?

Nó nhìn khung ảnh có hình mẹ nó đang cầm trong tay. Suốt bao nhiêu năm qua nó vẫn mang theo tấm ảnh này bên cạnh. Không biết bao nhiêu lần nó đã tự mình đặt ra những câu hỏi như: Tại sao mẹ nó lại phải chịu số phận như vậy? Tại sao mẹ nó lại bỏ nó?. Nhưng vẫn không một lời giải đáp.

Hắn bước vào đứng trước mặt nó. Nó đưa đôi mắt lơ đãng lên nhìn hắn. Lúc này gương mặt nó nhợt nhạt hơn bao giờ hết. Đôi mắt vô hồn, thất thần, không một chút cảm xúc càng khiến hắn lo lắng và bất an. Bất giác hắn muốn tiến đến ôm nó nhưng đôi chân hắn lại không thể nào tiến thêm nổi. Tại sao hắn lại làm nó thành thế này? Tại sao hắn lại làm tổn thương nó?

Bàn tay nó khẽ đưa lên, đôi mắt kia vẫn thật sâu thẳm, không chút hạn định cảm xúc. Những ngón tay nhỏ bé vô thức chạm vào khuôn mặt hắn. Đôi môi nhỏ xinh kia bất chợt thốt ra một câu nói nhỏ.

- Em..... yêu anh!

25. Chương 25

Hắn mở to mắt, ngạc nhiên nhìn nó vừa thốt ra cái câu mà bao lâu nay hắn mong đợi. Bất chợt hắn vươn tay ra ôm lấy nó. Bờ vai nhỏ bé của nó run lên từng đợt.

- Anh xin lỗi... anh thực sự xin lỗi..... – hắn ôm siết nó hơn.

Nó buông thõng tay, trái tim nó chợt thắt tim. Ánh mắt nó tối sầm lại. Lúc này nó đã nhận thức ra hành động mình vừa làm. Sống mũi nó cay cay, rồi không biết nước mắt ở đâu bỗng chốc trào ra. Nó khóc nức lên.

Hắn buông nó ra rồi lau nước mắt cho nó. Nó thôi khóc, cố gắng giữ lại bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Anh đi đi!

Hắn ngạc nhiên nhìn nó.

- Anh mau đi đi!

- Em nói gì vậy?

- Anh nghĩ lời nói lúc này của tôi là thật sao? Tôi không ngờ giám đốc như anh lại cả tin đến vậy – nó cười khẩy.

- Em nói dối – hắn nói, trong giọng nói có chút đau khổ.

- Chứ anh quên những gì anh đã làm với tôi rồi sao. Anh nghĩ với tất cả những việc đã làm ấy, tôi còn có thể yêu anh sao? Ha, nực cười – từ “ha” nó nói ra có chút mỉa mai.

Hắn sau một hồi sững sờ khi nghe những lời nó nói, cuối cùng cũng bình tĩnh lại được. Hắn nhếch môi nở một nụ cười nửa miệng. Hắn ngồi xuống cái ghế đối diện nó, chỉnh lại trang phục, vắt chân hình chữ ngũ rồi nói.

- Em đừng quên bản hợp đồng giữa tôi và em.

Nó có thoáng chút giật mình khi nghe hắn nhắc đến bản hợp đồng.

- Tôi sẽ tiếp tục hợp đồng đó. Nhưng..... sẽ chỉ là hôn nhân trên giấy tờ - ánh mắt nó sắc lạnh nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hắn có đôi chút thất vọng khi nghe nó nói vậy, nhưng rồi cũng cười thật tươi.

- Vậy thì hẹn gặp em ở nhà!

Hắn cười có chút đều cáng, nó nghĩ vậy.

Hắn vừa về, nó liền nằm vật xuống giường. Sao lúc này nó lại hành động như vậy được chứ? Gục mặt xuống gối, nó thở dài.... Tại sao lúc đầu nó lại đặt quá nhiều kì vọng vào hắn? Không đặt quá nhiều kì vọng vào một điều gì đó vô vọng thì có lẽ nó đã không phải một mình gặm nhấm nỗi đau.... Lúc này nó đã mất hết kì vọng mà bấy lâu qua nó đã đặt vào....

Hắn đút tay vào túi quần đi dọc lề đường. Ánh trăng lên cao, bầu trời đêm thật huyền ảo, ánh trăng khuya nhẹ nhàng chiếu xuống khuôn mặt đang tràn đầy hạnh phúc của hắn. Những đường nét hoàn mỹ trên gương mặt hắn cũng trở nên đẹp và sắc nét hơn dưới cái mờ ảo của ánh trăng. Đôi mắt màu nâu trầm bị che khuất sau hàng lông mi dày. Tất cả làm nên một bức tượng vô cùng hoàn hảo.

Hắn vừa đi vừa cười. Hắn vui vì nó đã nói ra câu đó. Nhưng cũng vừa cảm thấy ân hận vì những chuyện đã làm với nó.

Hắn và nó... lúc này mỗi người đang theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Hai người như hai đường thẳng song song, không bao giờ cắt nhau

Có lẽ số phận cả hai cũng sẽ đi theo hai lối rẽ riêng...

...hay... họ sẽ đến với nhau...

...nhưng...liệu...để đến được với nhau...họ sẽ phải vượt qua những thử thách nào...

- Này! Nghe nói giám đốc sắp lấy chồng đấy!

- Hả? Sao cậu biết?

Mấy cô tiếp viên ở công ty nó liên tục xì xào bàn tán. Máy cô này là bà tám kinh nhất quả đất, theo khái niệm của nó là vậy.

Hôm nay nó đi làm nên không tránh khỏi những cái nhìn của nhân viên. Bước vào khu vực tiếp khách ở đại sảnh với khuôn mặt lạnh như tiền.

- Mau làm việc đi! Giám đốc đến kìa – cô nàng thư kí của nó ra hô hào mọi người.

Nhiều lúc nó không hiểu sao mình lại thuê mấy người nhân viên này nữa.

Vừa ngồi yên vị vào chỗ đã thấy cô thư kí mang một sấp tài liệu để trên bàn nó. Nó ngược đôi mắt sắc lạnh lên hỏi cô thư kí.

- Cô bảo họ làm việc cho nghiêm túc vào! – nói rồi nó lại cúi xuống lật dở tập tài liệu.

Cô thư kí co rúm người, tay chân lại run lên bần bật đi ra ngoài. Đối với cô, ngày nào có nó ở đây là ngày đấy cô ở dưới địa ngục. Mặt méo xệch đi ra ngoài. Bước ra khỏi cửa, đập vào mắt là một người phụ nữ trung niên. Tuy nói là trung niên nhưng trông bà ta khá trẻ.

- Cô Alissa... ở trong phòng? – bất chợt bà ta hỏi làm cô thư kí có chút giật mình.

Sao người phụ nữ này lại biết giám đốc? Không lẽ là mẹ? Cũng đúng, nhìn nó đẹp vậy, không lẽ mẹ nó lại xấu. Nghĩ vậy, cô thư kí không ngần ngại mở cửa cho người phụ nữ. Bà ta mỉm cười rồi bước vào trong.

Mất thì nhìn vào đồng tài liệu nhưng nó cứ nghĩ đi đâu đâu.

- Xin chào! Cháu còn nhớ ta chứ?

Một giọng nữ trầm ấm phát ra từ phía cửa. Nó nghe giọng này quen quen, ngẩng mặt lên là khuôn mặt của người phụ nữ đã đưa nó vào viện ngày hôm trước.

- Làm sao cháu quên được bác ạ! Mời bác ngồi – nó lễ phép đứng dậy chào hỏi.

- Ủ! – bà Selina ngồi xuống – cháu biết ta là ai chứ?

Nó đang rót nước mời bà Selina, khi nghe bà hỏi vậy cũng không hiểu bà đang muốn nói đến cái gì. Nó nhú mày nhìn bà Selina. Nhìn kĩ bà có vẻ giống một ai đó, đặc biệt là đôi mắt màu nâu trầm ấy. Nhưng..... nó không tài nào nhớ nổi. Bà Selina nhìn nó, cười nhẹ.

- Ta..... là mẹ của Steven.

Box Photo Zone

26. Chương 26

Nó lập tức dừng mọi hoạt động lại.

Nó nhìn bà Selina.

- Bác..... - nó chỉ còn biết nói đúng từ đó, không biết nói gì hơn.

- Đúng vậy. Hôm nay bác đến đây để nói với con chuyện này – bà Selina nói lấp lửng, giọng nói có vẻ nghiêm túc càng làm nó tò mò hơn.

- Có chuyện gì mà bác phải đến tận đây vậy? – nó ngồi thẳng dậy.

- Cháu với Steven..... đang là vợ chồng đúng không?

Bà Selina như nói trúng tim đen nó, làm nó giật mình.

Nó nhìn người phụ nữ trước mắt. Quả thực người phụ nữ này toát ra một vẻ đẹp vô cùng quý phái, khiến nó cảm thấy đứng trước mặt người này nó như nhỏ bé hơn gấp trăm nghìn lần.

Nó không nói gì chỉ gật nhẹ đầu rồi quan sát phản ứng của bà Selina.

Bà Selina cười nhẹ.

- Vậy.... ta muốn hai đứa sinh cháu cho ta.

Nó ngạc nhiên nhìn bà Selina. Tại sao bà ấy lại nói vậy.

Nó cười nhạt.

- Cháu xin lỗi nhưng....

Chưa kịp nói hết câu nó đã bị bà Selina chặn ngang.

- Đừng nói gì cả, ta biết hết rồi. Tuy chỉ là hợp đồng hôn nhân nhưng ta vẫn muốn các con sinh cháu cho ta – bà Selina cười.

Nó cũng không biết nói gì hơn. Thực ra thì nó cũng muốn làm như lời bà Selina, vì nó yêu hẳn. Nhưng nó cũng không có đủ dũng cảm để đến với hẳn. Sau bao nhiêu chuyện, nó và hẳn vẫn cách xa nhau vô cùng. Nó nhẹ cười rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lãnh đạm như ban nãy.

- Xin lỗi bác, cháu không thể làm được – nó nhìn thẳng vào mắt bà Selina.

Bà Selina ngạc nhiên nhìn nó. Bà không nghĩ nó lại có thể thẳng thắn từ chối vậy.

- Tại sao? – lúc này thì bà đã ngồi thẳng dậy.

Khi nghe câu hỏi này, nó không biết nên lấy lí do gì. Không lẽ lại nói ra chuyện hợp đồng. Như vậy không được, sẽ vi phạm hợp đồng mất.

- Vì..... cháu bị vô sinh – nó ngập ngừng một lúc lâu mới bịa được lí do để trả lời bà Selina.

Nó cần rằng thăm nguyên rửa cái tên làm nó ra nông nổi này. Nó có bị gì đâu mà lại phải tự bịa bệnh ỉn chứ. Ôi trời, mà bệnh gì không bệnh lại đi bịa cái bệnh vô sinh bao giờ không, nó cười gượng.

- Con..... bị vô sinh? – bà Selina không tin vào tai mình, phải hỏi lại để chắc chắn.

- Vâng... vâng – nó cười khổ.

- Vậy thôi, cũng không cần nữa – bà Selina mỉm cười hiền hậu – thế hai đứa định bao giờ tổ chức đám cưới?

Lại một lần nữa câu nói của bà Selina làm nó khựng người.

- Cháu cũng không để ý, mấy việc đó anh Steven tranh làm hết rồi – nó lại cảm thấy buồn cười. Đây là lần đầu tiên nó gọi hắn là “anh” một cách tử tế như vậy.

“Rầm.....”. Cánh cửa phòng nó bật mở. Đập vào mắt nó là khuôn mặt đang nhể nhại mồ hôi của Ray.

- Alissa.... – Ray hốt hải nói.

Nó ngạc nhiên đưa mắt nhìn Ray.

- Anh..... làm gì ở đây vậy? – nó đứng dậy hỏi.

Dường như Ray đã nhận ra sự xuất hiện của bà Selina. Ray lễ phép cúi chào bà.

- Cháu chào bác.

Bà Selina mỉm cười đứng dậy.

- Thôi, bác về đây, hai đứa cứ nói chuyện đi – dứt lời bà tiến thẳng ra cửa.

Ray nhìn theo bà Selina một lúc lâu rồi mới quay lại nó.

Nó mỉm cười mời Ray ngồi.

- Anh ngồi đi.

Ray mặt hầm hầm nhìn nó rồi ném một tờ báo xuống bàn.

- Chuyện này là sao? Em và Steven sắp cưới?

Nó cầm tờ báo lên. Cái tiêu đề nổi bật ngay trang nhất làm nó bật cười. Mấy tên nhà báo này cũng nhanh thật. Nó lại đặt tờ báo lại chỗ cũ, ngồi vắt chân, khoanh hai tay trước ngực.

- Vâng – nó thản nhiên trả lời.

- Tại sao em lại chọn Steven? – Ray đập bộp tay xuống bàn làm nó có hơi giật mình.

- Đơn giản vì em yêu Steven – nó nhún vai tỏ vẻ bất cần.

- Em nói dối – Ray hét lên.

Nó cũng muốn lời nó nói ra là lời nói dối lắm chứ.

- Em không nói dối – nó lắc đầu.

Ray tần ngần nhìn nó. Mắt cậu cụp xuống rồi nhanh chóng ôm chầm lấy nó.

- Tại sao không phải là anh? Tại sao không cho anh một cơ hội? – Ray vùi mặt mình vào vai nó như một đứa trẻ con.

Nó cười, đây là lần đầu tiên nó biết thế nào là được yêu thương. Nhưng nó không thể nào làm khác được. Nó đẩy nhẹ Ray ra.

- Em xin lỗi. Còn rất nhiều những người phụ nữ khác xứng đáng hơn em mà – nó lau nước mắt cho Ray.

.

Em không xứng đáng với anh, Ray ạ...

.

Em...không trong trắng như anh tưởng đâu...

.

Xin lỗi anh...một lần nữa...xin lỗi anh...

Nó từ từ bước xuống giường. Bóng tối làm mắt nó nheo lại để cố nhìn rõ mọi vật. Chân nó mò mẫm bước đi.

Trời chưa sáng rõ, mới chỉ có vài vệt màu tím nhạt. Từng cơn gió nhẹ nhàng bay vào cửa sổ làm tấm rèm màu đen tuyền bay phấp phới. Những tia sáng lờ mờ chiếu vào khuôn mặt tựa thiên thần của nó. Ánh mắt nó buồn nhìn qua ô cửa sổ. Nó ngồi xuống bệ cửa sổ, ngẩng mặt lên nhìn trời.

Nó đã từng tưởng tượng nó và hấn sẽ thành vợ chồng. Nó thực sự khâm phục trí tưởng tượng của mình. Nhưng mà cuối cùng nó cũng trở thành sự thật, đúng là nực cười. Nó tự cười thầm.

.

Nếu như ngày hôm ấy nó không va phải hấn.

.

Nếu như ngày hôm ấy nó không xin việc ở đây.

.

Nếu như ngày hôm ấy nó không đồng ý làm ôsin cho hấn.

.

Và nếu như ngày hôm ấy nó không gặp hấn....

.

Thì có lẽ.... bây giờ nó sẽ không ngồi ở đây.

.

Thật buồn cười khi nó lại đi yêu một người đã hành hạ, làm nhục nó suốt thời gian qua.

27. Chương 27

Những tia nắng đầu tiên của buổi sáng bắt đầu chiếu qua khung cửa sổ, rọi vào mắt nó. Nó khẽ nheo mắt để thích nghi dần với ánh sáng. Lúc này nó lại cảm thấy buồn ngủ. Nó muốn ngủ hết cuộc đời còn lại.... vì nó đã quá mệt mỏi rồi.

.

Nó đang ở đâu thế này? Đây là một nơi trắng xóa. Không phải bệnh viện.

Nó đứng một mình giữa một nơi trắng xóa, xung quanh chỉ là vài cái nền đang bay qua bay lại. Trên người nó vẫn là bộ đồ ngủ.

Bỗng đằng xa có một thứ ánh sáng làm nó chói mắt. Nó theo phản xạ, đưa tay lên che mắt rồi bước theo thứ ánh sáng đó. Dừng lại trước một chiếc cầu. Người đi trên cầu ai cũng cầm một cây nến, nó phát hiện ra trên tay mình cũng đang là một cây nến.

Cây cầu này dài vô cùng. Nó bước theo mấy vị trước mắt. Không gian im lìm, chỉ có tiếng bước chân và tiếng nước chảy ở bên dưới cầu.

- Con gái! – một giọng nữ trầm ấm, phát ra từ đằng sau nó.

Nó quay lại. Một người phụ nữ trung niên vô cùng xinh đẹp và quý phái đập vào mắt nó. Nhưng nó nhìn, có nét gì đó quen thuộc. Đôi mắt màu xanh ấy, mái tóc ấy đều giống mẹ nó.

- Mẹ! – bất giác nó gọi mẹ.

Người phụ nữ kia mỉm cười xoa đầu nó.

- Mẹ! Đúng là mẹ rồi – mắt nó rơm rớm rồi ôm chầm lấy mẹ - mẹ đừng đi nữa nhé, con nhớ mẹ lắm.

- Mẹ phải đi con ạ! – bà mỉm cười nhưng trong nụ cười có chút gì đó đau khổ.

- Không, con không ẹ đi. Con không muốn nhìn thấy bố với mẹ đàn bà đó ở bên nhau – nó khóc òa.

Mắt mẹ nó cụp xuống, bà xoa đầu nó, hôn nhẹ lên trán nó.

- Bố con và mẹ không có duyên ở kiếp này.

Nó thôi khóc, ngẩng mặt lên nhìn mẹ.

- Vậy bây giờ mẹ đi đâu? – bất giác nó hỏi.

- Mẹ sẽ hóa kiếp – bà nhẹ nhàng nói.

- Con đi cùng mẹ, con không muốn ở đây nữa – nó lắc đầu nguầy nguậy.

Mẹ nó cười, xoa đầu nó một lần nữa rồi bước thẳng lên cầu. Chiếc cầu cùng mẹ nó dần biến mất trong thứ ánh sáng mờ ảo. Nước mắt nó tuôn trào, ngồi thụp xuống...

.

- Mẹ, mẹ! – nó nói mê man trong khi ngủ.

Ngồi bật dậy, nó thở dốc, thấy người mình đang nhể nhại mồ hôi. Sao nó lại nằm trên giường? Quay người lại, nó thấy hấn đang nằm cạnh. Hôm qua hấn là người đặt nó lên giường sao?

Tay nó vô thức đưa lên chạm nhẹ vào khuôn mặt hấn. Ánh nắng chiếu vào trần ngập căn phòng, càng làm hấn lung linh hơn trong nắng.

- Hình như em thích nhìn anh ngủ lắm thì phải? – hấn bất chợt lên tiếng.

Nó giật mình rụt vội tay lại. Nhưng hấn đã kịp nắm lấy tay nó kéo xuống hôn lên môi nó. Nó mở to mắt, không còn nói nổi lời nào.

- Nghe nói em bị vô sinh đúng không. Vậy để anh làm em hết vô sinh nhé! – hấn nói đều đồng thời tay hấn lần mò vào người nó.

Nó giật mình. Sao hấn biết chuyện nó nói với bác gái nó bị vô sinh? Mặt nó đỏ như quả gấc. Sao lại nhục nhã thế này? Trời ơi, chết mất. Nó muốn dộn thổ quá.

Bất chợt nó nhận ra, tay hấn đang sờ vào cái chỗ “không nên sờ”.

- ĐỒ BIẾN THÁI...

Hấn ngồi ngoài ghế mà liên tục cười làm nó đứng trong bếp cảm thấy khó chịu.

Nghĩ đến lúc này nó nói hấn là đồ biến thái, hấn lại nhớ đến cái lần đầu gặp nó.

- Này! Anh cười gì cười lắm thế hả? – nó cầm cái dưa ra cốc vào đầu hấn.

- Cười mà cũng cảm à? – hấn lại cười to hơn.

Nó không biết nói thế nào nữa. Đúng là đồ cùn.

Mặt hầm hầm, nó đi vào bếp.

Hấn mỉm cười rồi đứng dậy đi theo nó vào bếp.

Một vòng tay vòng qua eo nó.

- Anh xin lỗi – hấn khẽ nói.

Nó cười nhẹ. Thực sự nó cũng muốn cho thời gian dừng lại, nó muốn mãi mãi được ở trong vòng tay hấn thế này. Nhưng nó lại không đủ dũng khí để đối mặt với những gì hấn đã làm với nó trong quá khứ. Liệu có phải nó cố chấp quá không?

Nó nói lỏng tay hấn ra rồi bước ra ngoài.

Mắt hấn sụp xuống. Nó vẫn chưa chịu chấp nhận tình cảm của hấn. Nếu như lúc đầu hấn không ghen tuông nhiều quá. Nếu như lúc đầu hấn tìm hiểu rõ. Thì đến bây giờ nó và hấn đâu có thể này.

Hấn lên lầu mặc quần áo rồi ra xe. Trong cái không khí như thế này, hấn ở nhà càng làm mọi việc thêm rối tung hơn.

- Anh không ăn tối à? – nó từ trong phòng tắm đi ra gọi to.

- Không, em cứ ăn đi, đừng đợi tôi – hấn lạnh lùng nói rồi đi mất hút.

Nhiều lúc nó không hiểu hấn là con người hay là bốn mùa của thời tiết nữa, thay đổi thái độ theo bốn mùa. Nó lắc đầu ngán ngẩm rồi vào bếp.

Hấn bước ra xe, thì thấy Laura đang tiến về phía nhà mình, bên cạnh là thằng bé Lin mà hấn gặp ở vũ hội lần trước. Sao thằng bé lại đi cạnh Laura? Hấn nhú mày.

- Mẹ, đây là nhà của mẹ Alissa à? – bỗng thằng bé quay sang hỏi Laura.

Mẹ? Con? Chẳng phải thằng bé cũng từng xưng hô như thế với nó sao? Hấn dường như đã gần hiểu ra vấn đề, vội tiến lại Laura.

- Chào chị! – hấn lên tiếng.

Laura quay người lại theo phản xạ, và bắt gặp khuôn mặt điển trai của hấn.

- Ô! Chú này là bạn trai mẹ Aliss nè! Hôm con gặp ở bữa tiệc lần trước – Lin ngây ngô nói.

Hấn bật cười, cúi xuống bế Lin lên.

- Thằng bé này! Tí tuổi biết gì bạn trai, bạn gái – hấn véo mũi Lin.

Lin trề môi.

- Cháu không trẻ con. Cháu có bạn gái rồi – thằng bé đồng đặc tuyên bố làm cả hấn và Laura cùng bật cười – chú là bạn trai của mẹ Aliss đúng không? Vậy là con có bố nữa rồi.

- Vậy ngoài chú ra, mẹ cháu còn có ai khác làm bạn trai nữa không? – hấn hỏi ngẫu nhiên, cũng không biết tại sao tự dưng lại hỏi vậy.

- Không có – Lin lắc đầu – mẹ Aliss bảo chú là người con trai đầu tiên mà mẹ yêu!

Hấn tần ngần nhìn thằng bé. Không ngờ nó lại có thể tâm sự mấy lời sến như con hén này với một đứa trẻ chưa tròn 5 tuổi. Đúng thật là muốn đầu độc tâm hồn trẻ thơ đây mà. Hấn cười.

- Thôi nào, xuống đây. Mẹ bảo con gặp người lớn là không được nói linh tinh cơ mà – Laura bế Lin xuống, gắt nhẹ rồi quay sang hấn – chị muốn nói chuyện với em một chút.

- Vâng. Em cũng đang có chuyện muốn hỏi chị! – hấn mỉm cười.

Hấn và Laura ngồi đối mặt với nhau. Hấn ngồi nhìn Lin đang chạy khắp chỗ này đến chỗ khác. Đúng là trẻ con.

- Chắc em cũng biết hoàn cảnh gia đình nhà chị thế nào rồi chứ? – Laura lên tiếng.

Hấn quay lại nhìn Laura, nhấp một ngụm cà phê rồi nói:

- Vâng!

- Vậy chắc em cũng hiểu con bé đã phải chịu nhiều nỗi đau. Chị không muốn nó có thêm tổn thương nào nữa – Laura nghiêm túc nói.

Hấn không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi nghe.

Một lúc lâu sau, khi không gian dần chìm vào yên lặng, hấn mới bắt chợt lên tiếng.

- Lin..... là? – hấn nhú mày.

- Là con của chị và Joe – bắt giác Laura mỉm cười – thằng bé xinh chứ?

Hắn cũng đoán là con của Laura, chỉ là hỏi lại cho chắc thôi. Thì ra hắn đã làm tổn thương nó suốt bao lâu quá chỉ vì cái lí do ghen tuông vợ vẫn. Nó hận hắn như vậy, cũng đáng. Hắn tự cười khẩy chính mình.

- Mẹ! Con muốn gặp mẹ Aliss! – Lin chạy lại phía Laura nũng nịu.

Hắn mỉm cười, hình như thằng bé này thích nó hơn Laura thì phải.

- Để chú đưa cháu đến gặp mẹ Aliss nhé! – bắt chợt hắn cúi xuống nói với Lin.

- Vâng! Được vậy thì tốt quá, cháu cảm ơn chú ạ - Lin lễ phép khoanh tay, cúi gập người xuống.

- Chậc, cái thằng bé này, như ông cụ non – hắn xoa đầu Lin.

- Bố cháu dạy phải lễ phép với người lớn – Lin trề môi.

- Thôi, lên xe, chú đưa đi gặp mẹ Aliss – hắn bế Lin lên rồi tiến thẳng ra xe.

Laura bật cười khi nhìn bộ dạng hai chú cháu ra xe.

Chuông cửa vang lên khi nó đang làm bếp. Đặt đĩa xuống, nó chạy ra mở cửa.

Mở cửa ra, trước mắt nó là Lin và hắn. Hắn cười nhìn nó. Lin nhảy xuống khỏi vòng tay hắn rồi chạy đến ôm chân nó.

- Mẹ Aliss – thằng bé quần quýt lấy chân nó.

- Sinh nhật vui vẻ - bắt chợt hắn đưa ra trước mặt nó một hộp quà, mặt hắn bỗng đỏ lựng.

Nó ngạc nhiên, hết nhìn hộp quà rồi lại nhìn hắn. Sao hắn biết hôm nay là sinh nhật nó?

- Sao anh....? – nó nói lắp lững.

- Là con nói đó – Lin lanh chanh – con muốn dành ẹ một hộp quà bất ngờ.

Nó bật cười khi nhìn điệu bộ của Lin. Nó ngồi xổm xuống cho vừa với chiều cao của Lin.

- Hay quá ha! Ai cho con đi cùng với người lạ? – nó véo mũi Lin.

- Chú ấy đâu phải người lạ đâu! Chú ấy là bạn trai mẹ mà – thằng bé trề môi.

Hắn để ý hình như mỗi lần có gì không vừa lòng, Lin lại trề môi thì phải. Không biết cái điệu bộ đấy là ai dạy đây nữa, vừa nghĩ hắn vừa liếc sang nó.

- Bạn trai gì mà bạn trai – nó lại véo mũi Lin.

- Thằng bé nói đúng rồi còn gì nữa – lúc này hắn mới lên tiếng – không là bạn trai em sao em lại ở chung nhà anh? – hắn nói đều.

- Đúng rồi – Lin chêm thêm vào.

Nó đứng lên, chống hai tay.

- Giỏi nhỉ, bây giờ còn biết bênh người khác nữa ha – nó nhìn Lin.

- Con chỉ nói sự thật, con không bênh ai cả! – thằng bé đáp trả.

Cả nó và hắn cùng bật cười với cái điệu bộ của thằng bé.

28. Chương 28

- Mẹ ơi! Hôm nay sinh nhật mẹ, mình đi chơi đi! – Lin nẩy ra ý tưởng.

Nó bế thằng bé lên rồi hỏi.

- Con muốn đi đâu?

- Đi công viên!

Nó cười, đúng là trẻ con.

- Ừ thì đi!

- Có chú này đi cùng không mẹ? – Lin chỉ tay về phía hấn.

Vì chưa biết tên hấn nên Lin chỉ gọi là chú này được thôi.

Nó tần ngần nhìn Lin, hình như thằng bé này cũng bị hấn cho ăn bùa mê thuốc lú gì rồi.

- Con có muốn chú ấy đi không? – nó hỏi ngược lại.

Lin nhìn nó, nhanh chóng gật đầu. Nó thở dài, đúng là đi đâu hấn cũng được ưu ái hơn nó. Nó quắc mắt sang nhìn hấn.

Hấn cười rồi nhún vai tỏ vẻ không biết gì.

Được lắm, để xem thằng bé có chịu ở bên anh mãi không. Nó tự nhủ.

Những tia nắng chiếu xuống khuôn viên của công viên. Có một cơn gió nhẹ nối tiếp cơn gió lớn vừa thổi qua.

- Hôm nay chú Steven kiếm được bao nhiêu đồ chơi cho Lin nhé! – Lin ngồi trên cổ hấn lên tiếng.

Tay thằng bé còn đang cầm một đồng đồ chơi.

- Lúc này nhìn chú bắn tên trông giống hệt hoàng tử đi săn vậy! – vừa nói Lin vừa làm động tác bắn cung tên.

Nó bật cười. Nhìn ba người lúc này giống như là một gia đình vậy.

- Ôi! Anh Steven! – một cái giọng chanh chua phát ra từ sau lưng nó và hấn.

Theo phản xạ nó và hấn cùng quay lại nhìn. Và đương nhiên chủ nhân của cái giọng này không lẫn đi đâu khác là Tracy. Bên cạnh còn có cả Amy cùng Ray.

Ray nhìn nó, nhưng nó không còn đủ dũng khí để nhìn thẳng vào mắt cậu sau cái ngày hôm qua nữa.

- Mẹ ơi! Ai vậy? – Lin kéo kéo tay áo nó.

- Ô! Đây là con của cô sao Aliss? – Tracy lanh chanh lên tiếng, trong giọng nói có chút mỉa mai.

- Cô làm gì ở đây? – hấn lên tiếng, mặt hấn lúc này không còn vui vẻ như ban nãy nữa.

- Em đi chơi cùng Amy và Ray mà – Tracy thản nhiên trả lời.

Nó quay sang Amy nhìn, có vẻ như cô không thích lắm thì phải.

Tracy nhìn Lin, thằng bé đáng yêu đến nỗi cô muốn ôm nó. Thực ra, Tracy là người rất yêu trẻ con, nhưng cái tính tình tiểu thư của cô thì lại chẳng thể hòa nhập được với đứa trẻ nào. Tracy cúi người cho bằng chiều cao với Lin.

- Cháu thích ăn kẹo không?

Lin là trẻ con, mà trẻ con thì đứa nào chả thích ăn vặt. Cậu bé nhanh chóng gật đầu, như sợ không gật đầu nhanh Tracy sẽ đổi ý. Tracy mỉm cười, nhanh chóng dắt tay Lin đi.

Hấn nhủ mày, không hiểu hôm nay Tracy ăn phải cái gì mà tự dưng lại tốt đột xuất vậy.

Lin và Tracy đi ra khỏi cửa hàng bánh kẹo, nhanh chóng tiến về phía bốn người kia đang đứng. Tracy nhìn khuôn mặt háo hức của Lin, cô vừa vui lại vừa tức. Cô vui vì lâu lắm rồi cô mới có thể nắm tay một đứa trẻ thế này. Tức vì nghĩ đến đây là con của nó và hấn, cô lại không chịu nổi. Càng nhìn thằng bé, cơn ghen trong người Tracy càng tăng lên cao hơn. Cô bắt đầu không làm chủ được mình, cứ có chuyện gì liên quan đến hấn là cô lại mất kiểm soát. Cô điên thật rồi.

Đến gần chỗ nó và hấn, mắt cô dần tối lại rồi bất chợt ánh lên những cái nhìn sắc lẹm. Bàn tay đang nắm tay Lin của Tracy khê động đây, cô cầu mạnh vào tay thằng bé. Lin cũng như bao đứa trẻ khác, cũng biết khóc khi bị đau. Và tất nhiên tiếng khóc của Lin thu hút sự chú ý của cả bốn người kia.

Tracy lúc này mới nhận ra là mình đã mất tự chủ, nhưng nét mặt của cô vẫn không thay đổi.

Nó thấy Lin khóc, vội vàng chạy đến ngồi xuống lau nước mắt, hỏi han thằng bé.

- Con làm sao vậy? – nó lo lắng hỏi.

Lin xòe bàn tay vừa bị Tracy cấu lên trước mắt nó. Chỗ bị Tracy cấu đang sưng vù và dần dần đỏ máu.

Hấn nhìn nó đang sốt sắng cho Lin, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng theo. Hấn đưa mắt lên nhìn Tracy, miệng cô đang nở một nụ cười nửa miệng. Mặt hấn trở nên nghiêm nghị hơn, hấn tiến lại, nắm lấy cổ tay Tracy.

- A..... anh Steven! – Tracy áp úng nhìn hấn.

- Cô làm gì thằng bé? – hấn gần từng tiếng.

- E..... em..... em không – khuôn mặt Tracy lộ rõ vẻ sợ hãi.

Hấn quay lại phía Lin, tay hấn vẫn giữ chặt cổ tay của Tracy.

- Lin, ai làm gì cháu thế? – hấn hỏi Lin.

Tracy mở tròn mắt. Gì chứ? Hấn vừa xưng hô với thằng nhóc là gì? Không phải thằng bé là con của hấn sao? Không lẽ...?

- Là bà cô đó. Bà cô đó cấu con – Lin tức giận chỉ thẳng vào mặt Tracy.

Hả? Thằng nhóc này, gì mà bà cô chứ hả? Đường đường là một siêu mẫu nổi tiếng mà lại bị thằng bé này làm tổn thọ. Thật mất mặt mà. Tracy tự nghĩ, nghiêng răng nhếch nhếch.

Nó đứng dậy, tiến lại phía Tracy.

“C H Á T”. Nó giang tay tát một cái như trời giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp của Tracy.

Tracy ôm bên má bị tát đang đỏ ửng, gương mặt nhìn nó. Khuôn mặt nó lúc này đã trở nên sắc lạnh, không một cảm xúc, không còn là khuôn mặt hiền lành hằng ngày nữa. Nó thực sự như biến thành ác quỷ. Bất giác Tracy rùng mình. Đứng đối mặt với khuôn mặt thế này, quả thực cô không dám.

- Cô..... – Tracy lắp bắp lên tiếng.

- Tôi nhớ là tôi đã từng nói, nếu cô động bất cứ cái gì của tôi thì sẽ thế nào rồi mà? – nó vẫn giữ nguyên vẻ mặt lãnh đạm lên tiếng – có vẻ như cô rất coi thường lời nói của tôi thì phải.

Amy khoanh tay cười, nó lúc này mới là con người cô cảm thấy thích. Ray và hấn không thể nào tưởng tượng nổi là nó lại làm thế nên chỉ còn biết tròn mắt đứng nhìn những gì đang diễn ra.

Tracy cũng bắt đầu tức giận hơn. Cô cười khẩy, nhìn thẳng vào mắt nó, mắt cô lại ánh lên những tia nhìn lạnh buốt người. Tracy ghé sát vào tai nó.

- Tao sẽ không bỏ qua vụ này đâu, hãy chờ đấy!

Dứt lời, Tracy bỏ đi luôn.

Bên ngoài cổng công viên đã có xe chờ cô. Bước lên xe, khuôn mặt đờ đờ sát khí của Tracy làm người tài xế không dám mở lời. Mãi một lúc lâu sau, không thấy Tracy nói là muốn đi đâu, anh lái xe mới đánh liều hỏi.

- Cô chủ..... đi đâu ạ?

- Về nhà – Tracy trả lời cộc lốc.

Thằng bé đó là con ai chứ? Sao nó lại xưng hô mẹ con với thằng bé đó? Còn hấn? Đó có phải con hấn không? Bao nhiêu câu hỏi cứ dồn dập đổ lên đầu Tracy.

- Anh tìm hiểu cho tôi đứa bé lúc này – bất chợt Tracy lên tiếng làm người lái xe giật mình phanh lại.

- Vâng..... vâng!

Nó ngồi bó gối cạnh cửa sổ, siết chặt gối ôm vào lòng, cả người nó khẽ đung đưa như đang ngồi ghế bập bênh. Một làn gió mơn man nhẹ nhàng nổi tiếp cơn gió lớn vừa thổi qua, nó thoải mái thả hồn theo những chiếc lá bay, không gian xung quanh man mác nỗi buồn băng quơ khó tả.

Nhiều cảm xúc khác nhau bất chợt ghé thăm nó lúc này. Nó nhìn vào khoảng không trống rỗng, đầu óc vẫn còn mông mị. Theo một cách nào đó, nó lại nhớ về giấc mơ đêm hôm trước, nhớ đến khoảnh khắc mà nó đã van nài mẹ cho nó theo cùng sang thế giới bên kia. Nó cười nhạt, nhưng nụ cười lại chất chứa vô vàn nỗi buồn. Cũng phải, ở đây làm gì còn thứ gì để nó tiếc nuối nữa cơ chứ.

Điện thoại của nó khẽ rung. Quay sang vợ lấy cái điện thoại.

- Alo! Đây có phải số của cô Alissa không? – một giọng nữ trầm ấm vang lên bên đầu dây kia.

- Vâng! Tôi là Alissa đây? Bác là.....? – nó hỏi lắp lửng.

- Tôi là quản gia của cô Amy. Cô Amy đang yếu quá. Tôi thấy số của cô ở cuộc gọi gần đây nên gọi thử! – giọng bà quản gia có vẻ sốt sắng.

Không lẽ Amy lại lên cơn đau tim?

- Vậy bác chờ chút, tôi sẽ đến ngay – nó vội vàng nói rồi cúp máy.

Khoác tạm cái áo khoác ngoài, nó chạy vội xuống nhà.

Nó dừng xe trước một khu biệt thự khá rộng. Bước xuống xe, nó nhấn chuông cửa.

Một người phụ nữ chạy ra mở cửa.

- Cô là Alissa? – bà hỏi.

- Vâng! Amy sao rồi bác?

- Cô ấy đang ở trên phòng. Tiểu thư không chịu ăn uống gì cả, khuôn mặt xanh xao lắm – bà quản gia lo lắng nói.

Có vẻ như bà quản gia rất thân với Amy thì phải, nó nghĩ vậy.

- Vậy để tôi vào xem.

“Cạch...” Tiếng mở cửa vang lên giữa không gian tĩnh lặng, vang vọng xuống cuối hàng lang. Trong phòng không một động tĩnh, dường như bước vào căn phòng giống như bước vào địa ngục vậy.

Bà quản gia đi phía trước nó. Căn phòng rộng lớn lúc này chỉ còn tiếng bước chân của bà quản gia và nó. Tất cả được bao phủ bởi một màu đen, chỉ còn chút ánh sáng leo lắt phát ra từ chiếc đèn ngủ.

Nghe có tiếng động, Amy khẽ cử động.

- Ai vậy? – tiếng nói của Amy vang lên giữa không gian lạnh ngắt, khô khốc, tưởng chừng như đã bao lâu rồi cô không cất tiếng nói vậy.

- Tôi Alissa đây! – nó trả lời

Lúc này Amy mới từ từ ngồi thẳng dậy. Nó vội chạy lại đỡ cô.

- Cô ngồi đi – Amy cười nhẹ, nụ cười có chút gượng gạo và mệt mỏi.

Nó ngồi xuống cái ghế cạnh giường.

Nhìn bao quát cả căn phòng, dường như trong căn phòng này, cái gì cũng đẹp và lộng lẫy. Nhưng chủ nhân của căn phòng hiện tại không hề lộng lẫy chút nào.

- Bệnh tim của cô lại tái phát à? – bất giác nó bật hỏi mặc dù nó biết chắc câu trả lời rồi.

Amy cười nhạt, tay cô nghịch nghịch cái chăn.

- Ủm. Hôm qua tôi đi khám, họ nói..... tôi chỉ còn có thể sống được 1 tháng nữa – Amy nói, mặt vẫn cúi gầm mặt.

- Cố gắng lên, biết đâu lại vượt qua được! – nó nắm tay Amy.

Amy cười rồi nhẹ nhàng vòng tay qua ôm nó.

- Bạn tốt nhé!

Nó cười nhẹ rồi cũng nhẹ vỗ lên lưng Amy.

- Ủm, bạn tốt!

Mãi nói chuyện với Amy, nó quên mất là giờ này hấn về. Không thấy nó ở nhà, kiểu gì hấn cũng nổi điên. Nó nhìn xung quanh tìm đồng hồ. Sao trong phòng không có đồng hồ?

Dường như Amy cũng đoán ra nó đang cần tìm cái gì.

- Cô tìm đồng hồ?

- Ủ..... ừm.... – nó ậm ừ.

- Tôi không treo đồng hồ.

Nó nhìn Amy, nó cũng biết tại sao cô lại không muốn treo đồng hồ. Chỉ còn một tháng nữa cô sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế gian này. Cô sợ tiếng kim đồng hồ chạy qua những con số vô cảm đó. Cô sợ thời gian qua đi. Một cái gì đó tồn tại bao lâu để được gọi là quen thuộc? Cô đã sống với căn bệnh tim này từ khi còn nhỏ nhưng sao..... cô vẫn không thể quen được với nó?

29. Chương 29

Nó dừng xe trước cổng nhà. Lững thững bước xuống, thực ra nó đang lo cho Amy. Không biết Amy có sao không?

Thấy nó về, hấn cũng không ngạc nhiên lắm. Ngày nào mà nó chả đi vào giờ này.

- Em đi đâu đấy? – mặc dù biết hỏi cái này là hơi vô duyên nhưng hấn vẫn hỏi.

Nó lúng túng không biết nói sao. Sợ nếu nó nói sai hoặc nói dối thì hấn lại nổi khùng lên, lúc đó chỉ có chết nó chứ không chết ai. Nhưng chuyện của Amy thì không thể không nói. Không biết là hấn đã biết Amy bị bệnh tim chưa nhỉ?

- À ừm..... tôi đi thăm Amy!

- Amy làm sao à? – hấn thản nhiên vừa tu nước vừa hỏi.

- Anh chưa biết chuyện gì sao? – nó ngạc nhiên tròn mắt hỏi hấn.

- Chuyện gì là chuyện gì? – hấn hỏi lại.

- Amy bị bệnh tim. Anh chưa biết sao? – nó lại trợn mắt to hơn hỏi hấn.

- Bệnh tim? Ai nói với em vậy?

Lúc này thì nó đúng là bó tay hấn rồi. Hấn và Amy thân thiết vậy mà hấn còn không biết và quan tâm gì thì đúng là tên máu lạnh.

- Đây! Đang nghĩ gì mà anh hỏi không trả lời thế? – hấn khua khua tay trước mặt nó.

- Không có gì! Anh ăn gì chưa? Để tôi đi nấu cơm – nó đặt cái túi xách xuống ghế, xắn tay áo rồi định đi vào bếp.

Bất chợt hấn kéo tay nó lại. Nó quay lại nhìn hấn, ngạc nhiên không hiểu hấn định làm gì?

- Gì vậy?

- Không cần làm gì cả! Hôm nay anh đưa em đi ra ngoài ăn – hấn nháy mắt.

Ôi trời! Cái nháy mắt kia có nghĩa là gì đây? Nó tự hỏi, không biết hấn có ăn phải cái gì không nữa? Bỗng dưng tử tế với nó. Không lẽ, hấn định mời nó đi ăn rồi nhân tiện bỏ đồ ăn để khử nó luôn?

Nó lắc đầu, không thể nào. Vậy sao tự dưng hấn lại tốt thế?

- Thôi đi luôn đi. Anh đói lắm rồi! – vừa nói hấn vừa ôm bụng kêu đói như sắp chết.

Nó bật cười rồi không nghĩ gì thêm để hấn kéo ra xe.

+++++

Những chùm đèn neon tỏa ra một thứ ánh sáng mờ ảo bao quát cả nhà hàng. Hấn kéo ghế cho nó ngồi xuống, đúng lúc người phục vụ bước đến đưa tờ menu.

- Em ăn gì? – hấn ngồi xuống đối diện nó rồi hỏi.

- Gì cũng được – nó cười nhẹ, nhún vai.

Nó để hấn gọi món, còn nó ngồi nhìn xung quanh nhà hàng. Hình như nhà hàng này được thiết kế theo lối kiến trúc cổ điển thì phải? Những chùm đèn, những cái bát, cái bàn cũng giống cổ điển. Đúng là rất sang trọng nhưng cũng không màu mè.

A..... sao đau bụng thế này? Không lẽ đến tháng rồi? Nó nhăn nhó ôm bụng, cố gắng chịu đựng để hấn không biết.

- Ừm..... tôi đi vệ sinh một lát – nó cười gượng rồi đứng dậy.

Vào trong nhà vệ sinh, nó ôm bụng. Chắc đúng là đến ngày thật rồi.

“Rầm...”. Vì đau bụng quá nên loạng choạng thế nào nó lại va phải người ta. Nó chỉ còn cúi đầu xin lỗi rồi rít rồi đi thẳng vào trong phòng.

Người phụ nữ nhìn nó, bà khẽ nhún mày.

- Alissa.....??

—

- Em ăn gì mà lại bị đau bụng đến mặt xanh lạnh vàng thế kia hả?

Hấn đỡ nó lên giường nằm. Lúc này nó bước từ phòng vệ sinh ra mà hấn tưởng xác ướp bước ra chứ.

- Ai biết được! Tự dưng nó đau bụng dữ dội thế..... – nó vừa nhăn nhó vừa nói.

- Em đúng là hết thuốc chữa. Sao lúc đầu không nói cho anh?

Nó cười nhạt, mặt vẫn nhăn nhó vì đau bụng. Hóa ra là không phải đến ngày mà ăn lung tung nên bị vậy.

- Đau lắm hả? – hấn ngồi xuống đối diện nó, nâng cằm nó lên.

Không biết vì đau quá hay bị gì mà mắt nó đã rơm rớm nước. Nó gật nhẹ đầu.

- Để anh đi lấy thuốc! – hấn vội vàng chạy xuống nhà.

Lúc này nó cảm thấy nó giống một nàng công chúa vậy. Được hấn bao bọc từng tí một, nhưng nó thấy vui.

+++++

Những tia nắng nhỏ chiếu qua chiếc rèm cửa sổ, rọi vào mắt nó. Nó khẽ nheo mắt để thích nghi dần với thứ ánh sáng kia. Dần dần ngồi dậy, nó đẩy nhẹ tay hấn ra. Hôm qua hấn nằm cạnh nó suốt đêm sao? Nó tiến lại phía cửa sổ, mở toang cánh cửa ra để căn phòng hứng trọn những tia nắng ấm áp. Nhưng hình như trời sắp mưa thì phải? Bất giác nó có một dự cảm không lành.

“You raise me up.....”. Nhạc chuông của cô lại vang lên. Đã gần hai năm qua cô vẫn không thay đổi nhạc chuông này.

- Alo!

- Tôi là quản gia của cô Amy đây! Cô ấy..... nhập viện rồi! – giọng bà quản gia hơi nghẹn lại.

“Đoàng..... đoàng....”. Sao giữa trời nắng lại có sấm thế này. Mà cũng không hẳn là nắng, trời sắp mưa!

- Tôi sẽ đến ngay!

Nó cúp máy rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Đây là một sự chào đón ngày mới không chút hứng khởi.

- Cô ấy sao rồi!

Nó vừa nói vừa thở dốc.

- Vẫn đang cấp cứu – bà quản gia lo lắng chạy đến chỗ nó.

Nó ngồi xuống cái ghế cạnh đó, cúi gằm mặt, đan hai tay vào nhau. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Nó vội vàng chạy đến chỗ bác sĩ đang đứng. Bên trong, chiếc xe đặt Amy được đẩy ra. Khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên thần hằng ngày, lúc này được che lấp bởi một lớp khăn trắng. Nó quay lại nhìn bác sĩ.

- Cô ấy.....

Nó nhìn bác sĩ..... và cuối cùng..... chỉ nhận được cái lắc đầu. Cái lắc đầu ấy đã kết thúc mạng sống của Amy. Không thể nào, sao Amy có thể chết được chứ? Nó tiến lại phía chiếc giường. Nhẹ nhàng lật tấm khăn lên. Nó nhắm chặt mắt để ngăn những dòng nước mắt chảy ra.

Tạm biệt nhé..... bạn tốt!

+++++

Ánh hoàng hôn khê buông mình xuống rực rỡ, sóng biển vỗ rì rào xô nhau vào lòng cát trắng. Bầu trời chứa những đám mây thẫm đen như chùm nho mọng nước lặng lẽ trôi qua. Những cơn gió đậm hương vị biển òa đến, nhanh chóng chào đón nó, cuốn lấy mái tóc mềm đang tung bay của nó. Nó ngồi thu người trên bãi biển ngắm hoàng hôn. Hôm nay là ngày mà Amy rời khỏi thế gian. Không ngờ cô lại đi nhanh như vậy! Nó nghĩ, sự đời thật phức tạp.

Một bàn tay khê đặt lên vai nó. Nó theo phản xạ, quay người lại. Đập vào mắt là một người phụ nữ trung niên. Nó khê nhú mày. Nó cảm thấy dường như nó đã gặp người này ở đâu đó rồi thì phải?

- Alissa! – người phụ nữ kia nói khê nhưng cũng đủ để nó nghe thấy.

- Bác biết tôi? – nó lấy tay chỉ vào mình.

- Alissa à! Mẹ đây! Con không nhận ra mẹ sao?

Mẹ? Mẹ nó đã mất rồi mà! Nhưng sao người phụ nữ này đúng là..... có nét gì đó rất giống mẹ nó. Không phải..... mẹ nó là một người vô cùng giản dị, còn người phụ nữ này..... nhìn thoáng qua chắc chắn là dân quý tộc.

- Hình như bà nhầm người rồi. Tôi đúng là Alissa nhưng mẹ tôi mất lâu rồi.

- Không! Là mẹ đây mà. Con không nhận ra mẹ sao Alissa? Mẹ là Sabrina mẹ của con đây mà!

Sabrina! Đúng là tên mẹ nó rồi. Không lẽ người này..... đúng là mẹ nó? Tĩnh lại đi Alissa, ***** đã mất rồi. Chỉ là ảo giác thôi, ảo giác thôi. Nó cố gắng lắc đầu để xua tan cái nó nghĩ là ảo giác đấy đi.

- Alissa! Là mẹ thật đây! – bà Sabrina nắm lấy tay nó nói.

Khóe mắt nó có nước.

- M..... mẹ! – nó khê nói.

- Ủ! Mẹ đây! – bà ôm chầm lấy nó.

Nó ngồi đối diện với bà Sabrina, tay nó vẫn còn hơi run vì không tin được người phụ nữ trước mắt này là mẹ mình. Quả thực, mẹ nó thay đổi nhiều quá. Bà thay đổi nhiều đến nỗi khiến nó không còn nhận ra mẹ mình.

- Mẹ bây giờ đang sống với ai? – lúc này nó mới hỏi được một câu.

- Mẹ lập gia đình rồi! – bà mỉm cười khê nói.

Nó cũng cười, nó mừng cho bà. Bà đã chịu cực khổ suốt tuổi thanh xuân. Bà đáng được có hạnh phúc.

- Bố con dạo này thế nào?

- Bố đang ở với bà Elena. Con cũng không biết tình hình dạo này thế nào nữa! – nó xoay xoay cốc cà phê.- Sao con lại không biết? Mà.... bố con..... đang ở với bà Elena sao? – bà Sabrina khê nhủ mày.

- Vâng! – nó cười nhạt – chuyện dài lắm, con sẽ kể ẹ sau.

- Ủm! Thế bây giờ các con đang sống với nhau à?

- Không. Các anh chị đều lập gia đình hết rồi. Con..... – nó hơi ngập ngừng, không biết nên nói sao ẹ nó hiểu nữa. Nếu nói nó chưa lập gia đình thì cũng không phải. Nó và hấn đã làm giấy kết hôn và tháng sau sẽ tổ chức đám cưới – cũng vậy.

Trong lòng bà Sabrina như mở cờ. Thực sự thì trong ba đứa, nó là người được bà yêu quý nhất. Bây giờ lại biết tin nó đã lập gia thất thì tất nhiên bà không tránh khỏi vui mừng.

- Vậy mau đưa mẹ đi gặp chồng con đi!

Cái từ “chồng” bà Sabrina vừa nói ra làm nó cảm thấy hơi lúng túng. Từ lúc kí vào tờ hợp đồng đó, nó chưa bao giờ coi hấn là chồng cả. Chỉ coi là bạn đối tác thôi.

- Vâng! – nó cười rồi đứng dậy.

30. Chương 30

Nó bước vào nhà, không quên kéo theo mẹ nó. Hình như trong nhà phảng phất mùi thơm thì phải. Giống mùi thức ăn! Không lẽ..... có trộm. Mà hấn đi đâu mà lại để trộm vào nhà không biết. Hay là..... hấn bị trộm đánh cho ngất xỉu luôn rồi. Ôi trời! Không thể nào, hấn khỏe như voi vậy, trộm nào mà vật được hấn. Nhiều khi trí tưởng tượng của nó cũng phong phú thật.

Bất chợt hấn từ đâu thò ra, trên cổ là chiếc tạp dề, tay thì cầm cái môi. Ôi trời! Nó vừa nhìn thấy cái gì thế này? Hấn đang nấu ăn sao? Đúng là chăm chỉ đột xuất. Không hiểu hôm nay hấn biết trước là mẹ hấn đến hay sao mà lại tỏ ra là một chàng rể “hiền” thế này?

- Anh đang làm gì vậy? – nó tròn mắt hỏi.

- Em không thấy hả? Anh đang nấu ăn cho “vợ yêu” mà!

Oẹ..... Nó thực sự đang cần một cái chậu để nôn. Gì mà “vợ yêu” chứ? Tên này hình như đầu hấn không ổn định thì phải. Nó nghĩ nhưng không dám biểu lộ ra ngoài. Vì nó biết còn một nhân vật ở đây chưa hiểu chuyện – mẹ nó. Nó cười gượng.

- Hôm nay em mời mẹ em đến ra mắt anh này!

Lúc này thì đúng là nó cảm thấy buồn nôn thật. Nó chưa bao giờ nói “em” “anh” thật mật như thế với hấn cả.

- Thế hả? – hấn vui vẻ nhìn ra phía sau nó.

Một người phụ nữ trung niên đập vào mắt hấn. Nhưng phải công nhận người phụ nữ này vô cùng đẹp. Khuôn mặt có phần giống nó.

- Cháu chào bác! – hấn cúi gập người xuống chào bà Sabrina – cháu là chồng của Alissa! – vừa nói hấn vừa vòng tay qua khoác vai nó.

Nó nghiêng rằng ken kết cổ chịu đựng.

Bà Sabrina mỉm cười nhẹ. Thấy các con bà hạnh phúc như vậy bà cũng an tâm rồi.

- Vậy hai đứa đã tổ chức đám cưới chưa?

- Tháng sau mẹ ạ! – nó lên tiếng.

Bà Sabrina gật gù. Đúng là bà đã già thật rồi. Cũng đã gần ấy năm trôi qua kể từ ngày bà rời khỏi ông Steven – bố của nó. Bây giờ các con của bà đều đã trưởng thành cả. Bà thầm cảm ơn bố nó vì đã nuôi các con bà đến tận bây giờ. Bà thật không xứng đáng làm mẹ.

Những chiếc đèn neon tỏa ra thứ ánh sáng mập mờ. Căn phòng tối thui, không có lấy một ánh đèn, chỉ có những ánh sáng yếu ớt từ những chiếc đèn đang treo trên tường.

Không khí trong căn phòng trở nên ngột ngạt hơn lúc nào hết. Chính giữa gian phòng ấy, là một người con gái vô cùng xinh đẹp. Làn da trắng trẻo, rèm mi dài và dày, sống mũi thẳng và đôi môi đỏ. Tất cả những điểm ấy đã đủ để làm cô trở thành nhân vật chính diện và là nhân vật đẹp nhất trong căn phòng lạnh lẽo này.

Dãy người hầu cúi gằm mặt, không một ai dám ngẩng đầu lên nhìn Tracy. Người ai cũng run lên bần bật. Mà nghĩ cũng phải, chỉ cần đứng trong căn phòng này dù chỉ một giây thôi cũng đủ làm họ chết ngạt rồi. Căn phòng của Tracy luôn luôn bao trùm bởi một màu đen.

Cô hầu gái đang quỳ dưới sàn khóc nức nở. Cố gắng van nài Tracy tha tội.

- Cô chủ! Cầu xin cô, cô tha cho tôi.

Đáp lại lời cầu xin đó chỉ là một cái nhếch mép đầy điệu cợt từ Tracy.

- Đây là lần thứ mấy? – Tracy vẫn nói bằng một chất giọng hết sức bình tĩnh.

Nhưng dường như chính sự bình tĩnh đó càng làm cho cô hầu gái thêm lo sợ hơn.

- Dạ..... cô chủ..... tôi biết lỗi rồi..... cầu xin cô tha cho tôi – cô hầu gái vẫn cố gắng van nài.

Khuôn mặt Tracy trở nên biến sắc thật sự. Không còn là khuôn mặt điềm nhiên ban nãy nữa, thay vào đó là một khuôn mặt toát ra hàn khí thực sự.

- Tôi nhắc lại câu hỏi một lần nữa. Đây là lần thứ mấy? – giọng của Tracy lúc này đã lên cao hơn. Vẻ mặt thiên thần ban nãy bây giờ đã biến thành ác quỷ.

- L.... là lần thứ 3 – cô hầu gái lí nhí trả lời.

Lại một nụ cười nửa miệng nữa xuất hiện trên khóe môi xinh xắn của Tracy.

- Cô còn nhớ lần trước tôi nói gì với cô chứ? Người hầu không được phép có tình cảm với chủ nhân, nếu lỡ như có..... – Tracy tiến lại gần cô hầu gái, nâng cằm cô gái lên – sẽ bị giết, không ngoại trừ một ai.

Cô gái kia hoảng thực sự, luống cuống không biết nói gì.

- N.... nhưng..... chính anh David là người đã bảo tôi làm chuyện ấy mà!

- Vậy sao cô không từ chối? – lúc này thật sự Tracy đã nổi cơn thịnh nộ, cô gất lên – chẳng phải cô cũng thích sao? Bây giờ có thai thì lại ả ỉn ả. Đúng là đồ đàn bà con gái không có sĩ diện.

Cô hầu gái vẫn cúi gằm mặt.

- Lôi nó ra ngoài! – Tracy hất mặt ấy người cận vệ áo đen bên ngoài lôi cô hầu gái ra.

Tracy quay lại chiếc ghế rồi ngồi xuống. Đúng lúc đó một tiếng súng bên ngoài vọng lên, kết thúc là một tiếng kêu thảm thiết của cô hầu gái. Đám người hầu rung mình với tiếng súng và tiếng kêu đó, cũng cảm thấy thương tiếc cho cô hầu gái. Thật đúng là Tracy vô cùng dã man, dù sao thì người ta cũng đang mang trong mình một cái bào thai mà.

Trở lại với khuôn mặt bình thần ban nãy, Tracy cao giọng:

- Nếu ai muốn giống như cô ta thì cứ việc, tôi sẽ không ngại đâu!

Đường như dây người hầu đã hiểu ra hàm ý mà Tracy muốn nói, vội đồng thanh đáp.

- Dạ!

Sau khi đám người hầu đi ra, David – anh trai Tracy mới từ trong tủ quần áo đi ra. Miệng cười cười.

- Công nhận em đã man thật đấy!

- Anh có biết là em giết bao nhiêu người rồi không? – Tracy vẫn tỏ khuôn mặt thản nhiên nói.

- Khoảng ba mươi, bốn mươi gì đấy.

- Ba mươi lăm người. Nếu cái tin em giết người này mà lọt vào tai công an thì anh biết hậu quả sẽ thế nào không? Em sẽ vào tù. Vì vậy làm ơn đừng có cặp kè linh tinh với người hầu trong nhà nữa. Con nhỏ lúc này nó có thai rồi đấy. Em không phải là bảo mẫu mà suốt ngày đi theo anh! – Tracy gắt lên.

- Ok ok, em nói một lúc nữa là cái phòng này ngập “nước mưa” luôn đấy.

“Cốc.... cốc.... cốc....”.

- Vào đi! – Tracy lấy lại khuôn mặt bình tĩnh ngồi ngay ngắn, chỉ kịp liếc cho David cái nhìn sắc lẹm.

David nhún vai cười rồi đứng ra bên cạnh Tracy.

- Cô Tracy, tôi đã tìm hiểu được người cô bảo tôi tìm – một anh chàng đeo kính đen, trông khá cao to bước vào.

Tracy xòe tay ra trước mặt anh chàng. Đặt lên tay cô một tấm ảnh và một phong bì, anh chàng cúi đầu rồi đi ra ngoài.

David đứng đằng sau giật lấy tấm ảnh.

- Ô ô! Ai mà khiến em gái anh để ý thế này? – David nhấn mạnh từ “để ý”, cố tình trêu chọc Tracy.

- Không liên quan đến anh! – Tracy trả lời cộc lốc.

David lại nhún vai, anh quen với kiểu nói chuyện này của Tracy rồi. Nhìn lại xuống tấm ảnh, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt anh, thậm chí người này đã để lại ấn tượng “không tốt lành” cho anh.

- Đâu... đây không phải là.... – David lắp bắp.

- Anh quen nó à? – Tracy ngược lên, nhúu mày hỏi.

- Không phải quen mà là..... rất quen mới phải – David nhếch môi cười một nụ cười vô cùng đều đặn.

- Là sao? Anh gặp nó rồi à? – cái nhúu mày của Tracy càng rõ nét hơn.

- Ừm! Nó từng đánh anh. Mà sao em có thù gì với con nhỏ này à?

- Anh cứ chờ mà xem – Tracy nhếch môi cười, ánh mắt sắc lại – sẽ còn nhiều trò hay đây!

Nó ngồi ung dung trên ghế xem tivi. Ngoài trời đang mưa tầm tã. Bỗng chốc căn nhà trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Nó ngồi thu mình lại, khẽ rùng mình. Tay liên tục bấm điều khiển mà không dừng lại ở một kênh nào nhất định. Nó thờ dãi chán nản tắt tivi rồi nằm phịch xuống ghế. Tự nhiên hôm nay hần biển đâu mất hút cả ngày không biết? Nó cũng buồn cười thật. Lúc hần ở nhà thì cảm thấy khó chịu, lúc hần không ở nhà thì thấy buồn. Chắc, không lẽ đầu óc nó có vấn đề rồi?

Nó phì cười với cái trí tưởng tượng phong phú của mình. Ngồi dậy định vào bếp làm cái gì đó ăn cho đỡ buồn thì tiếng chuông điện thoại reo. Nó vội vàng chạy lại nghe điện thoại.

- Aliss hả? Còn nhớ anh chứ cưng?

Một cái giọng đều đặn vang lên ở đầu dây bên kia. Nó nhúu mày, sao tên này biết tên nó? Còn gọi nó là “cưng” nữa? Nhưng cái giọng này hình như nó đã nghe ở đâu đó rồi thì phải?

- Xin hỏi..... anh là?

- Sao quên anh nhanh thế chứ? Anh David đây! Em không nhớ đã từng đánh anh đến nỗi phải vào đồn à? David? Không phải là tên người yêu cũ của Laura sao? Cái nhíu mày của nó càng rõ nét hơn.

- Anh muốn gì?

- Muốn gì à? Muốn em trả giá cho cái lần em đánh anh lần trước! – lúc này cá chất giọng đều đặn lúc này của David không còn nữa mà thay vào đó là một cái giọng xảo quyệt.

- Anh cần bao nhiêu? – nó đã không còn đủ kiên nhẫn để vòng vo với David nữa, nó vào thẳng luôn vấn đề chính.

- Anh sẽ hẹn em ở quán cà phê Paradise. Nếu cứng không đến thì đứa con yêu dấu của cưng phải bỏ mạng đấy! – David đập máy, kết thúc cuộc gọi là những tiếng cười vô cùng đều giả của David.

Anh ta nói vậy là có ý gì? Không lẽ anh ta định bắt cóc Lin? Nghĩ vậy nó vội vàng gọi điện về nhà Laura.

- Alo! Aliss hả? Có chuyện gì không em? – giọng của Joe vang lên bên đầu dây bên kia.

- Lin đâu hả anh? – giọng nó gấp gáp khiến Joe hơi giật mình.

- Nó đang ở trường, hôm nay Laura đón nó. Có chuyện gì à?

- À! Không có gì. Thôi em cúp máy đây!

Tay nó run lên bần bật. Nó phải làm sao bây giờ?

Chưa kịp nghĩ thêm gì, nó vội chạy lên nhà thay quần áo.

31. Chương 31

- Alo! Chị Laura hả? Chị đón Lin chưa? – nó vội vã hỏi.

- Chị chưa! Hôm nay chị bận làm nên đón muộn. Chị có gọi điện cho bảo vệ ở đây trông Lin rồi! – Laura vẫn từ tốn nói.

- Vâng! Vậy để em đón Lin cho – nó cúp máy rồi ngó vào trong nhà trẻ.

Bên trong tối thui, không một bóng người. Đến bảo vệ cũng không thấy đâu. Điện thoại nó reo, là David gọi.

- Alo! Anh đã đưa thằng bé đi đâu rồi? – nó gắt lên.

- Cưng thông minh đấy! Muốn nghe tiếng thằng bé không?

David đưa điện thoại vào tai Lin.

- Mẹ Aliss! Cứu con – tiếng thằng bé khóc nức lên làm nó phát hoảng.

Tiếp theo là tiếng kêu của Lin đến nỗi nó ở đầu dây bên này cũng phải sờ cả gai ốc.

- A... anh làm gì thằng bé vậy? Nếu anh dám đụng đến một sợi tóc của nó..... tôi sẽ không tha cho anh đâu – nó gần giọng, cố gắng giữ bình tĩnh.

- Cưng à! Vậy thì đừng để anh phải đợi lâu nữa. Nhanh chóng mang đến cho anh 3 tỷ thì anh sẽ thả thằng bé ra – vẫn là cái giọng đều đặn ấy, David nói đồng thời tay kia làm động tác bịt mồm Lin.

- 3 tỷ? Anh định giết người à? Tôi lấy đâu ra 3 tỷ mà đưa cho anh?

- Mày không có thì thằng chồng mày có. Bảo nó đưa đúng 3 tỷ nếu không thì đừng có trách thằng này ác!

David đập máy hơn. Cái thái độ của anh ta thay đổi như vậy càng làm nó hoảng hơn. Nó phải làm sao bây giờ? Không lẽ lại nhờ vả hần lần nữa? Nếu còn chần chừ thế này, thằng bé sẽ gặp nguy hiểm mất.

Nó luống cuống lấy điện thoại ra gọi cho hần.

Nó nhất định không thể để cho những người mà nó yêu thương phải gặp đau khổ một lần nữa.

David tung tung chiếc điện thoại trên tay, miệng cười gian xảo. Xong vụ này, anh sẽ có một khoản tiền kha khá để tiêu xài mà không cần nhờ đến ông bà già. Anh chán cái kiểu suốt ngày phải nghe lời, phục tùng ông bà già một cách vô điều kiện. Vụ này đúng là phải cảm ơn đứa em gái dễ thương của anh rồi.

Lin nhìn cái người đàn ông trước mắt một cách đầy căm phẫn. Tên này dám tống tiền mẹ mình sao? Đừng hòng, đừng tưởng mình là người lớn mà có bắt nạt được tôi? Lin lẩm bẩm.

David nhìn sang Lin, thấy thằng bé đang trừng mắt nhìn mình, David vung tay tát mạnh vào má thằng bé. Lin vẫn không khóc, thằng bé không bao giờ chịu khuất phục trước ai. Và dĩ nhiên cái điệu bộ bướng bỉnh của thằng bé càng làm cho David điên tiết hơn.

- Mày nhìn cái gì hả? – David quát lên.

Má thằng bé đỏ ửng, mắt Lin long lên những ánh nhìn tức giận.

Bất chợt thằng bé đứng lên cắn mạnh vào tay David. David vì không nghĩ thằng bé lại có những hành động quyết liệt thế này nên hét toáng lên khi bị Lin cắn một cái sâu hoắm vào tay. Nhân cơ hội đó, Lin chạy một mạch ra ngoài cổng.

David ở đằng sau vừa ôm tay, vừa chạy đuổi theo.

- Chặn nó lại! – David ra lệnh cho đám vệ sĩ đứng bên ngoài.

Lại bị hai tên vệ sinh mặc áo đen xốc nách bế lên, thằng bé cố gắng cựa quậy thoát khỏi những cánh tay rắn chắc của hai tên vệ sĩ đứng hai bên. Nhưng hai tên vệ sĩ đứng hai bên chẳng những không xi nhê gì mà còn ném phịch Lin xuống trước mặt David một cách nhẹ nhàng.

Đúng lúc đó, tiếng guốc từ ngoài cổng vang vọng vào bên trong. Một người con gái xinh đẹp đứng trước mặt Lin và David.

- Có chuyện gì vậy? – Tracy nhìn Lin trong khi hỏi David.

- Thằng ranh này nó cắn tao – dường như David thực sự tức giận, quát lên.

Tracy nở một nụ cười xảo quyệt.

“Xoạt.....”. Những móng tay sắc nhọn của Tracy lướt qua khuôn mặt Lin, tạo thành một vết xước dài. Lin trở mắt nhìn Tracy. Vẫn giữ nguyên nụ cười ấy, Tracy lên tiếng.

- Cái đấy là để trả cho những gì con mẹ thói tha của mày đã làm với tao!

- Mẹ Aliss không làm gì cô cả. Chính cô là người đã chia rẽ tình cảm của chú Steven với mẹ Aliss! – Lin vắn lại.

- Nói láo! – lại một cái tát nữa giáng xuống mặt Lin, lúc này khuôn mặt thằng bé đã không còn một chỗ nào lành lặn nữa cả, Tracy có lẽ đã thực sự tức giận khi nghe thằng bé nói vậy – nếu không có ***** thì tao và Steven đã có thể trở thành một cặp.

- Đây bà cô già, bà sẽ phải hối hận vì những việc đã làm với tôi ngày hôm nay – thằng bé nói với cái giọng điềm tĩnh như ông cụ non. Có vẻ Lin học được cái cách diễn xuất này ở Steven thì phải.

Lại một lần nữa Tracy bị thằng bé này “dìm hàng”. Đường đường là một siêu mẫu nổi tiếng mà lại bị tổn thọ trước thằng bé này. Máu nóng trong người Tracy lại bốc lên. Cô cười khẩy rồi tiến sát đến chỗ Lin, nâng cằm thằng bé lên.

- Mày nên nhớ, mẹ mày..... chỉ là loại gái làm tiền mà thôi.

Tuy còn bé nhưng ở nhà nghe bố mẹ nói chuyện nhiều nên Lin cũng hiểu được phần nào cái ý nghĩa của từ “gái làm tiền” là gì?

- Bà nói dối. Mẹ tôi không phải là người như vậy?

Tracy cười phá lên.

- Tin hay không tùy mày, nhưng nên nhớ.... nếu còn muốn sống sót thì phải nghe lời tao – Tracy hất mặt Lin sang một bên rồi hất tay cho bọn vệ sĩ bên ngoài – trói nó vào trong nhà kho.

Tracy quay lưng bước đi, đằng sau vẫn còn những tiếng gào thét của Lin.

Nó ngồi trên ghế, đan hai tay vào nhau. Lòng nó bây giờ như có lửa đốt.

Hắn đi qua đi lại trong nhà. Nếu nói hắn không có đủ số tiền mà David yêu cầu thì không phải, nhưng hắn không muốn bị David lừa tống tiền trong mấy vụ vợ vẫn này.

- Em thử gọi lại cho hắn ta xem!

Nó luống cuống cầm điện thoại lên lần mò tìm số của David.

Bất chợt điện thoại nó rung, là David gọi. Hắn giật lấy cái máy từ tay nó rồi nghe.

- Giám đốc Steven nổi tiếng đây sao! Ồ ồ, xin chào xin chào?

- Anh là ai? – không thèm quan tâm đến lời chào hỏi của David, hắn vào thẳng vấn đề.

- Tao là ai mày không cần biết. Mày lập tức đưa 3 tỷ đến ngay chỗ đã hẹn, nếu không thì mày cũng biết hậu quả rồi đấy.

Hắn chưa kịp nói thêm câu gì thì David đã tắt phụt điện thoại.

- Mẹ kiếp – hắn buông câu **** thề rồi ngồi phịch xuống ghế.

Thực ra hắn là người lo cho Lin hơn ai khác. Hắn rất quý đứa bé, mặc dù không phải là con hắn.

- Em gọi cảnh sát chưa? – hắn ngồi thẳng dậy hỏi nó.

- Tôi sợ.... gọi cảnh sát Lin sẽ bị nguy hiểm – nó rơm rớm nước mắt.

- Mà hắn là ai vậy? – hắn nhíu mày hỏi.

- Là..... David! – nó trả lời ngập ngừng, vì nó không muốn nhắc đến chuyện nó đã từng đánh David và chị nó đã từng là tình nhân của một tên ***** như anh ta.

- Là ai? – hắn vẫn tiếp tục cái giọng đều đều ấy hỏi.

Nó quan sát phản ứng của hắn một lúc lâu rồi mới lên tiếng.

- Tôi nói..... anh sẽ không nghĩ xấu chứ? – nó nghi hoặc dướn mày hỏi.

Hắn gật đầu.

- Đó là người yêu cũ của.....

- Của em?

Nó chưa nói hết câu thì hắn đã chen ngang. Nó mở to mắt nhìn hắn. Ôi trời! Hắn nghĩ gì mà nó lại đi yêu một tên như anh ta chứ.

- Không! Của Laura – nó từ tốn trả lời.

- Vậy.... Lin là con của...? – hắn hỏi ngắt quãng vì hắn thấy vấn đề mà hắn hỏi có vẻ hơi tế nhị.

- Không! Lin là con của anh Joe và chị Laura. Anh không thấy thằng bé rất giống Joe sao?

Cả nó và hắn đều không nói gì nữa. Không khí trong phòng chẳng mấy chốc trở nên im ắng.

Có điện thoại đến, bây giờ đã là 12h, chắc là Laura gọi. Quả đúng như nó nghĩ, trên màn hình điện thoại hiện lên số của Laura. Nó vội vàng bấm nghe.

- E.... em có thấy Lin đâu không?

Nó quay sang chần chừ nhìn hắn. Nó biết thể nào Laura cũng hỏi câu này nhưng sao nó vẫn cảm thấy khó trả lời Laura.

- Lin..... bị bắt cóc rồi!

Nói xong câu trả lời, đầu dây bên kia trở nên vắng lặng, không một động tĩnh.

- Chị Laura, chị Laura..... – nó gọi mãi mà chẳng thấy gì.

Lúc lâu sau là một tiếng tút tút kéo dài. Nó thở dài rồi dập máy.

- Anh sẽ chuẩn bị tiền và mang đến cho chúng nó, em cứ ở nhà, có gì anh sẽ liên lạc về! – hấn nói rồi đứng dậy.

- Không! Em sẽ đi – bắt chợt nó đứng dậy.

Về quyết tâm của nó làm hấn thấy ngạc nhiên. Hiếm khi hấn nhìn thấy một Alissa quyết đoán như vậy. Hấn cười rồi xoa đầu nó.

- Ở nhà và làm việc đi ôsin. Anh không muốn vợ của anh bị thương đâu!

Dứt lời, hấn đi một mạch ra cổng.

Cái từ “ôsin” hấn nói ra lần này không những không làm nó cảm thấy bức mà nó còn thấy có điều gì đó vui vui đang nhen nhói trong lòng nó. Cái từ ấy đã lâu lắm rồi nó mới nghe được từ miệng hấn. Đúng là thời gian trôi đi nhanh thật, mới ngày nào nó gặp hấn mà bây giờ đã trở thành “vợ” của hấn rồi. Nhưng thực sự nó vẫn không thể nào đến được với hấn. Đường như có một sự ngăn cách nào đó khiến nó không thể chấp nhận tình cảm của hấn. Nó cười nhạt, cuộc đời nó đã quá đau khổ rồi, có lẽ nên dừng lại ở đây thôi. Hấn sẽ tốt hơn khi không có nó.

Hấn đứng trước cổng công viên – nơi mà David hẹn để giao hàng cả tiếng đồng hồ mà không thấy có một bóng người. Từ trước đến giờ, hấn chưa bao giờ phải đợi ai thế này cả (trừ nó) vậy mà phải đợi một tên bắt cóc bao giờ không?

Hấn hết nhìn đồng hồ rồi lại nhìn trời. Đã gần 2h sáng rồi, đường phố vắng tanh, không một bóng người. Không biết nó ở nhà ra sao rồi? Bất giác trong lòng hấn có dự cảm không lành.

Tracy dắt tay Lin xuống xe trước cổng công viên. Đạp vào mắt là khuôn mặt hấn. Tracy vội vàng tống thẳng bé trở lại xe rồi định nhảy lên xe luôn. Sao rõ ràng là bảo nó đến, vậy mà là hấn đến là sao. Đang định lên xe thì bất chợt một cánh tay siết chặt lấy tay cô, kéo giật lại.

Một nụ cười nhếch mép xuất hiện trên môi hấn.

Tay Tracy run lên bần bật. Sao cô lại rơi vào cái tình cảnh này chứ? Cái cô muốn đâu phải là thế này?

- Anh..... – Tracy lắp bắp nói.

- Tôi biết ngay là cô mà – vẫn giữ nguyên nụ cười ấy, hấn lên tiếng.

Tracy sợ đến tái cả mặt mũi. Cô biết một khi hấn đã ra tay thì khó có thể sống nổi với hấn. Nhưng cô làm tất cả những chuyện này là vì ai chứ?

- Cô biết tôi sẽ làm gì với cô rồi chứ? – lúc này khuôn mặt hấn đã thay đổi sắc thái, trở nên sắc lạnh hơn.

- Em..... em làm tất cả những chuyện này là vì anh mà! Tại sao không phải là em? Tại sao nhất định phải là cô ta? – Tracy dường như đã mất hết kiên nhẫn, cô khóc nức nở. Tracy níu tay hấn – Em phải làm gì để anh yêu em chứ?

- Làm gì sao? Cách tốt nhất là cô rút khỏi cuộc đời tôi.... Có thể lúc đó tôi sẽ yêu cô thêm chút chút – hấn lạnh lùng nói.

Tracy cười phá lên.

- Tin hay không tùy mày, nhưng nên nhớ.... nếu còn muốn sống sót thì phải nghe lời tao – Tracy hất mặt Lin sang một bên rồi hất tay cho bọn vệ sĩ bên ngoài – trói nó vào trong nhà kho.

Tracy quay lưng bước đi, đằng sau vẫn còn những tiếng gào thét của Lin.

Nó ngồi trên ghế, đan hai tay vào nhau. Lòng nó bây giờ như có lửa đốt.

Hắn đi qua đi lại trong nhà. Nếu nói hắn không có đủ số tiền mà David yêu cầu thì không phải, nhưng hắn không muốn bị David lừa tống tiền trong mấy vụ vớ vẩn này.

- Em thử gọi lại cho hắn ta xem!

Nó luống cuống cầm điện thoại lên lần mò tìm số của David.

Bất chợt điện thoại nó rung, là David gọi. Hắn giật lấy cái máy từ tay nó rồi nghe.

- Giám đốc Steven nổi tiếng đây sao! Ồ ồ, xin chào xin chào?

- Anh là ai? – không thèm quan tâm đến lời chào hỏi của David, hắn vào thẳng vấn đề.

- Tao là ai mày không cần biết. Mày lập tức đưa 3 tỷ đến ngay chỗ đã hẹn, nếu không thì mày cũng biết hậu quả rồi đấy.

Hắn chưa kịp nói thêm câu gì thì David đã tắt phụt điện thoại.

- Mẹ kiếp – hắn buông câu **** thề rồi ngồi phịch xuống ghế.

Thực ra hắn là người lo cho Lin hơn ai khác. Hắn rất quý đứa bé, mặc dù không phải là con hắn.

- Em gọi cảnh sát chưa? – hắn ngồi thẳng dậy hỏi nó.

- Tôi sợ.... gọi cảnh sát Lin sẽ bị nguy hiểm – nó rơm rớm nước mắt.

- Mà hắn là ai vậy? – hắn nhíu mày hỏi.

- Là..... David! – nó trả lời ngập ngừng, vì nó không muốn nhắc đến chuyện nó đã từng đánh David và chị nó đã từng là tình nhân của một tên ***** như anh ta.

- Là ai? – hắn vẫn tiếp tục cái giọng đều đều ấy hỏi.

Nó quan sát phản ứng của hắn một lúc lâu rồi mới lên tiếng.

- Tôi nói..... anh sẽ không nghĩ xấu chứ? – nó nghi hoặc dướn mày hỏi.

Hắn gật đầu.

- Đó là người yêu cũ của.....

- Của em?

Nó chưa nói hết câu thì hắn đã chen ngang. Nó mở to mắt nhìn hắn. Ôi trời! Hắn nghĩ gì mà nó lại đi yêu một tên như anh ta chứ.

- Không! Của Laura – nó từ tốn trả lời.

- Vậy.... Lin là con của...? – hắn hỏi ngắt quãng vì hắn thấy vấn đề mà hắn hỏi có vẻ hơi tế nhị.

- Không! Lin là con của anh Joe và chị Laura. Anh không thấy thằng bé rất giống Joe sao?

Cả nó và hắn đều không nói gì nữa. Không khí trong phòng chẳng mấy chốc trở nên im ắng.

Có điện thoại đến, bây giờ đã là 12h, chắc là Laura gọi. Quả đúng như nó nghĩ, trên màn hình điện thoại hiện lên số của Laura. Nó vội vàng bấm nghe.

- E.... em có thấy Lin đâu không?

Nó quay sang chần chừ nhìn hắn. Nó biết thể nào Laura cũng hỏi câu này nhưng sao nó vẫn cảm thấy khó trả lời Laura.

- Lin..... bị bắt cóc rồi!

Nói xong câu trả lời, đầu dây bên kia trở nên vắng lặng, không một động tĩnh.

- Chị Laura, chị Laura..... – nó gọi mãi mà chẳng thấy gì.

Lúc lâu sau là một tiếng tút tút kéo dài. Nó thở dài rồi dập máy.

- Anh sẽ chuẩn bị tiền và mang đến cho chúng nó, em cứ ở nhà, có gì anh sẽ liên lạc về! – hấn nói rồi đứng dậy.

- Không! Em sẽ đi – bắt chợt nó đứng dậy.

Về quyết tâm của nó làm hấn thấy ngạc nhiên. Hiếm khi hấn nhìn thấy một Alissa quyết đoán như vậy. Hấn cười rồi xoa đầu nó.

- Ở nhà và làm việc đi ôsin. Anh không muốn vợ của anh bị thương đâu!

Dứt lời, hấn đi một mạch ra cổng.

Cái từ “ôsin” hấn nói ra lần này không những không làm nó cảm thấy bức mà nó còn thấy có điều gì đó vui vui đang nhen nhói trong lòng nó. Cái từ ấy đã lâu lắm rồi nó mới nghe được từ miệng hấn. Đúng là thời gian trôi đi nhanh thật, mới ngày nào nó gặp hấn mà bây giờ đã trở thành “vợ” của hấn rồi. Nhưng thực sự nó vẫn không thể nào đến được với hấn. Dường như có một sự ngăn cách nào đó khiến nó không thể chấp nhận tình cảm của hấn. Nó cười nhạt, cuộc đời nó đã quá đau khổ rồi, có lẽ nên dừng lại ở đây thôi. Hấn sẽ tốt hơn khi không có nó.

Hấn đứng trước cổng công viên – nơi mà David hẹn để giao hàng cả tiếng đồng hồ mà không thấy có một bóng người. Từ trước đến giờ, hấn chưa bao giờ phải đợi ai thế này cả (trừ nó) vậy mà phải đợi một tên bắt cóc bao giờ không?

Hấn hết nhìn đồng hồ rồi lại nhìn trời. Đã gần 2h sáng rồi, đường phố vắng tanh, không một bóng người. Không biết nó ở nhà ra sao rồi? Bất giác trong lòng hấn có dự cảm không lành.

Tracy dắt tay Lin xuống xe trước cổng công viên. Đạp vào mắt là khuôn mặt hấn. Tracy vội vàng tổng thăng bé trở lại xe rồi định nhảy lên xe luôn. Sao rõ ràng là bảo nó đến, vậy mà là hấn đến là sao. Đang định lên xe thì bất chợt một cánh tay siết chặt lấy tay cô, kéo giật lại.

Một nụ cười nhếch mép xuất hiện trên môi hấn.

Tay Tracy run lên bần bật. Sao cô lại rơi vào cái tình cảnh này chứ? Cái cô muốn đâu phải là thế này?

- Anh..... – Tracy lắp bắp nói.

- Tôi biết ngay là cô mà – vẫn giữ nguyên nụ cười ấy, hấn lên tiếng.

Tracy sợ đến tái cả mặt mũi. Cô biết một khi hấn đã ra tay thì khó có thể sống nổi với hấn. Nhưng cô làm tất cả những chuyện này là vì ai chứ?

- Cô biết tôi sẽ làm gì với cô rồi chứ? – lúc này khuôn mặt hấn đã thay đổi sắc thái, trở nên sắc lạnh hơn.

- Em..... em làm tất cả những chuyện này là vì anh mà! Tại sao không phải là em? Tại sao nhất định phải là cô ta? – Tracy dường như đã mất hết kiên nhẫn, cô khóc nức nở. Tracy níu tay hấn – Em phải làm gì để anh yêu em chứ?

- Làm gì sao? Cách tốt nhất là cô rút khỏi cuộc đời tôi.... Có thể lúc đó tôi sẽ yêu cô thêm chút chút – hấn lạnh lùng nói.

32. Chương 32

Tracy mở to mắt nhìn hấn. Cô không ngờ hấn lại có thể nói ra những từ đó. Mắt cô rung rung.

- Anh.... – cô ngáp ngừng không nói nên lời.

Hấn nhếch mép cười rồi ngó vào trong xe.

- Lin! Lại đây với chú – hấn vẫy tay gọi Lin.

Thằng bé nhìn thấy hấn như vớ được vàng, lao ra khỏi xe như tên bắn đẩy ngã cả Tracy.

- Lần này tôi sẽ tha cho cô, nhưng David, anh cô thì..... cứ chờ đấy – hấn nói rồi dắt tay Lin đi thẳng luôn.

Tracy ngồi sụp xuống. Cô mất hết rồi, thật sự mất hết rồi.

Alissa! Nhất định tôi sẽ không tha thứ cho cô.

~*~*~*~*~*~*~

Nó ngồi trên ghế mà tim đập thình thịch vì lo. Không biết hấn đã đón được Lin chưa?

“Cạch...”. Tiếng mở cửa khô khốc vang lên giữa không gian tĩnh lặng. Nó chạy vội ra xem.

Lin đứng trước mặt nó, khuôn mặt cậu bé hốc hác, xanh xao như người chết vừa sống dậy. Chắc hẳn bọn chúng đã hành hạ thằng bé kinh lắm.

- Mẹ Aliss! – Lin chạy vội đến ôm nó.

Nó cũng ôm chầm lấy thằng bé. Nhìn Lin như vậy nó cũng thấy đau lòng.

- Chú Steven đâu rồi? – nó buông thằng bé ra rồi hỏi.

- Chú ấy dắt con vào nhà rồi đi luôn rồi!

Nó nhú mày, hấn đi đâu vào giờ này chứ?

- Mẹ! Con đói.

Đang mãi chạy theo những dòng suy nghĩ lan man nó bị tiếng của Lin kéo quay trở về hiện tại. Nó cười rồi dắt Lin xuống bếp.

++++

Những tia nắng đầu tiên của buổi sáng nhẹ nhàng chiếu xuyên qua tấm rèm cửa sổ rồi đập xuống khuôn mặt tựa thiên thần của nó.

Chuông đồng hồ báo thức đang ngập ngừng ở hồi thứ nhất thì đột nhiên tắt lịm, với mái tóc bù xù, nó thò đầu ra khỏi lớp chăn bông. Giữ nguyên bộ dạng méo xẹo của người bị cưỡng ép dậy vào lúc sáng sớm, nó thất thểu bước xuống cầu thang, chỉ đến khi trông thấy làn khói mỏng thơm lừng đang bay lên nơi góc bàn, bộ dạng rù rì ấy mới chịu tan biến.

Nó tiến lại phía bàn ăn, hấn đang lúi húi trong bếp làm gì đó thì phải?

Nó thò tay lên định bóc thức ăn thì bị tiếng nói của hấn ngăn lại.

- Này, anh vụng là không tốt đâu nhé!

Ngước lên, khuôn mặt hấn đập vào mắt nó. Hấn đang đeo cái tạp dề trên người làm nó nhớ đến cái hôm mẹ nó đến đây. Bất giác nó cười to.

- Em cười cái gì? – hấn đỏ mặt, vừa lúi húi tháo tạp dề vừa hỏi.

- Đâu có cười gì đâu – nó cố gắng nhịn lại rồi ngồi xuống bàn.

Hấn cũng không nói gì thêm nữa, ngồi xuống đối diện nó. Nó vừa gấp thức ăn, thỉnh thoảng lại lên nhìn hấn. Không hiểu hôm nay hấn có gì nổi bật mà khiến nó nhìn nhiều đến thế? Thực ra nó muốn hỏi hôm qua hấn đi đâu nhưng lại không có dũng khí để hỏi. Nó tự thấy mình hơi vô duyên khi hỏi câu đó, hấn đi đâu là chuyện của hấn, đâu có liên quan đến nó chứ? Không gian trong phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Mà cũng chẳng hiểu sao hôm nay hấn lại ít nói thế không biết? Bình thường cứ hễ ngồi cạnh nó là hấn nói không ngừng nghỉ mà.

- Muốn nói gì à? – hấn hỏi mà vẫn không ngẩng đầu lên.

- À.... ừm..... Tối qua..... anh đi đâu à? – nó nói ngập ngừng.

Lúc này thì hấn đã dừng mọi hoạt động lại, ngẩng lên nhìn nó.

- Anh về nhà – hấn nói nhẹ nhàng nhưng nó có thể dễ dàng nhận ra trong giọng nói của hấn có chút buồn buồn.

Thấy hấn như vậy nó cũng chẳng nói gì nữa, tiếp tục ăn.

Hấn ngồi xem tivi mà đầu cứ nghĩ đi đâu đâu. Hôm qua nhận được tin nhắn của bà Selina hấn đã học tốt chạy về nhà. Nhưng khi về đến nơi, người đầu tiên mà hấn nhìn thấy lại là bà Elena – người vợ hiện tại của ông Steven, bố của nó. Và điều quan trọng hơn bà Elena lại chính là..... mẹ đẻ của hấn. Thật đau đầu mà. Sao bà ta có thể trở trên đến xin tiền hấn được chứ?

Không phải chính bà ta đã vứt bỏ hấn sao?

Tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn. Nó ở trong bếp vội chạy ra mở cửa.

Một người đàn ông đứng tuổi đang ở trước mặt nó.

- Bác tìm ai ạ?

- Cô là...? – dường như người đàn ông kia cũng thắc mắc về nó.

- Cháu là.....

- Bố đến đây làm gì?

Nó chưa kịp nói hết câu thì đã bị hấn đứng ngay cạnh chặn ngang họng. Hấn ra đây từ lúc nào không biết? Hả, hấn vừa nói gì? Bố sao? Người đàn ông này..... là bố hấn sao?

- Ai đây? – không bận tâm đến câu hỏi của hấn, ông Michael hỏi ngược lại hấn.

Đương nhiên là hấn biết người mà ông đang muốn hỏi đến là ai.

- Vợ con – hấn vẫn trả lời rất tự nhiên, trong giọng nói có pha chút bất cần.

Ông Michael ngạc nhiên nhìn hấn. Hấn có vợ lúc nào mà ông không biết nhỉ?

- Bố vào nhà đi.

Không để ông hỏi gì thêm hấn đã nói luôn. Thực sự mà nói thì mỗi lần gặp hấn, ông Michael lại nói đủ thứ chuyện làm hấn đau hết cả đầu.

- Hôm qua bà Elena có đến gặp con à? – bố hấn ngồi xuống ghế rồi hỏi.

- Vâng! – hấn vừa rót nước vừa trả lời.

Nó vì không muốn làm phiền hai bố con hấn nên đã đi ra ngoài. Hấn cũng cảm thấy yên tâm vì hấn nghĩ nếu nó biết được sự thật chắc hấn sẽ shock lắm.

- Bà ấy có nói gì không? – ông Michael hỏi trong khi cầm cốc nước hấn vừa rót lên.

Hấn có nên nói chuyện đó ra không?

- Bà ấy không nói gì.

Cuối cùng thì hấn cũng quyết định dấu ông.

Ông Michael nghe nó nói vậy chỉ ậm ừ rồi không gian lại chìm vào im lặng. Đúng lúc đó nó bước vào, trên tay là một đồng hồ linh kính.

- Em đi đâu vậy? – hấn bước đến xách đồ hộ nó vào bếp.

- Em đi chợ. Hôm nay có bác đến nên em muốn làm một bữa.

Không biết là nó đang cố tình tỏ ra là một đứa con dâu ngoan hiền hay là gì nhưng nó cảm thấy nên làm gì đó để lấy ấn tượng với ông Michael.

Nó và hấn cùng vào bếp, ông Michael vẫn ngồi ngoài ghế quan sát từ hành động của hai người. Có phải con trai ông chân chừ không cưới là vì cô gái này? Không lẽ con bé có gì đặc biệt với con trai ông đến thế sao? Ông mỉm cười rồi lặng lẽ bước ra cửa không gây một tiếng động.

+++++

Nó ngồi thu lu trên ghế sofa mà chả biết làm gì. Hắn thì đã đi đâu từ sáng, đến giờ vẫn chưa thấy về. Mà sao dạo này nó thấy hắn cứ sao sao? Thỉnh thoảng cứ ngồi trong phòng một mình nghĩ đầu đầu, nhiều lúc nó hỏi thì dường như chả để tâm. Thực sự thì nó đang cố gắng để chấp nhận tình cảm của hắn nhưng sao càng cố nó càng cảm thấy xa vời quá.

Bất chợt điện thoại bên cạnh reo làm nó thoáng giật mình. Nhắc điện thoại lên là lập tức bên đầu dây kia vọng lại tiếng nói hốt hoảng của Andrew.

- Alissa, em mau về nhà ngay đi, bố..... bố bị tụt huyết áp..... đang nằm cấp cứu trong bệnh viện rồi.

Nó sây sẩm cả mặt mũi. Sao đang yên đang lành bố nó lại bị tụt huyết áp. Ông đã già rồi, lại còn bị bệnh như thế nữa thì làm sao ông chịu nổi?

Không kịp nghĩ gì nhiều nó vội chạy lên gác mặc quần áo rồi đi thẳng ra xe.

33. Chương 33

Lúc này đã là 3h sáng rồi mà bố nó vẫn chưa tỉnh dậy. Hôm qua khi nhận được tin nhắn của Andrew nó đã học tốc phóng đến bệnh viện bố nó nằm. Cũng may là ông đã qua khỏi. Nghe nói ông bị tụt huyết áp là vì nhìn thấy bà Elena tay trong tay với thằng bố thì phải? Chắc, mà bà đó thì có gì đâu mà bố nó phải thế nhỉ?

Bây giờ thì nó thực sự cảm thấy buồn ngủ. Cả đêm nó ngồi trông ông Steven mà không chớp mắt tí nào. Andrew thì phải đến công ty vì có cuộc họp gấp, Laura thì phải về nhà trông Lin. Căn bản là cả hai người đều vô cùng căm hận ông Steven, chứ nếu muốn thì Andrew có thể dời cuộc họp sang ngày khác và Laura có thể nhờ người khác trông Lin để đến trông ông Steven. Nó thở dài, có lẽ nó nên uống chút cà phê cho tỉnh ngủ. Nghĩ là làm nó đứng dậy rồi bước ra cửa.

Cái bóng đen đằng sau cánh cửa ngày càng hiện rõ lên. Cửa phòng ông Steven từ từ được mở ra. Trong căn phòng tối om không một ánh đèn lúc này chỉ còn hai người. Một nụ cười nhếch mép hiện rõ trên khóe miệng của người phụ nữ kia. Con dao sắc nhọn được bà ta giấu trong túi áo khoác được đưa ra.

Xin lỗi ông nhé! Cảm ơn ông đã cho tôi những ngày tháng no ấm.

++++

Nó từ căng tin đi lên thì thấy hàng chục y tá đang đứng túm năm tụm ba ở trước phòng bố nó. Có chuyện gì sao? Nó nhú mào rồi chạy nhanh đến chỗ mấy cô y tá đứng.

Cố gắng len vào trong, một vũng máu đỏ tươi đập vào mắt nó. Nó mở to mắt nhìn vũng máu trước mặt và mấy người cảnh sát đang đứng cạnh giường bố nó.

- Cô là người nhà của ông Steven? – một trong số mấy anh cảnh sát đứng lên hỏi nó.

Nó gật nhẹ đầu, mắt nó không hiểu sao lại cay cay.

- Chúng tôi rất tiếc phải báo với cô một tin.... ông Steven đã qua đời. Chúng tôi vẫn đang tìm hiểu hiện trường – anh cảnh sát đứng trước mặt nó nói nghiêm nghị.

Đầu óc nó choáng váng. Sao bỗng dưng bố nó lại như thế? Sao bỗng dưng bố nó lại chết? Ai có thể giết ông chứ? Tại sao đến những ngày cuối đời mà ông vẫn không được sống yên ổn chứ?

- Chúng tôi vừa tìm được một đôi hoa tai trên đệm của ông Steven – anh cảnh sát đưa ra trước mặt nó một đôi bông tai bằng vàng.

Nó luống cuống nhận lấy đôi hoa tai từ tay anh cảnh sát. Đây không phải là đôi hoa tai mà bố nó đã mua ẹ nó vào ngày cưới sao? Sao nó lại có ở đây? Không lẽ bà Elena đã lấy nó?

Xung quanh nó dần mờ nhạt đi, nó cố gắng giữ thăng bằng. Nó không thể gục ngã trong lúc này được. Nhưng.... Càng cố nó càng cảm thấy tê nhức hơn.

“Bịch....”

Xung quanh là một màu trắng toát đập vào mắt nó. Mùi ete của bệnh viện làm nó phải nhăn mặt vì khó chịu. Nó từ từ ngồi dậy, ôm lấy đầu, nó cố gắng tìm lại chút kí ức sau những cơn đau nhói. Xem nào, hôm qua bố nó mất, nó đang ở trong phòng của bố nó thì bị ngắt, rồi sau đó như thế nào thì nó không nhớ nữa. Nhưng lúc đó, nó cảm nhận rõ ràng là có ai đó đã bế nó lên. Chắc, đúng là dạo này nó yếu thật.

Nó từ từ bước xuống giường, bỗng tay phải của nó đập phải một ai đó. Quay mặt sang bên cạnh, khuôn mặt của Ray đập vào mắt nó. Hôm qua Ray đã ở cạnh nó suốt sao? Kể ra cũng lâu rồi nó không gặp lại Ray. Mà sao hôm qua Ray biết nó ở bệnh viện mà đến?

Nó chăm chú nhìn khuôn mặt Ray đang ngủ. Hai hàng lông mi của anh khẽ rung. Mái tóc màu hạt dẻ lung linh trong nắng. Tim nó bỗng đập chệch đi một nhịp. Nó ôm mặt quay sang bên cạnh, nó làm sao thế này? Nó đang rung động sao?

- Em tỉnh rồi à? – chất giọng ngái ngủ của Ray vang lên bên cạnh nó.

Nó quay mặt lại nhìn Ray, nở một nụ cười thật tươi.

- Ủm! Anh ở đây lâu chưa?

Ray nhìn nó cười, có phần hơi gượng gạo, cậu cũng bật cười theo.

- Em làm gì mà mặt đỏ ửng thế kia?

Dường như Ray đã động trúng tim đen nó, khiến mặt nó đã đỏ nay lại càng đỏ hơn.

- Ê! Nhìn lên anh phải không? – Ray chồm người lên ghé sát mặt vào nó.

- K.... không....làm gì có.... – nó ấp úng không dám nhìn thẳng vào mắt Ray.

- Này! Có tật giật mình nhá – Ray cười cười nhìn nó.

Sao lúc nào nó cũng bị hấn và Ray bắt thóp là sao nhỉ?

- Đã bảo là không có gì mà – nó nhất quyết chối.

- Này! Đừng chối, rõ ràng là anh thấy em nhìn anh “đắm đuối” mà – Ray cố tình nhấn mạnh hai chữ “đắm đuối” để trêu chọc nó.

Nó cuối cùng vẫn không chịu được, vớ cái gối sau lưng định ném vào Ray nhưng anh đã nhanh chóng bắt được rồi dúi lại vào người nó. Nó cắn bản không chuẩn bị trước nên ngã ra sau. Ray đứng dậy ép người nó xuống giường, đặt lên môi nó một nụ hôn. Không phải là một nụ hôn nhẹ, mà là một nụ hôn cuồng nhiệt. Nó ngạc nhiên mở tròn mắt, nhưng nó không chống cự. Nó nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Nó biết, trái tim nó đang rung động....

Cánh cửa phòng nó dần dần được khép lại. Đôi mắt ấy sụp xuống, phảng phất những tia nhìn u uất. Hấn tiến nhanh về phía cuối hành lang, ngồi thụp xuống. Những giọt nước mắt như những hạt thủy tinh trong suốt lăn lăn dài trên má hấn.

Có lẽ.... rời ra anh.... em sẽ được hạnh phúc...!

Những điệu nhạc xập xình cứ vang lên trong cái không khí náo nhiệt và thứ ánh sáng lập lờ trong bar. Những con người đang quay cuồng theo từng điệu nhảy dường như chẳng ai quan tâm đến một nhân vật đang uống say bí tỉ là hấn, thỉnh thoảng cũng chỉ có vài cô gái đi lướt ngang qua ngoái đầu nhìn hấn và cười khúc khích. Cắn bản là hấn chẳng quan tâm, cứ thế uống hết chai này đến chai khác.

- Tại sao em lại đối xử như thế với tôi? Tại sao? – hấn nhìn li rượu trên tay, lăm bắm.

Hấn cười chua chát rồi lại uống một li nữa. Nhưng sao hấn uống bao nhiêu vẫn không thể quên được hình bóng đó? Tại sao hấn uống bao nhiêu mà vẫn không quên được nó?

Đưa tay vào trong túi rút ra cái điện thoại, hấn lần mò tìm số của ai đó rồi đưa lên tai nghe. Đầu dây bên kia ngay lập tức vọng đến một thanh âm hoảng hốt.

- Alo! Anh đang ở đâu vậy? Sao chưa về nhà?

Hấn cười khẩy.

- Em lo cho tôi sao?

- Anh nói gì thế? Anh đang ở đâu? – nó ở đầu dây bên này dường như rất sốt ruột bèn găt lên,

- Em hỏi làm cái quái gì? Không phải em muốn ở với thằng đó sao? – hấn cười to, trong giọng nói có phần kích dều.

- Có phải anh uống nhiều quá rồi bị đứt dây thần kinh rồi không? Anh đang ở đâu để tôi đến đón? – nó lại một lần nữa phải găt lên vì những tiếng ồn ào ở bên này làm nó không nghe thấy hấn nói gì.

- Tôi đang ở bar, có giỏi thì em đến đây đi....đến đây đi....

Hấn cúp máy, hoặc có thể là hấn say quá rồi ngủ luôn. Chắc, không hiểu làm sao mà uống say đến thế cơ chứ?

Nó khoác tạm cái áo khoác bên cạnh rồi đi ra xe.

Suốt dọc đường nó cứ suy nghĩ mãi về những lời mà hấn nói ban nãy.

“Không phải em muốn ở với thằng đó sao?”. Hấn hỏi thế là có nghĩa gì? Hay hấn nhìn thấy nó và Ray....? Chắc, để tính sau vậy.

Nó đánh tay lái vào quán bar, nó biết hấn hay đến bar này vì đây là chỗ Ray làm.

Vào đến nơi, quả đúng như nó nghĩ, hấn đang nằm vật vã ở một góc của quầy bar. Vội vàng chạy đến lay người hấn.

- Này! Dậy đi, này, có nghe tôi nói gì không đấy hả?

Gọi mãi mà hấn không chịu dậy, nó buộc phải đỡ hấn ra xe, và tất nhiên phải có sự giúp đỡ của nhân viên trong bar.

Ngồi trong xe mà toàn là mùi rượu bốc ra từ người hấn. Nó khê nhíu mày rồi quay sang nhìn hấn.

- Alissa! Tại sao em lại đối xử như thế với tôi? – chất giọng nhỏ bé phát ra từ hấn nhưng cũng đủ để nó nghe được.

Hấn đang gọi tên nó sao?

Bất chợt nó nhìn thấy một giọt nước chảy ra từ khóe mắt hấn. Hấn.... đang khóc sao?

Nhẹ nhàng đỡ người lên, nó đặt lên môi hấn một nụ hôn.

Xin lỗi... Em yêu anh!

Hôm nay nó quyết định sẽ đi làm lại, không ở nhà ăn không ngồi rồi mãi thế này nữa.

Đúng lúc nó chuẩn bị đi thì thấy hấn từ trên gác xuống. Hôm qua vác được hấn lên phòng là cả một vấn đề với nó. Nó cũng phải tự phục mình sao lại khỏe thế.

- Đồ ăn tôi nấu sẵn rồi đấy, anh ăn đi!

Hấn uống một hụm nước rồi cầm lấy quả táo bên cạnh.

- Không cần! Hôm nay tôi có cuộc họp đột xuất nên không ăn cơm nhà đâu. Nếu cô về sớm thì ăn một mình nhé! – hấn lạnh lùng nói rồi quay trở lại phòng.

Nó tròn mắt nhìn theo bóng hấn. Nó hơi ngạc nhiên với thái độ hôm nay của hấn. Từ hôm qua đến hôm nay hấn làm sao thế không biết?

Điện thoại của nó khẽ rung kéo nó quay trở lại hiện thực. Đưa tay lấy cái điện thoại nó nghe.

- Aliss hả? Em có đi làm không? Anh qua đón – một giọng nam trầm ấm phát ra từ đầu dây bên kia.

- Anh Ray hả? Thôi em có xe, em tự đi được rồi – nó cười nhẹ nói.

- Ủ vậy thôi. Chúc em ngày làm việc vui vẻ nhé. Yêu em!

Hai tiếng “yêu em” ở cuối câu nói của Ray làm nó hơi ái ngại. Có thể là cho nó đang ngoại tình, hôm qua nó chính thức đồng ý làm bạn gái của Ray, nhưng sao nó vẫn cảm thấy có gì đó trống rỗng. Có phải khoảng trống nó dành cho hắn là quá lớn không? Nó cười nhạt rồi đi ra xe.

~~

Bước vào công ty là một không khí náo nhiệt. Chắc, mới có mấy tháng nó không đi làm mà đã thành cái chợ thể này rồi.

Thấy nó bất thành linh bước vào mà không báo trước, nhân viên ai cũng giật mình. Cô thư kí của nó đang buồn đưa lê bán đưa chuột ở quầy tiếp tân, nghe mấy cô nhân viên nhắc đến hai chữ “giám đốc” là giật mình đứng nghiêm. Nó suýt thì bật cười với cái bộ dạng của công ty.

Nó đi lên phòng, ngồi xuống ghế đã có điện thoại gọi tới.

- Aliss hả? Anh Andrew đây. Mai em có định đến viếng bố không? Bà Elena có làm đám ma cho bố đấy – giọng Andrew khi nói đến ông Steven có vẻ không thích cho lắm, nó nghĩ vậy.

- Em có – nó thản nhiên trả lời.

- Ủ, thôi anh cúp máy đây.

Andrew nhanh chóng dập máy. Nó đặt điện thoại lại vị trí cũ rồi thở dài. Nó còn rất nhiều chuyện phải làm sáng tỏ.

“Cốc..... cốc..... cốc....”. Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên.

- Vào đi – mặt nó trở nên lạnh hơn lúc đầu.

Cô thư kí bước vào đứng trước mặt nó.

- Giám đốc gọi tôi?

Nó gật nhẹ đầu rồi lấy trong ngăn kéo ra một bức ảnh.

- Theo dõi người này cho tôi – nó đưa cho cô thư kí bức ảnh.

Cô thư kí hơi sững người nhìn tấm ảnh. Đây chẳng phải là bà Elena, mẹ kế của nó sao?

- Đây là....?

- Đúng. Tôi muốn cô theo dõi bà ta – nó đan hay tai vào nhau, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt cô thư kí.

34. Chương 34

Cô thư kí sau một hồi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu rồi cúi người đi ra ngoài. Nó khoanh tay đứng dậy tiến đến cửa kính phía sau. Nheo mắt nhìn cảnh vật bên dưới tòa nhà, nó khẽ thở dài. Cuộc đời sao lại lắm bấp bênh đến thế?

Bất chợt cửa phòng nó bị mở tung. Nó quay người lại, đập vào mắt là David, đằng sau là hắn. Cả hai đều đang thở hồng hộc. Nó ngạc nhiên, sao hai người này lại ở đây với cái bộ dạng này? Còn thư kí của nó đâu? Sao lại để cho họ thản nhiên vào đây? Đầu óc nó đang xoay tròn quanh những câu hỏi thì hắn lên tiếng.

- Hắn là kẻ đã bắt cóc Lin đúng không? Bây giờ tùy cô xử! – hắn nói mà trong giọng nói vẫn pha chút lạnh lùng khiến nó hơi giật mình.

Nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn sang phía David mặt đang tái mét. Nó không nói gì khiến không gian bỗng chốc trở nên yên lặng. Và tất nhiên cái không khí này càng làm David trở nên lo lắng hơn. Bất chợt khóe môi nó xuất hiện một cái nhếch mép, nó từ từ ngồi xuống ghế, đan hai tay vào nhau rồi nhìn thẳng vào mắt David.

- Tôi muốn anh làm vệ sĩ cho tôi.

Cả hấn và David đều ngạc nhiên, mở to mắt nhìn nó. Gì chứ? Hấn mắt công tóm David về đây, chỉ để nó lấy David làm vệ sĩ sao? Rốt cuộc là đầu óc nó có vấn đề không?

- Cô nói gì? – David nhú mày hỏi lại nó, thực ra trong lòng anh đang vui vì nó không làm gì anh.

- Tôi muốn anh làm vệ sĩ cho tôi – nó kiên nhẫn nhắc lại từng từ, khuôn mặt vẫn không thay đổi.

Và bây giờ thì hấn đã chắc chắn là đầu óc nó hiện tại đang có vấn đề.

Nó đột nhiên quay ngoắt sang nhìn hấn với vẻ mặt hiền từ khiến hấn sờn da gà. Hấn không ngờ nó có thể thay đổi thái độ nhanh đến vậy.

- Cảm ơn anh đã bắt hấn đến đây cho tôi – nó mỉm cười nói với hấn.

Hấn căn bản là quá ngạc nhiên với những thứ trước mắt vừa diễn ra nên khi nghe nó nói cảm ơn chỉ lẳng lặng gật đầu rồi không nói gì thêm nữa.

- Nếu không còn việc gì nữa thì hai người có thể về. Còn David, sáng mai anh bắt đầu làm cho tôi – nó vẫn giữ nguyên tư thế đấy, chỉ khác là nụ cười lúc này không còn đều đặn như ban nãy nữa mà thay vào đó là một nụ cười dịu nhẹ, nụ cười của nắng.

Cả hấn và David đều ngẩn người ra một lúc lâu nhìn nó. Hấn nhìn nó lúc này không còn là Alissa yếu đuối hàng ngày nữa mà là một Alissa vô cùng mạnh mẽ. Hấn ngay lập tức trở về hiện tại.

- Vậy tôi về đây – hấn vẫn tỏ ra lạnh lùng với nó nhưng thực chất trong lòng hấn đang rất muốn tiến đến ôm lấy nó.

Mắt hấn hiện rõ sự đau thương. Hấn thần thờ bước ra khỏi phòng nó. Thấy nó ra ngoài, David cũng đi theo sau.

Sau khi hai người đi ra khỏi phòng, nó khẽ thở dài rồi đứng lên đi pha cà phê. Vậy là vụ của David nó không phải lo nữa. Bây giờ chỉ còn việc của bố nó nữa thôi. Nó vừa nhấp một ngụm cà phê mắt nó vừa nhìn xa xăm.

Những tia nắng len lỏi qua từng lá cây rồi chiếu xuống khuôn mặt nó. Nó đang nằm trên giường, khẽ cựa mình sang bên này rồi lại sang bên khác. Mí mắt vẫn nhắm nghiền, từng giọt mồ hôi nhẹ lăn dài trên trán nó. Nó đang chìm vào cơn mê man mà không sao thoát ra nổi.

- Bố..... – nó liên tiếp gọi bố nó – bố..... bố.....

Nó choàng tỉnh dậy sau một giấc mơ dài. Nhận ra trên người ướt đẫm mồ hôi, nó thở dài, nhắm mắt cố tưởng tượng ra những gì vừa xảy ra trong giấc mơ. Nó thở gấp, mặt đỏ như gấc.

Không thể được, bố nó không thể mất. Tại sao đến giây phút cuối nó không thể có được trọn vẹn cả bố lẫn mẹ chứ? Co người ngồi sát vào góc tường, nó gục mặt xuống tay khóc nức lên.

Cùng lúc đó tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài. Nó lau nước mắt rồi đi ra mở cửa.

Hấn đứng dựa vào tường, hai tay đút túi quần, miệng còn ngậm điếu thuốc lá đang hút dở nhìn nó. Nó ngạc nhiên khi trông thấy bộ dạng này của hấn.

- Anh đi đâu mà bây giờ mới về vậy?

Từ tối qua đến hôm nay hấn không về. Bây giờ lại đứng trước mặt nó thế này làm nó hơi sững người. Mà.... hấn hút thuốc từ khi nào? Nó khẽ nhăn mặt vì khói thuốc lá.

- Có chuyện gì vậy? – nó lạnh lùng lên tiếng, thực sự lúc này nó không có tâm trạng đâu để nghe mấy lời trêu đùa của hấn.

- Không có gì. Chỉ là muốn cô mua hộ tôi một vài thứ thôi – nếu nó không nghĩ quá thì lúc này mặt nó hiện rõ hai chữ “sở Khanh”.

- Anh muốn mua cái gì? – nó nhú mày, khuôn mặt có phần căng thẳng hơn.

Hắn cúi đầu xuống chân rồi ghé xuống tai nó. Nó nhìn từng hành động của hắn, thấy hắn có vẻ khác với thường ngày. Nó vẫn đang chờ câu trả lời từ hắn.

- Tôi muốn mua..... bao cao su.

Ba từ phía cuối hắn nói làm nó chết đứng. Hắn..... định làm gì? Không lẽ.... một lần ngày hôm đó vẫn chưa đủ với hắn sao? Nó mở to mắt nhìn hắn đang nở một nụ cười nửa miệng. Nó không nói được câu nào nữa. Cùng lúc đó, một giọng nói từ dưới nhà vọng lên.

- Anh à! Anh đang làm gì vậy? Sao lâu thế?

Một cô gái bước lên đứng trước mặt nó, không những thế còn tự nhiên khoát tay hắn.

- Sao em không ở dưới nhà đợi anh? Lên đây làm gì? – hắn hôn lên môi cô gái rồi nhẹ nhàng vuốt ve má cô.

Cổ họng nó lúc này có cái gì đó nghẹn ứ, không thốt nổi nên lời. Đường như hắn xem nó là người vô hình nên cứ vô tư ôm hôn cô gái kia. Tay nó siết chặt, mồ hôi túa ra trong lòng bàn tay. Nhìn từng cử chỉ thân mật của hai người này nó muốn khóc, nhưng tại sao nó không khóc được?

- Cô còn chần chừ gì nữa? Còn chưa đi? – hắn quay sang nó nói với vẻ mặt lạnh băng.

Nó cười khan rồi bước chầm chậm xuống cầu thang. Nó đau lắm. Phải rồi, nó có là gì của hắn đâu? Rốt cuộc, nó cũng chỉ là một món đồ chơi của hắn.

Tiếng đóng cửa dưới nhà làm thức tỉnh hắn. Hắn vừa làm gì thế này? Hắn đã từng thề sẽ không bao giờ làm nó tổn thương nữa. Vậy mà vừa rồi hắn đã làm gì?

Xin lỗi em! Alissa, anh là một thằng tồi. Có lẽ..... Ray là người xứng đáng với em!

Nó bước đến quầy tính tiền với đầy những ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. Thực sự thì nó cũng đang rất khổ sở với cái kiểu cười khúc khích của cô thu ngân. Nó cũng chẳng buồn giải thích nữa.

Đang đứng đợi đèn xanh bên đường, bỗng một chiếc ô tô màu đen bóng loáng đỗ lại trước mặt nó. Nhanh chóng nó nhìn thấy 4 người đàn ông mặc đồ đen bước xuống từ chiếc xe tiến đến chỗ nó. Trong khi nó còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị cả bốn người áo đen kia lôi lên xe.

Bất ngờ bị lôi vào xe, vì chưa hiểu mô tê gì nên nó vẫn còn hơi ngơ ngác nhìn xung quanh xe. Bất chợt nó thấy một người đàn ông ngồi ngay cạnh nó. Nheo mắt nhìn kỹ người đàn ông ấy, nó phát hiện ra không ai khác chính là ông Micheal – bố của hắn. Nó hơi ngạc nhiên khi gặp lại bố hắn ở đây. Nó cúi đầu chào và nhận được cái mỉm cười nồng nhiệt của ông Micheal.

- Ta có chuyện cần nói với cháu – ông Micheal chủ động lên tiếng trước.

Nó nhìn xuống đồng hồ, không biết nó đi lâu vậy ở nhà hắn có điên lên không nhỉ? Nhưng cũng chẳng sao, nó đi với bố hắn cơ mà! Nó quay sang ông Micheal, nhẹ gật đầu.

Nhanh chóng 4 người áo đen đang ngồi trong xe đều lần lượt mở cửa ra ngoài.

- Ta muốn nói đến chuyện hôn nhân giữa cháu và con trai ta – ông Micheal từ tốn nói.

- Ý bác là.....? – thực sự thì nó vẫn chưa hiểu vấn đề mà ông Michael muốn đề cập nên hỏi lại.

- Chắc cháu vẫn chưa biết hoàn cảnh của Steven khi còn bé phải không? – giọng ông Micheal có phần nhỏ và trầm hơn.

Đúng là nó chưa hề biết gì về hắn cả. Mặc dù quen hắn 5, 6 năm rồi mà nó chưa biết một chút gì về quá khứ hay tiểu sử của hắn. Nó khẽ gật đầu.

- Ta cũng không muốn gây ấn tượng xấu với cháu đâu – ông Micheal cười nhẹ rồi nói tiếp – nhưng vấn đề này liên quan trực tiếp đến hạnh phúc của con trai ta và cháu sau này. Nếu ta có nói gì xúc phạm đến cháu thì mong cháu bỏ qua.

Nghe ông Steven nói, sự tò mò trong nó càng cao hơn. Có chuyện gì mà ông Micheal phải lấp lửng thế? Có chuyện gì mà liên quan tới cả hạnh phúc của cả nó và hẳn sao này?

Ông Micheal thực ra đã điều tra được lí lịch của nó. Bất giác ông nhớ lại những thứ trong quá khứ, cảm giác tội lỗi của ông lại dâng trào.

...

Người phụ nữ đứng trước cổng căn biệt thự, khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Bà khẽ vuốt nhẹ má đứa bé đang bế trên tay. Khuôn mặt bà lại trở nên cương quyết hơn. Bà bước thẳng đến cánh cổng của căn biệt thự rồi nhấn chuông.

Chỉ một lúc sau, cánh cổng sắt được mở ra. Người phụ nữ nhẹ nhàng tiến vào. Bà đưa mắt nhìn xung quanh, bà đến đây đúng là một quyết định đúng đắn. Lúc này thay bằng khuôn mặt đầm đìa nước mắt như ban đầu lại là một khuôn mặt sắc sảo và nụ cười nhếch mép càng khiến khuôn mặt bà xảo quyệt hơn.

Cuối cùng bà cũng vào trong khu biệt thự. Cảm giác lo lắng ban nãy không còn nữa, bây giờ trong bà đang tràn đầy tham vọng.

- Bà Selina đang đợi bà trong phòng – một cô hầu gái từ đâu bước ra đứng trước mặt người phụ nữ.

Nói rồi, cô hầu gái dẫn đường cho người phụ nữ.

Đứng trước cửa phòng bà Selina, người phụ nữ hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa bước vào.

Bóng tối bao trùm lên căn phòng, chỉ có ánh sáng le lắt phát ra từ cánh cửa sổ. Trong không gian tĩnh mịch vang lên tiếng của một người phụ nữ.

- Cô là Elena? – giọng nói trầm ấm, dịu dàng nhưng không làm mất đi vẻ cương nghị.

- Đúng! Tôi là Elena – phía bên này phải một hồi lâu sau mới có tiếng trả lời.

Bà Elena có thể cảm nhận rõ người phụ nữ tên Selina kia đang khẽ thở dài. Bà Selina quay người lại, nở một nụ cười thuần khiết.

- Bà biết lí do hôm nay tôi mời bà đến đây rồi chứ?

- Tôi biết! Và tôi cũng mong bà không oán hận gì tôi – bà Elena lập tức trả lời mà không chút ngần ngại. Có vẻ như bà đã suy nghĩ rất kĩ thì mới có thể nói thế.

35. Chương 35

Bất chợt cánh cửa phía sau lưng bà Elena bật mở. Một người đàn ông đứng trước cửa.

- Elena....?

Cả hai người phụ nữ đều ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt.

- Sao cô lại ở đây, Elena? – giọng nói của người đàn ông mang đầy chất sát khí.

- Tôi.... – bà Elena ấp úng không nói thành lời. Căn bản là bà chưa lường trước được sự việc lại diễn ra như thế này.

- Là tôi mời cô ấy đến – khi bà Elena chưa biết nên nói gì thì bà Selina đã lên tiếng trước.

Đồng loạt cả người đàn ông và bà Elena cùng quay lại nhìn.

- Sao bà lại làm thế? – ngay lập tức người đàn ông kia xông đến bàn bà Selina, ánh mắt đầy phẫn nộ.

Trái lại sự quá khích của người đàn ông trước mặt, bà Selina vẫn điềm nhiên đáp lại.

- Ông Micheal! Người phải hỏi câu đấy là tôi mới đúng. Chỉ vì tôi không đẻ được mà ông ra ngoài cặp kè để rồi đến lúc người ta mang thai thì ông lại phớt lờ. Tôi không nghĩ ông là người như vậy! Chính tôi đã mời bà Selina đến đây để trao lại đứa con cho ông.

Nghe những lời bà Selina nói, ông Micheal hơi sững người. Thực sự ông không biết là ông đã làmột người phụ nữ khác mang thai. Trong vài giây, ông không nói được câu gì.

- Bà Elena! Bà để đứa bé lại đây và bà sẽ được 5 tỷ. Hoặc mang đứa bé đi và không được gì – bà Selina vẫn từ tốn nói. Từ trước đến giờ mà luôn là người bình tĩnh trong mọi chuyện và bà sẵn sàng hi sinh tất cả để có được hạnh phúc vì bà yêu ông Micheal.

Không gian bỗng chốc trở nên im ắng. Lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều của 3 con người, à không cả đứa bé bà Elena đang bế nữa là bốn.

Một lúc lâu sau, bà Elena khẽ thở dài, khẽ hôn nhẹ lên má đứa bé rồi ngược lên nhìn bà Selina cùng ông Micheal.

- Tôi sẽ để Steven lại – ánh mắt bà cương quyết như muốn nói đây là quyết định đúng đắn.

Cả ông Micheal và bà Selina đều hài lòng với quyết định của bà Elena.

- Bà có thể đi rồi, ngày mai tôi sẽ cho người mang tiền đến cho bà – bà Selina nhẹ nhàng nói.

- Bà có thể hứa..... sẽ chăm sóc tốt cho thằng bé chứ? – tiếng nói của Elena nhỏ dần, mặt bà cúi gằm.

- Bà có thể yên tâm về điều đấy. Thậm chí tôi còn có thể làm tốt hơn bà – từng từ từng chữ bà Selina nói ra đều như một mũi tên xuyên thẳng vào tim bà Elena.

Bà biết bà không phải là một người mẹ tốt. Bà biết bà đã sai khi để đứa bé ra mà không lo lắng, chăm sóc được cho nó.

Bà nhắm chặt mắt bước ra ngoài để ngăn không cho những dòng nước mắt chảy ra.

Bà thực sự đã có lỗi rất nhiều với con bà.

Quay trở lại với thực tại, nó vẫn chưa thoát ra khỏi câu chuyện mà ông Micheal vừa kể. Nhưng nó cũng không thể nào tưởng tượng nổi sao lại có sự trùng hợp đến ngẫu nhiên như thế. Sao hẳn lại là con của bà Elena được chứ?

- Cháu hiểu ý ta muốn nói ở đây chứ? – ông Micheal ngồi bên cạnh nó kéo nó trở về thực tại.

- Cháu..... – nó ngập ngừng không nói thành lời. Có lẽ chuyện này đối với nó thực sự là một chấn động lớn.

- Ta biết cháu là đứa có học vì vậy ta muốn cháu với ta nói chuyện thẳng với nhau. Cháu đến với con ta, có đúng là vì tình cảm hay vì cái gì khác? – giọng ông Micheal nghiêm nghị và cũng sắc sảo hơn.

Nó biết ông Micheal là người từng trải nên việc nghi ngờ như vậy là không tránh khỏi. Nhưng nó vẫn không thể nào tưởng tượng nổi việc bị ông Micheal cho là đang lợi dụng con ông để trả thù việc cá nhân. Chính nó còn không biết chuyện này thì làm sao có thể trả thù được?

- Cháu chắc chắn với bác một điều là cháu không hề có ý gì xấu với anh Steven. Muộn rồi, cháu phải về. Chào bác – nó cương quyết nói rồi mở cửa đi ra ngoài.

Ông Micheal nhìn theo bóng dáng nó thoáng thả bước đi trên vỉa hè, nụ cười của ông dần nở trên môi. Không phải là nụ cười nửa miệng xảo quyệt như trên thương trường, cũng không phải một nụ cười bi thương mà đây..... là nụ cười của hạnh phúc. Ông biết con trai ông đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Có lẽ đã đến lúc..... ông phải bù đắp cho con ông để đổi lại những tội lỗi ông gây ra trong suốt thời gian qua.

Nó trở về nhà thì đã thấy hẳn ngồi ngay phòng khách, vẻ mặt đăm đăm khó hiểu. Nó nhìn xung quanh, không thấy cô gái kia đâu. Đừng bảo là hai người này sốt ruột quá nên đã “hành động” trước đấy? Chắc, cái trí tưởng tượng của nó lại bắt đầu nổi lên rồi.

Nó tháo giày rồi đi vào nhà. Cùng lúc đó, tiếng nói lạnh lùng của hẳn vang lên.

- Cô đi đâu?

Nó im lặng vài giây không biết nên trả lời hần thế nào nhưng rồi cũng thở dài nói:

- Bị tắc đường nên tôi về hơi muộn. Cái anh cần đây – nó đưa ra trước mặt hần cái túi.

Hần với nhẹ tay ra cầm lấy cái túi nó vừa đưa rồi liếc nhìn nó. Trên môi hần lại nở một nụ cười vô cùng đều giả. Nó khẽ nhún mày rồi cố gắng phớt lờ thái độ của hần, không nói không rằng đi vào bếp.

- Cô gái kia đâu? – không hiểu thế nào mà nó lại bật ra câu hỏi đó.

Một lúc sau không thấy hần trả lời, nó cũng không buồn hỏi lại, tiếp tục làm bếp.

Bất chợt ở cổ nó có thứ gì đó ướt ươn ướt, rồi những hơi thở liên tiếp phả vào cổ nó. Mọi động tác của nó đông cứng lại. Nó có thể cảm nhận rõ ràng có một bàn tay đang lần mò từng đường nét trên cơ thể nó. Lúc này nó mới nhận ra hần đang đứng sau nó. Cả người nó run lên từng hồi..... không lẽ..... hần định.....

Chưa kịp nghĩ thêm gì, nó đã bị hần đè ngược xuống đất. Nó cố gắng chống cự nhưng vẫn vô ích. Nó thả lỏng người mình, để mặc những nụ hôn thô bạo của hần hần lên trên cơ thể. Chiếc váy màu xanh đã bị hần xé tan nát ngay bên cạnh. Hần giữ chặt lấy hai tay nó, không để nó nhúc nhích.

Nó không còn chút sức lực nào để chống cự nữa. Nó buông lỏng tay, chậm rãi khép mí mắt, Một giọt nước mắt từ khóe mi trào ra.

Có lẽ..... đã đến lúc...nó nên bỏ cuộc...

Gần 11 giờ đêm, thời điểm của sự tĩnh lặng, mọi sự ồn ào náo nhiệt ở một thành phố sôi động lùi về phía sau. Thành phố về đêm vẫn khoác trên mình lớp ánh sáng hào nhoáng như vậy. Nó thở dài, cố tìm ình một chút bình yên và nhẹ nhõm, nhưng khung cảnh xung quanh chợt nhòa đi cùng dòng nước mắt. Nuối tiếc, đau khổ, buồn bã..... ai rồi cũng sẽ phải trải qua những tháng ngày như vậy. Nhưng tại sao nó vẫn không thể chấp nhận được.

Bất chợt cái điện thoại bên cạnh nó vang lên giai điệu quen thuộc làm nó thoáng giật mình. Nó nhìn qua tên hiển thị trên màn hình điện thoại rồi nhanh chóng bắt máy.

- Alo! Ray?

- Aliss hả? Em có rảnh không?

Ở bên này nó có thể nghe rõ mồn một những tiếng ồn ào phát ra từ đầu dây bên kia. Nó cũng chỉ nghe loáng thoáng được giọng nói của Ray. Có lẽ Ray đang ở bar.

- Anh đang ở bar?

- Ủ. Nếu em không bận thì anh qua đón em nhé! – Ray nói gần như hét vào điện thoại.

- Cũng được – nó ậm ừ cho qua chuyện. Nó cũng muốn ra ngoài để cho thông thoáng một chút – để em tự đến được rồi, anh cứ ở đấy.

Nó cúp máy rồi đứng dậy tiến về phía tủ quần áo. Nó chọn một bộ váy màu xanh, không ôm lấy cơ thể, hoàn toàn đối lập với không gian trong bar. Nhưng có lẽ hôm nay nó muốn khác người.

Bước vào trong bar, tiếng nhạc xập xình luôn là thứ âm thanh quen thuộc. Nó nhanh chóng tiến vào với bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào mình.

Nó ngay lập tức nhìn thấy Ray đang nhảy trên sàn. Bước lại phía quầy rượu, nó gọi một li Green Passion. Ray quay sang nhìn nó, vẫy tay chào một cái rồi lại nhảy tiếp. Hình như cậu vừa uống say?

- Cô là bạn gái Ray? – bất chợt một giọng nói vang lên bên cạnh nó.

36. Chương 36

Nó quay lại nhìn, đập vào mắt là một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ công sở. Nó cứ nghĩ rằng hôm nay một mình nó đã đủ khác người rồi ai ngờ lại còn có 1 người nữa. Nhưng việc quan trọng của nó bây giờ là trả lời câu hỏi của cô gái chứ không phải là ngồi đây soi mói cô ấy. Nếu nói có thì cũng không phải, nó đang là vợ của hắn chứ có phải bạn gái Ray đâu, mặc dù là nó đã nhận lời làm người yêu Ray. Nghĩ vậy nó khẽ cười rồi lắc đầu nói:

- Không! Tôi và anh ấy chỉ là bạn bè.

Nó nghĩ chắc cô gái này lại là một fan của Ray. Nhưng hiện tại thì nó chưa biết nên trả lời câu hỏi của cô gái như thế nào?

- Không tôi và Ray chỉ là bạn bè – nó cười nhẹ.

Nếu nói có thì cũng không phải, nó chỉ là nhận lời Ray chứ thực chất nói đúng ra nó là vợ của hắn nên nó chọn cách từ chối. truyện này đang được đăng tải tại :

- Ồ! Thì ra chỉ là bạn bè – cô gái kia nhếch môi cười nhạt.

- Cô là.....?

Nãy giờ nó vẫn chưa biết cô gái này là ai? Sao lại biết Ray?

- Tôi cũng chỉ là một người bạn của Ray – cô gái cười rồi xòe tay ra trước mặt nó – tôi tên Emily, rất vui được biết cô.

Nó cũng không ngần ngại xòe tay ra bắt tay cô gái mang tên Emily trước mặt.

- Tôi là Alissa, cũng rất vui được biết cô.

Màn chào hỏi kết thúc cũng vừa đúng lúc Ray từ sàn nhảy bước ra chỗ nó.

- Sao cô không gọi gì mà uống? – Ray quay sang nhìn Emily, mở to mắt hỏi.

Emily không một biểu hiện gì trên mặt, nhún vai nói:

- Tôi không mang tiền.

- Tôi đã bảo là tôi sẽ trả tiền hộ rồi mà – Ray gất lên, anh nghĩ Emily đang khinh anh – có ai đòi vào bar mà không mang tiền như cô không?

- Tôi đâu có muốn vào. Vì anh vào đây nên tôi mới đi theo chứ – Emily cũng không kém cạnh, cô bình thản đáp.

Nó nhìn hai người trước mặt cãi cọ mà đau hết cả đầu. Hình như hai người này không được hòa thuận cho lắm.

- Ai kêu cô đi theo tôi làm gì? – Ray vẫn tiếp tục gân cổ lên đấu khẩu.

- Mẹ anh bảo tôi đi theo anh – đối lập hoàn toàn với sự quá khích của Ray, Emily vẫn hoàn toàn bình tĩnh.

Nó suýt thì bật cười với cái sự trái ngược này. Nó cảm thấy hai người này khá hợp nhau.

Nó nhìn xuống đồng hồ, đã gần 2h sáng rồi. Lại sắp bắt đầu một ngày mới. Và nó biết.... nó cũng sắp phải đối mặt với những thay đổi mới.

+++++

Tia nắng đầu tiên của ngày mới len lỏi, xuyên qua khe cửa sổ, chiếu thẳng vào phòng khiến nó bàng hoàng tỉnh giấc. Đôi mắt nó sưng húp, nay lại nheo vào vì nắng chói chang, trông nó thảm vô cùng...Cổ họng đắng ngắt, khàn đặc. Nắng rọi sáng căn phòng, soi rõ khuôn mặt nó tiêu tụy...Nhìn mình trong gương, nó giật mình thẳng thốt. Bộ dạng nó lúc này bi đát quá! Nó sợ hãi, kéo mạnh tấm rèm, che kín cửa sổ. Nó không cho nắng vào!

Nó quay trở lại giường, phát hiện ra trên bàn ngủ có một tờ giấy trắng. Với tay lấy tờ giấy, dòng chữ to màu đen nhanh chóng đập vào mắt: “ĐÓN LI HỒN”. Nó sững người trong giây lát, nhìn xuống cuối tờ giấy, nó thấy chữ kí của hắn. Nó đặt tờ giấy lại chỗ cũ rồi khẽ cười nhạt. Phải rồi, cuộc chơi nào rồi cũng sẽ đến lúc tàn mà.

Cánh cửa phòng nó nhẹ nhàng được mở ra. Nó ngược khuôn mặt đang rơm rớm nước mắt ra phía cửa. Hắn đang đứng ở đó, trước mặt nó, nhưng tại sao..... lại xa xôi đến thế? Nó cứ những tưởng rằng mình đã hiểu hết con người hắn nhưng không..... nó chỉ là một món đồ chơi mà mãi mãi không thể chạm vào hắn.

- Cô đã xem tờ giấy? – ở phía cửa, hắn lạnh lùng lên tiếng.

Tiếng nói của hắn vang vọng khắp căn phòng. Trong cái không gian tĩnh lặng ấy, hắn chợt nghe có tiếng thở dài.

Nó không nói gì, gục đầu xuống tay. Có lẽ..... đã đến lúc nó phải kết thúc mọi chuyện.

Nó hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, mỉm cười cầm tờ giấy tiến về phía hắn.

- Tôi sẽ kết thúc mọi chuyện – môi nó nhếch lên một nụ cười – nhưng tôi sẽ không kí vào đây. Tôi sẽ kết thúc mọi chuyện theo cách khác. Thời gian qua anh đã làm tôi khổ rồi..... và đã đến lúc tôi trả thù.

Môi nó tắt dần nụ cười, nó đẩy tờ giấy về phía hắn rồi bước ra khỏi căn phòng.

Hắn vẫn đứng yên đó. Im lặng, tất cả được bao trùm bởi một không gian khô khốc. Nhưng không ai biết rằng hắn đang vui. Có lẽ hắn vui vì nó đã không kí.

Nó ngồi trong xe mà không biết nên đi đâu. Trong thâm tâm nó bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện ban nãy, nó không còn để ý đến chuyện gì khác nữa.

Cho xe tấp vào lề đường, nó gục đầu lên tay lái. Nó nên làm gì đây? Còn rất nhiều chuyện đang chờ nó phía trước. Nó mở cửa xe bước ra ngoài. Đứng dựa vào ô tô, nó rút hai tay vào túi quần, bất giác nó rùng mình vì cái lạnh của thời tiết ngoài này. Gió nhẹ nhẹ thổi làm tung bay làn tóc, nó khẽ chớp nhẹ mí mắt.

Bất chợt điện thoại trong túi nó khẽ rung. Tên màn hình hiện lên một số lạ. Nó khẽ nhú mày nhưng cũng nhanh chóng bắt máy.

- Alo! – đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ trầm ấm.

Nó có thể dễ dàng nhận ra đây là ai. Không ai khác là cô gái nó mới quen ngày hôm qua – Emily.

- Emily? – nó hỏi lại cho có.

- Ủm! Cô rảnh không? Đi uống nước cùng tôi.

Nó im lặng một hồi lâu. Nó không tin là Emily lại chủ động gọi và mời nó đi chơi.

- Được, bây giờ tôi cũng đang rảnh – nó vội vàng trả lời để không làm mất thời gian của Emily – để tôi đến đón cô.

Dứt lời nó cúp máy, rồi đánh tay lái về phía nhà Emily.

Quán cà phê nhỏ nằm sâu trong con hẻm yên tĩnh. Cách bài trí của quán khiến ta liên tưởng đến những ngôi nhà hoang. Quán trang trí đơn giản, nhẹ nhàng gợi lên cảm giác thanh tịnh – cảm giác mà từ lâu rồi nó đã bỏ quên sau hàng tá công việc chồng chất mà nó phải lo.

.. Cô gái trẻ mặc một chiếc đầm hoa trang nhã, cổ mang khăn ren trắng tinh tế làm toát lên vẻ dịu dàng, hiền thực và nữ tính của mình. Bên này, một cô gái khác mặc một chiếc áo sơ mi trắng được kết hợp với một chiếc quần jean gọn nhẹ. Tất cả như một bức tranh sinh động mà ai đi qua cũng phải ngoái nhìn.

Nó xoay tròn cốc cà phê trong tay, mắt đắm chiều nhìn ra ngoài cửa sổ. Chìm đắm trong du dương, mắt nó lại cay cay, nó đang nhớ đến tờ giấy li hôn hằn đẫm trên bàn. Thật sự là nó không thể chấp nhận được điều đó.

- Có vẻ như cô đang yêu ai? – thanh âm trong trẻo vang lên phía bên đối diện.

Nó đưa mắt ngạc nhiên nhìn Emily.

- Sao cô biết?

- Tôi làm về ngành tâm lí – Emily thản nhiên đáp.

-Ồ – quen nhau từ hôm qua đến hôm nay nó mới biết Emily làm trong ngành tâm lí nên không khỏi ngạc nhiên, ồ lên một tiếng.

Không gian lại rơi vào yên lặng, có thể nghe thấy tiếng thở dài của cả hai người.

- Cô yêu Ray? – vẫn là giọng nói trong trẻo ấy.

Lại một câu hỏi nữa khiến nó ngạc nhiên.

- Không! người tôi yêu không phải Ray – nó lấy lại bình tĩnh, trả lời từ tốn.

- Vậy..... – Emily mở to mắt nhìn nó.

Nó bật cười. Có lẽ nó đã đoán đúng khi nghĩ Emily và Ray có quan hệ gì đó đặc biệt.

- Hình như cô và Ray có gì đó? – nó hỏi trong khi mặt của Emily đang dần dần đỏ.

- Thực ra tôi là vợ tương lai của Ray – từ “vợ tương lai” của Emily nói ra có vẻ hơi ngượng ngùng – tôi thực sự yêu Ray, nhưng tôi cũng chỉ là người được mẹ anh ấy giới thiệu nên tôi biết Ray không có tình cảm gì với tôi.

Nó không ngờ Emily lại là hôn phu của Ray. Cười nhẹ, nó nói:

- Cô yên tâm. Tôi và Ray không có gì cả. Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi.

Không ngờ câu nói của nó lại khiến Emily bật cười to.

- Tôi không nói là cô phải từ bỏ Ray. Kể cả cô có yêu Ray đi chăng nữa thì tôi vẫn phải làm vợ anh ấy, tôi sẽ không ghen nếu cô và Ray yêu nhau – nói đến đây môi Emily bất giác nở một nụ cười, giọng nói cô nhỏ dần – nhưng nếu cô không yêu Ray..... thì tốt rồi.

Nó cũng khẽ mỉm cười theo. Chỉ cần nhìn từng hành động của Emily nó có thể thấy được cô ấy yêu Ray như thế nào? Có lẽ đã có một định mệnh nào đó gắn ghép hai con người lại với nhau.

**** truyện này đang được đăng tải tại :

Nó vừa về nhà thì đã nhận được điện thoại của cô thư kí. Nó lấy lại cái giọng nghiêm nghị, lãnh đạm giống như khi ở công ty rồi bắt máy.

- Alo! Việc tôi giao cô đã làm xong chưa?

- Ừ.... Ừ.... – những tiếng kêu ư ử vang lên phía đầu dây bên này.

Nó khẽ nhủ mày hỏi:

- Cô đang ở đâu vậy? Mau trả lời tôi đi. Bây giờ không phải là lúc đùa đâu – nó nói, trong giọng nói có phần đe dọa.

- Tao là Elena đây. Con ranh, mày dám cho người theo dõi tao à? – bất chợt bên này vọng lại tiếng chửi rủa của bà Elena. Nó có thể hình dung được là cô thư kí yêu dấu của nó đã bị bắt quả tang trong khi làm nhiệm vụ và bây giờ thì đang bị bắt tội.

- Nếu bà nói thật cho tôi biết cái chết của bố tôi thì tôi đã không phải làm như vậy – nó vẫn bình tĩnh đáp lại nhưng trong thâm tâm nó thì đang tìm cách cứu cô thư kí.

- Hahaha – tiếng cười của bà Elena mang đầy sự giễu cợt – mày định cho tao vào trông à? Không dễ đâu con ranh. Muốn cứu con chó đang nằm ở đây thì nội trong ngày mai phải mang tiền đến cho tao hoặc không may phải đến thế chỗ cho con này.....

37. Chương 37

Nó biết ý định của bà Elena khi buộc nó phải đến đây. Nhưng để trả thù cho bố nó, nó bắt buộc phải đến.

- Được thôi! Tôi sẽ đến – nó nói dứt khoát.

- Được lắm. Vậy gặp nhau ở nhà cũ – bà Elena nghiêm giọng nói, trong giọng nói mang đầy sự tức giận.

Cúp máy, nó nằm phịch xuống ghế. Khẽ day day hai thái dương, nó nhắm mắt. Lại sắp có chuyện xảy ra rồi.

+++

Nó đỗ xe lại trước khu biệt thự của bố nó. Ngước mắt lên nhìn, căn biệt thự vẫn như thế, chỉ khác bây giờ chủ nhân của căn biệt thự này không phải bố nó nữa.

Mở cửa xe bước xuống, nó nhanh chóng bắt gặp một người con trai. Ngước khuôn mặt ủ rũ lên nhìn, nó khẽ nhíu mày. Đơn giản là vì nó không biết người con trai trước mặt là ai?

- Anh là? – nó hỏi khẽ.

Đối phương không trả lời mà chỉ nhếch mép cười. Nó cảm thấy hơi khó chịu với cái kiểu cười này. Nó cho hai tay vào túi áo rồi mặc kệ anh chàng kia đứng đấy nó đi thẳng vào căn biệt thự.

Nhưng bất chợt một cánh tay to chắc khỏe vút lấy hai tay nó rồi kéo nó lại vào trong xe. Tiếp theo những hành động thô bạo của đối phương diễn ra trên cơ thể nó. Quần áo của nó gần như đã bị xé hết. Đầu óc nó hoang mang, không kịp phản ứng gì với hành động bất ngờ ấy. Những cái hôn ngẫu nhiên hằn sâu trên cơ thể nó.

Nó mệt mỏi buông thõng hai tay. Sự chịu đựng của nó đã vượt quá giới hạn.

Hai tai nó như ù hết đi, không còn nghe thấy một âm thanh nào nữa. Lúc này nó chỉ nghe loáng thoáng có người mở cửa rồi dần chìm vào bóng tối.

—

- Đánh đi thằng ngu!

- Từ từ.

- Đánh nhanh lên.

Những tiếng ầm ầm vang lên trong căn nhà kho tĩnh mịch. Nó khẽ nhíu mày tỉnh dậy. Ánh sáng của lửa bên cạnh khiến nó phải đưa tay lên che mắt. Tiếng lửa tanh tách làm nó thực sự tỉnh. Nó mở hé mắt nhìn bao quát mọi vật xung quanh.

- Chết mày rồi con! Mau nộp tiền ra đây – bất chợt tiếng nói to phát ra từ chiếc bàn cạnh cửa vang lên làm nó thoáng giật mình.

Nó mở hé mắt nhìn về phía phát ra tiếng động. Thì ra là bọn trộm cửa đang chơi đánh bài. Nó thở phào, để ý quần áo trên người mình vẫn còn lành lặn, à mà không phải, nói đúng hơn là nó được thay bằng một bộ quần áo khác. Nó cố nhớ lại mọi chuyện nhưng hình như vô ích. Nó chỉ biết là người nó vẫn không hề hấn gì.

Bỗng chiếc cửa phía trước mắt được đập mạnh ra. Một tên con trai có khi cũng chỉ bằng tuổi nó đứng trước mặt. Mấy tên đánh bài ban nãy vội vàng vàng đứng dậy chào rồi cất hết bài đi. Có vẻ tên này rất có quyền lực ở đây. Trong ánh sáng leo lắt từ những ngọn lửa, nó nhắm mắt cố nhìn cho rõ cái tên trước mặt.

Nó không rõ là ai nhưng..... theo một cách nào đó, nó cảm thấy người này rất quen thuộc.

Khuôn mặt lạnh lùng của người con trai ấy bắt chợt liếc xẹt qua nó. Nó giật mình vội thu ánh mắt lại.

Trên môi người con trai kia bắt giắc nở một nụ cười. Ánh mắt anh lại quay sang mấy tên bạn này.

- Ra kia trông cửa, có ai đến thì gọi tao – anh cất giọng lạnh lùng ra lệnh.

Đám vệ sĩ cúi đầu chào anh rồi nhanh chóng đi ra cửa.

Bỗng nó cảm thấy buồn cười khi một đám vệ sĩ cao to như vậy lại phải phục tùng trước một người.

- Có vẻ như cô đang không biết tôi là ai? – bắt chợt anh chàng kia lên tiếng.

Nó không trả lời. Đúng là nó đang không biết anh ta là ai, nhưng nó cũng không muốn biết, hay nói đúng hơn là nó không quan tâm. Việc nó quan tâm lúc này là phải thoát ra khỏi đây. Nó cố gắng dứt tay mình ra khỏi dây thừng.

- Đừng ngoan cố nữa. Chịu khó ngồi ngoan ngoãn ở đấy đi, một lúc nữa đợi thằng chồng của cô đến.... rồi cô sẽ được tự do – tên con trai trước mặt quay sang mỉm cười nhìn nó.

Chồng của nó? Là hần sao?

- Anh..... anh là ai? – lúc này nó không giữ nổi bình tĩnh nữa phải gất lên.

Người con trai kia nở một nụ cười nửa miệng, nhẹ nhàng tiến đến chỗ nó. Anh ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt nó.

- Thật sự.... em không nhớ tôi sao?

Nó có thể nhận thấy trong đôi mắt của anh ta có phảng phất nét buồn. Nhưng thực sự là nó không biết anh ta là ai. Mặc dù trông anh ta rất quen. Hay nó đã từng gặp anh ta ở đâu rồi?

- Xin lỗi. Tôi không biết anh là ai – nó nheo mắt nói.

- Đúng là em đã khác quá nhiều so với trước – anh ta cười khẩy, đứng dậy, kéo cái ghế bên cạnh lại ngồi xuống đối diện nó – em có biết ai tên là Mark không?

Mark? Là Mark sao?

- Mark? Là anh? – nó nói nhỏ nhưng vẫn đủ để người trước mặt nghe được.

- Đúng. Là anh – người con trai trước mặt nó khẽ cười.

Bắt chợt, bao nhiêu kí ức lại hiện về trong tâm trí nó.

- Mark! Chờ em với!

- Blè!!! Có giỏi thì bắt anh đi.

- Trả em đây. Hôm nay em phải kiểm tra rồi, không cho anh mượn vở được đâu.

Mark dừng lại, chắp hai tay ở đằng sau. Khom lưng xuống ấn đầu nó.

- Em lúc nào chả được điểm A, lo gì nữa. Cho anh mượn vở đi.

- Không! Trả em đây. Sao anh không tự làm đi hả? – nó lúc này tức quá mà khóc ứa nước mắt.

- Ầu! Ầu! Ầu! Ầu! Lại khóc nhè nữa rồi. Đây, vở của tiểu thư. Tại hạ xin lỗi – anh cúi gập người xuống, đưa quyển vở ra trước mặt nó bằng hai tay.

Nó hậm hực giựt lấy quyển vở rồi đi về lớp.

Mark thở dài rồi vội vàng đi theo sau nó xin lỗi. Cứ mỗi lần nó dỗi như vậy là Mark lại phải tìm đủ mọi cách để xin lỗi nó. Nào thì hứa mua quà, nào thì hứa đèo về, nào thì hứa lần sau làm bài tập đầy đủ, bla...bla...bla...

Lần nào nó cũng phải chịu thua cái tính dai như đũa của Mark.

Mark chạy theo, anh nắm lấy tay nó kéo lại. Nó mất đà lao vào ngực anh.

Nó định đẩy Mark ra thì anh càng ôm chặt lấy nó hơn. Nó nhìn xung quang rồi lên tiếng một cách khó nhọc, căn bản là nó cũng muốn được anh ôm như vậy.

- Người ta nhìn kìa.

- Kệ người ta. Anh ôm người yêu anh không được sao? – anh nói khẽ vào tai nó, giọng nói anh tràn đầy yêu thương.

Nó không nói gì. Một phần là vì nó hơi ngượng, một phần là vì nó không biết phải nói gì.

- Em cười anh nhé! – tiếng nói của anh văng vẳng bên tai nó.

Nó không ngạc nhiên khi nghe anh hỏi vậy. Vì đã nhiều lần anh hỏi nó câu này. Nó chưa bao giờ trả lời dứt khoát với anh.

- Đợi tốt nghiệp xong rồi tính sau anh ạ! – nó lúc nào cũng một câu trả lời này nói với anh.

Mark khẽ thở dài, anh đẩy nhẹ nó ra.

- Chỉ cần đính hôn thôi mà!

Dường như Mark đang cố giữ nó ở bên mình. Nhưng nó không thích như vậy, nó muốn được tự do đến năm 18 tuổi.

- Không! Em muốn cả hai chúng ta đều phải bình tĩnh trong việc này – nó lắc đầu rồi quả quyết nói.

- Em lúc nào cũng nói thế được. Em có biết anh đã sợ mất em đến thế nào không? Mấy hôm trước khi thấy em cười đùa với tên cùng bàn anh đã rất bực mình, vậy mà em vẫn còn nói dừng dừng như không có chuyện gì thế được sao? – Mark bám lấy hai vai nó lắc mạnh.

Nó gạt tay Mark ra, rồi cố nói bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể để giải thích cho Mark hiểu.

- Anh đừng có ghen bóng ghen gió như thế được không? adfoó muốn được tự do đến năm 18 tuổikhoát với anhHôm trước cậu ấy hỏi bài em nên em mới....

Chưa nói hết câu nó đã bị Mark cắt ngang.

- Em bảo anh không ghen sao được khi mà suốt ngày em từ chối lời cầu hôn của anh rồi đi cười đùa với những tên con trai khác.

- Anh vẫn không chịu hiểu cho em sao? Em không muốn nói đến chuyện này nữa. Nếu yêu nhau mà không tin nhau thì tốt nhất chúng ta nên chia tay – nó nói nhanh rồi cũng bước thật nhanh về phía lớp học. Truyện này đang được đăng tải tại :

Trở về từ những mảng kí ức, nhưng không còn còn cào và ám ảnh như trước. Nó khẽ nhìn người con trai trước mắt. Đúng là có rất nhiều nét giống Mark.

- Bây giờ thì em đã nhớ lại rồi chứ? – Mark bắt chợt lên tiếng.

- Mark à! Em thật sự không biết là anh. Em....

- Em bây giờ là người đã có chồng – Mark nhếch môi cười – nhưng.... em có thật sự hạnh phúc với chồng em không? Và..... hần có yêu chiều em..... bằng anh không?

- Em..... không phải..... – nó lắp bắp không nói nên lời.

- Cười anh nhé! – Mark nâng cằm nó lên.

Nó có thể nhận thấy những lời Mark nói ra lúc này là thật long. Bất giác, trong lòng nó đầy ắp cảm giác tội lỗi.

adfoó muốn được tự do đến năm 18 tuổi khoát với anh.

38. Chương 38 - End

Nó nhìn Mark. Không hiểu sao, trong lòng nó cứ có gì đó nao nao. Nó cúi mặt xuống, nó không dám nhìn vào mắt anh nữa. Nó sợ có gì đó sẽ níu kéo nó.

Mark nhìn nó, anh biết câu trả lời. Ngay từ đầu anh đã biết câu trả lời. Nhưng anh vẫn muốn hỏi lại một lần nữa để chắc chắn rằng anh không còn hi vọng. Anh liếm nhẹ môi rồi đứng dậy.

- Ngồi yên đó đi!

Lúc này nó mới ngược lên nhìn anh.

- Khoan đã. Sao..... anh bắt em? – bắt giác không hiểu thế nào mà nó lại bật ra câu hỏi đó.

Mark quay lại nhìn nó một lúc lâu, anh không nói gì, dứt hai tay vào túi quần rồi tiếp tục tiến ra cửa.

Nó nhìn theo bóng dáng của Mark. Một cảm giác lạnh lẽo và trống vắng bất chợt xâm chiếm lấy nó. Nếu như ngay từ đầu người ấy là Mark thì liệu.... nó có như bây giờ không?

Cánh cửa lại một lần nữa được đập mạnh ra. Bây giờ thì đứng trước mặt nó là bà Elena với khuôn mặt hầm hè như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Cảm xúc buồn bã chưa thấm vào đâu thì đã nhường chỗ cho sự ngỡ ngàng ngơ ngạ trị.

Nó chưa kịp nói gì thì đã nhận được một cái tát như trời giáng vào má. Nó thẫn người nhìn người đàn bà trước mặt.

- Con ranh. Xem mày còn dám quỵên rũ thằng nào được nữa không?

Tiếp theo là những cái đấm, đá, thậm chí là cào lên người nó. Nó co rúm người nằm dưới đất. Mấy tên đánh bài ban nãy cũng phải rùng mình khiếp sợ nhìn bà Elena. Cuối cùng vì thấy người nó đã bầm tím những vết đấm, đá, cào, cào, Mark mới ngăn bà Elena lại.

- Em làm gì vậy? Thôi đi.

Nó sững người, quay qua nhìn Mark. Lúc này anh không còn là anh như xưa nữa. Ánh mắt lạnh lùng ấy, rõ ràng không phải dành cho nó. Anh và bà Elena thực ra đã có quan hệ gì?

- Anh còn bệnh nó? Nói đi, anh và nó đã ngủ với nhau rồi đúng không?

“C H Á T...”. Lại một âm thanh chói tai vang lên trong căn nhà kho. Cả căn nhà bỗng chốc trở nên yên ắng hơn lúc nào hết.

Khuôn mặt bà Elena hằn sâu một vết tát. Lúc này trong căn phòng không chỉ còn nó, Mark, bà Elena, 2 tên canh cửa mà còn có cả..... hấn. Nó mở to hai mắt nhìn người trước mặt. Hình như mãi đôi co với hai người kia nên nó cũng không để ý hấn đã vào đây từ lúc nào.

- Mày biết mày đã làm gì không? – bà Elena gần từng tiếng.

- Bà cũng nên biết bà đang làm gì đi – hấn cất giọng lạnh lùng.

Lúc này hấn không còn là hấn như ngày thường nữa. Khuôn mặt tức giận đỏ ửng, hai con mắt nhìn chòng chọc vào bà Elena và Mark như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bà Elena bây giờ mới bất chợt rùng mình trước giọng nói và khí thế của hấn. Trong phút chốc, bà cũng không biết phải nói gì nên đành im hơi lặng tiếng.

Hấn bất chợt quay sang nó, rồi cúi xuống kéo nó dậy. Chẳng hiểu thế nào mà ban nãy nó tháo được dây trói rồi, thế mà lúc bà Elena đánh nó lại không đứng dậy cự lại.

Hấn cứ thế kéo nó ra khỏi cửa.

- Đứng lại!!!

Nó và hấn theo phản xạ cũng dừng lại.

- Alissa! Tao chắc là mày vẫn muốn trả thù cho bố mày chứ hả? – cái giọng đều cái ấy không ở đâu khác ngoài bà Elena.

Bây giờ nó mới nhớ ra mục đích mình đến đây là gì.

Ánh mắt nó bất chợt sắc lại, nhìn thẳng vào mắt bà Elena.

- đương nhiên là tôi không quên. Và tôi cũng có đủ bằng chứng để kết tội bà.

Bà Elena trợn tròn hai mắt nhìn nó. Nó không phải là con bé dễ đối phó như ngày xưa nữa rồi.

Bỗng cả căn phòng tối omTiếp theo là những tiếng va động mạnh vang lên.

Nó định chạy tìm công tắc điện thì bị một cánh tay kéo lấy. Đầu óc nó bỗng chốc trở nên quay cuồng rồi ngất đi lúc nào không biết.

Cả người nó khẽ rùng mình. Nó lơ mơ tỉnh dậy, lại nhìn bao quát xung quanh căn nhà. Chỉ hai từ: Ngột ngạt! Nó tựa mình, khẽ ho khan một tiếng. Căn bản là ở bụi bám và khá lạnh. Nó có thể nhận thấy hai tay và chân mình không bị khóa.

Nó nhắm nhẹ mắt lại, khẽ ngả người ra phía sau. Nó cũng chẳng nhớ vì sao mình lại ở đây. Chỉ biết là nó bị một gì đó đập vào đầu rồi bất tỉnh. Nhưng.... hấn đâu rồi?

Đúng lúc đó nó nghe thấy một tiếng động phát ra sau đồng hồ cạnh lò sưởi. Quay mặt lại nó thấy hấn đang nằm đó.

Nó mở to hai mắt nhìn về phía hấn. Không kịp nghĩ ngợi gì thêm nữa, nó vội vàng chạy đến đỡ hấn dậy. Người hấn bầm dập những vết thương, máu trên tay hấn đã đông lại. Người nó khẽ run theo tiếng nấc. Sao hấn lại bị đánh đến nông nỗi này? Có phải là tại nó không?

Hấn từ từ mở mắt dậy. Có thể cảm nhận được trên sống mũi hấn đang có một giọt nước. Lúc này thì hấn đã tỉnh hẳn. Hấn bắt gặp một gương mặt nhem nhuốc đang khóc nấc lên. Đây là lần đầu tiên hấn thấy nó khóc. Bất giác hấn mỉm cười nhẹ rồi đưa tay lên lau nước mắt cho nó.

Nó thôi khóc vì thấy có một bàn tay chạm vào khuôn mặt mình.

- Ste.... Steven.... – nó lắp bắp không nói thành lời.

- Lần đầu tiên thấy em khóc đấy, lạ hơn nữa là khóc vì anh – hấn vẫn giữ nguyên nụ cười, cố gượng nói bằng cái giọng khàn khàn.

Nó sụt sùi nước mắt rồi tiếp tục khóc nấc lên.

- Anh ngốc lắm, sao lại đến đây làm gì? Chẳng phải anh muốn li dị sao? – nó khóc càng ngày càng to hơn.

Hấn ngồi dậy, lại đưa tay lên lau nước mắt cho nó.

- Sao thế này? Một giám đốc mà lại đi tin vào mấy cái vật vãnh thế à?

Giọng nói hấn có phần chọc ghẹo nên nó đang khóc cũng phải bật cười.

Cả hấn và nó đều không nói gì nữa, không gian bỗng chốc trở nên yên lặng. Lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng lửa bật tanh tách ở cái lò bên cạnh nó và hấn. Ánh sáng mập mờ của lửa phản chiếu lên khuôn mặt nó. Hấn có thể nhìn thấy rõ những đường gân xanh trên khuôn mặt nó. Nó gầy quá, gầy hơn rất nhiều những ngày đầu hấn và nó gặp nhau. Mà cũng không thể so sánh nó bây giờ và nó ngày ấy được. Đã 5 năm trôi qua rồi mà.

- Có phải tất cả là lỗi tại em? – bất chợt nó lên tiếng làm hấn khẽ giật mình.

Nó quay ra nhìn hấn, ánh mắt có nét gì đó xa xăm không thể tả.

- Em đã từng nghĩ liệu con đường sau này anh bước đi có còn hình bóng của em hay không? Nếu như ngay từ đầu em rũ bỏ quá khứ một cách dễ dàng, phải chăng..... lúc này..... chúng ta sẽ được ở bên cạnh nhau?

Lại một giọt nước mắt nữa rơi xuống trên gò má. Hấn bắt chợt lạng người trong giây lát rồi kéo nó vào lòng.

- Em không có lỗi gì cả. Mọi chuyện đã qua rồi thì hãy cứ để cho nó qua đi – hấn mỉm cười, vuốt ve má nó.

Nó nằm trong vòng tay hấn, khẽ co mình, nó thở dài rồi nhắm mắt lại.

Nó đến lúc này thực sự đã quá mệt mỏi.

Nó chấp nhận buông xuôi tất cả....

Lúc này.....

..... nó chỉ cần một chút bình yên.....

+++++

“Ào.....”

Một gáo nước dội vào người hấn làm hấn tỉnh ngủ hấn. Hấn tỉnh dậy, khẽ nheo mắt để thích nghi với ánh sáng. Nhận ra nó không còn ở bên cạnh, hấn mới sực tỉnh. Ngước mắt nhìn lên, hấn thấy nó đang bị hai người đàn ông bịt chặt mồm, giữ hai tay.

Hấn chồm người dậy định kéo lấy nó thì bị hai tên mặc áo đen đằng sau trói chặt lấy hai tay, không cho nhúc nhích một chút nào.

Mắt hấn nãy lửa nhìn vào tên đứng đối diện.

- Mark! Em xin anh, Steven không có lỗi gì cả. Em xin anh, hãy để cho anh ấy đi – giọng nó vọng lại từ phía sau, hấn nhìn khuôn mặt nó đầm đìa nước mắt.

Mark ngước khuôn mặt mình quay xuống nhìn nó. Một nụ cười nhếch mép khẽ hiện lên trên môi anh, có thể nói là một nụ cười xảo quyệt. Anh tiến lại gần nó, nâng cằm nó lên, nhẹ đặt lên môi nó một nụ hôn rồi ra lệnh cho hai tên đứng bên cạnh nó lùi ra, anh kéo sát nó vào người. Nở một nụ cười khinh khỉnh nhìn về phía hấn, Mark khẽ vuốt ve má nó.

- Anh sẽ thả hấn đi nếu em về bên anh!

Nó mở tròn mắt nhìn Mark. Nó không hiểu sao Mark lại có thể nói ra những lời như vậy. Nó không biết Mark ngày xưa đã đi đâu mất rồi?

- Anh..... là Mark? – bất giác nó bật ra câu hỏi mà không thể kìm được.

Trên môi Mark lại là một nụ cười nửa miệng đầy giễu cợt. Anh nhìn nó, nói đồng dục:

- Phải! Anh là Mark.

- Không! Em không tin, Mark mà em quen không phải là con người như thế này.

- Chính em đã làm anh như thế này đấy – Mark nâng cằm nó lên ghé sát vào mặt mình, anh gần từng tiếng.

Mark buông tay xuống, nó cũng theo vậy mà ngã xuống đất. Khuôn mặt nó lúc này như vô hồn, rồi bất giác những giọt nước mắt không biết từ đâu lăn dài trên má.

Mark thấy tim mình khẽ nhói lên, đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc như vậy, cũng là lần đầu tiên anh làm cô khóc. Từ bé đến bây giờ anh chưa từng khiến cô chịu tổn thương. Trong 5 phút, căn phòng bỗng chốc trở nên yên lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng củi lửa và tiếng khóc khe khẽ của nó. Cũng trong 5 phút ấy, tâm trí của hấn trở nên hỗn loạn. Hấn không hiểu quan hệ giữa nó và Mark là như thế nào? Không lẽ.... hai người có quen biết nhau từ trước? Hấn ngẩng lên nhìn Mark thì bất gặp ánh mắt đang u sầu của anh. Vậy có thể suy đoán của hấn là đúng.

Mark bắt chợt cầm lấy cây gậy bên cạnh, tiến lại gần chỗ hấn. Nó trợn mắt, hai tay nó đang bị trói chặt trên ghế, không thể nào nhúc nhích được.

- Anh định làm gì? Mark? – nó hét lên.

- Kết thúc! – hai từ ngắn gọn nhưng dứt khoát phát ra từ miệng Mark, khuôn mặt anh không một chút biểu cảm.

- Anh điên rồi!

Mark im lặng, không nói gì. Anh giơ cao chiếc gậy đang cầm trên tay.....

1s...

2s...

3s...

Cửa nhà kho bất chợt bị mở tung. Lần lượt mấy tên vệ sĩ của Mark đều bị bắt, không biết ai là người đã báo cảnh sát. Mark thả cây gậy xuống rồi chửi thề: "Mẹ kiếp". Trong đám hỗn loạn trước mắt, Mark tiến lại cởi trói rồi kéo nó thẳng ra biển. Vốn dĩ, cảnh sát đang lo xử mấy tên vệ sinh nên không để ý đến Mark và nó.

Vài giây sau hắn được cởi trói, vội vàng đi tìm nó nhưng không thấy nó đâu. Hắn chạy vội ra bờ biển. Ngay lập tức hắn nhìn thấy Mark đang kéo nó ra sát mỏm đá ven biển. Anh ta định làm gì đây không biết? Hắn vội vàng chạy lại chỗ Mark và nó.

- Mark!!! – hắn hét to.

Mark quay lại, nhìn thấy hắn, anh vội vàng giơ con dao kề sát cổ nó. Bước chân anh càng ngày càng thụt dần lại phía sau. Bước chân của anh càng ngày càng tiến sát lại phía sau, một viên đá rơi xuống, nếu cứ đôi co thế này mãi e rằng nó sẽ gặp nguy hiểm. Thấy khuôn mặt nó mơ mơ màng màng, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán, hắn đoán nó bị sốt.

Một lúc sau, đội cảnh sát đã tìm được đến đây. Mark lúc này thực sự rất hoảng loạn.

- Mark! Nghe tôi, bỏ con dao xuống.... – hắn đứng từ xa hét vọng lại.

Mark cười khẩy rồi đáp:

- Mày nghĩ tao là đồ ngu sao mà bỏ dao xuống? Đứa nào tiến lại một bước thì con vợ mày sẽ chết ngay lập tức – Mark gần từng tiếng, khuôn mặt như không còn kiểm soát được bản thân.

Hắn khê chau mày, rốt cuộc Mark muốn gì?

- Mark, anh muốn gì?

- Tao chả muốn gì cả, tao muốn tất cả chúng mày phải chết cùng tao – Mark nghiêng rằng nhả từng chữ một cách khó nhọc – chỉ vài giây nữa thôi là tất cả nơi này sẽ nổ tung và tất cả chúng mày..... đều phải chết.

Nghe đến đây, đội cảnh sát đằng sau như bưng tỉnh, vội gọi đội cứu hỏa. Lúc này nó mới mơ màng tỉnh dậy, nhìn thấy con dao kề trước cổ mình, nó mới nhận ra mình đang ở ngoài mỏm đá. Bây giờ thì nó đã tỉnh hẳn, nó biết ai là người đang kề dao vào cổ mình. Hiện tại người nó rất yếu nên không thể chống lại được Mark, đành để mặc cho số phận đến đâu thì đến. Truyện này đang được đăng tải tại :

- Nghe này Mark! Chuyện không có gì cả, tại sao anh phải..... – hắn chưa nói hết câu đã bị tiếng hét của Mark làm chặn ngang.

- Im mồm! Chính mày.... chính mày đã cướp đi người con gái tao yêu thương nhất – Mark vừa nói vừa chỉ vào mặt hắn.

- Chuyện tình cảm, không ai đoán trước được điều gì. Đó là duyên số! – nó bất chợt lên tiếng.

Mark mở to mắt nhìn nó, anh không biết nó đã tỉnh từ lúc nào.

- Chẳng có gì gọi là duyên số ở đây cả. Nếu như ngay từ đầu cô nhận lời tôi thì chuyện đâu đến nông nổi này – Mark gất lên – chỉ còn mấy phút nữa thôi là tất cả chỗ này sẽ nổ tung và tất cả... tất cả sẽ chết.

Nói xong bước chân của Mark càng lùi lại phía sau, chỉ cần lùi lại một chút nữa thôi thì cả nó và Mark đều sẽ rơi xuống. Đúng lúc ấy một tiếng nổ to phát ra từ khu nhà kho. Toàn bộ cảnh sát và đội cứu hỏa đều

tập trung lực lượng để dập lửa. Cuối cùng ở đây chỉ còn lại hấn, nó và Mark. Ngọn lửa phía sau càng lúc càng to hơn. Nụ cười nửa miệng xuất hiện trên môi Mark.

Nếu còn chần chừ ở đây nữa thì có lẽ tất cả sẽ chết thật sự. Đến nước này đành phải dùng biện pháp ấy thôi, hấn nghĩ rồi đứng thẳng người dậy lấy lại hết tinh thần.

- Mark! Nếu anh đã muốn chết như vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa.... – hấn đứng từ xa hét to.

Mark và nó chưa kịp hiểu ý của hấn thì đã bị hấn lao đến đẩy cả hai xuống. Hấn ôm chặt lấy nó, cả ba đều rơi xuống vực.

Lần này có thể cả ba sẽ chết... hoặc cũng có thể sẽ sống. Nhưng đó là tùy vào số phận, cơ hội sống sẽ rất ít.... Hấn biết vậy.... nhưng dù chết hay sống, chỉ cần được ở cạnh nó, hấn cũng cảm thấy vui...

....

Có phải các bạn đang nghĩ câu chuyện sẽ kết thúc ở đây...?

Nhưng... hay thử tượng tượng xem... nếu như thế giới có phép màu....?!

....

5 năm sau...

- Mau gọi mẹ đi con!

- Không, phải gọi bố trước chứ!

- Hứ! Em sinh ra nó, nó phải gọi em trước chứ.

- Nếu không có anh thì em có sinh được không? Phải gọi anh trước.

- Gọi em...

- Gọi anh...

- ...

Ngày nào cũng vậy, khu nhà số 14 này mà một ngày không có tiếng cãi nhau thì hôm đấy trời bão to. Đứa bé nằm trong nôi, khuôn mặt bụ bẫm, đôi mắt to tròn, đen láy, làn da trắng trẻo. Có thể nói đứa bé đã sở hữu hết nét đẹp của bố mẹ nó. Thấy bố mẹ mình cãi nhau vậy, đứa bé bật cười khúc khích, có lẽ nó đã quen với việc ngày nào cũng nghe thấy chiến tranh xảy ra trong nhà.

- Thôi! Không nói chuyện với anh nữa, em đi nấu cháo cho con em.

Và người chịu thua trong những cuộc chiến này luôn là nó. Hấn thấy nó như vậy, không tránh khỏi cảm thấy buồn cười. Nhìn đứa bé đang nằm trong nôi, hấn bất giác nhòm người dạy hôn lên trán đứa bé.

Đã 5 năm trôi qua rồi. Từ cái ngày hôm ấy, hấn và nó đều bật vô âm tín, không một ai biết tin tức về hai người. Hấn cũng không thể ngờ rằng cả hai vẫn còn sống. Mấy năm nay, tin tức liên tục đưa tin về hấn và nó. Toàn những tin lá cải, nhưng ai cũng cho rằng hấn và nó đều đã chết.

- Bố!! – bất chợt tiếng nói lạnh lạnh phát ra trong nôi.

Mặc dù chưa được lưu loát lắm nhưng hấn vẫn nhận ra đứa bé đang gọi mình. Hấn mở to hai mắt nhìn đứa bé, vội vàng bế đứa bé lên chạy xuống nhà khoe với nó.

- Aliss, Aliss, rõ ràng là đứa bé gọi tên anh trước mà, nó vừa gọi bố xong mà – khuôn mặt hấn không dấu nổi cảm giác vui sướng khi nghe tiếng gọi của con mình.

- Thôi đi, anh đừng ba hoa nữa. Con mình còn chưa đầy 1 tuổi, làm sao đã biết nói – nó lập tức phản bác.

- Em nghĩ nó là ai. Là con anh đấy, con anh thì đương nhiên phải hơn người rồi, con nhĩ! – hấn dí dí mũi mình vào mũi đứa bé.

- Vậy anh thử bảo nó gọi lại tên anh xem – nó bĩu môi.

- Được thôi! Con ơi, gọi bố đi nào – hấn vênh mặt, nhìn chăm chăm vào đứa bé.

- Mẹ!

Hấn không ngờ đứa bé lại làm sai ý mình, rõ ràng lúc này còn gọi bố được cơ mà. Thấy vậy, nó không kìm được cười to rồi nói:

- Rõ ràng là gọi mẹ mà! Đừng bảo tai anh có vấn đề nhá.

- Không phải! Là gọi bố trước...

-

Chắc không cần nói các bạn cũng biết sau đó sẽ như thế nào.

Tối hôm ấy, biết vợ giận nên hấn tìm mọi cách để lấy lòng nó. Lúc nào cũng vậy, hấn luôn là người phải đi xin lỗi nó làm hòa.

- Vợ ơi! Anh biết lỗi rồi mà – hấn nằm cạnh, ôm ngang eo nó.

- Xí! Không thêm – nó nằm dịch vào trong tường, bĩu môi.

- Em mà giận anh thì tối nay anh biết làm gì – vừa nói mặt hấn vừa buồn thiu.

Nghe vậy, mặt nó bất giác đỏ ửng. Nó hiểu hấn đang muốn nói đến vấn đề gì.

- Làm gì kệ anh, không liên quan đến em.

- Em không nghĩ cho anh thì cũng phải nghĩ cho con chúng ta chứ. Em định để nó chơi một mình, không có đứa thứ 2 sao.

Hấn lúc nào cũng tìm được lí do để lẩn át nó, cũng vì thế mà nó luôn thua trong việc cãi nhau với hấn.

- Một đứa là đủ rồi.

- Đây! Ôsin thì không được cãi lời ông chủ.

Lúc này thì nó lập tức ngồi bật dậy, phản bác hấn.

- Đây! Đã bảo em không phải là ôsin rồi mà – nó hét lên.

Hấn biết ngay khi động đến vấn đề này là nó lập tức phản bác như vậy. Hấn vội ôm lấy nó, đè nó xuống giường.

- Không phải ôsin thì là vợ anh, mà là vợ anh thì em phải có trách nhiệm với anh chứ! – câu nói của hấn mang đầy ý nghĩa.

Nó chưa kịp nói gì thì căn phòng đã trở nên tối om. Sau đó thì..... BÍ MẬT!!!

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-anh-toi-khong-phai-la-osin>